

BULETINUL CURȚILOR DE APEL

Nr. 10/2020

Publicație lunară

EDITURA C.H. BECK

BCA • Buletinul Curților de Apel [2020 • Anul XIV]

Publicație oficială a Curților de Apel

- **Practica judiciară** de ultimă oră a Curților de Apel
- **Cele mai reprezentative soluții** ce reflectă tendința jurisprudenței actuale
- Soluțiile Curților de Apel sunt **structurate pe ramuri** de drept
- Conține **index alfabetic și lista deciziilor**

Apare lunar și are 48 de pagini

Prețul unui exemplar: 36,90 lei

Abonament 2020: 329 lei

www.beckshop.ro

Mulțumim Curților de Apel care au participat la realizarea acestui număr al Revistei:

Curtea de Apel Cluj
Curtea de Apel Constanța
Curtea de Apel Galați
Curtea de Apel Oradea
Curtea de Apel Timișoara

Editor coordonator
Oana Dobrițescu

E-mail: bca@beck.ro

Editura C.H. BECK

Calea Plevnei nr. 172, et. 3 și 4, sector 6, București
060015
Tel.: 021.410.08.47, 021.410.08.46
Fax: 021.410.08.48

Distribuție:

Tel.: 021.410.08.09, 021.410.08.73
E-mail: comenzi@beck.ro

Plata se face prin ordin de plată
sau mandat poștal în conturile Editurii C.H. BECK

ING Bank România – Sucursala Opera:
RO24 INGB 0001 0082 0558 8910 (lei)
RO70 INGB 0001 0082 0558 0710 (euro)

Trezoreria ATCP București
RO08 TREZ 7005 069X XX0 02640 ATCP Mun. București

Cuprins

Organizare Judiciară

Informațiile și documentele față de care judecătorii au obligația de a nu le dezvălui, folosi sau de a nu permite consultarea, dacă acestea sunt confidențiale, decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament, sunt acelea pe care judecătorii le dețin ca urmare a activității desfășurate în calitate de judecător, respectiv de instrumentare a cauzelor repartizate spre soluționare.....4

Drept Civil

[1] Contract de întreținere. Constituirea întreținerii pe durata vieții unei persoane care a decedat în cel mult 30 de zile de la data încheierii contractului de o boală din cauza căreia a murit.....9

Asigurări Sociale

[2] Dreptul asigurărilor sociale.....10

[3] Contestație decizie de pensionare. Deținător al titlului de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite. Obligativitatea Casei de pensii de neinclude a indemnizațiilor convenite deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut și ai celor de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, iar nu doar cele convenite deținătorilor titlului de Luptător cu Rol Determinant.....13

Dreptul Muncii

[4] Litigiu de muncă. Acțiune în constatare18

Procedura Insolvenței

[5] Apel. Procedura insolvenței. Contestație tabel preliminar. Posibilitatea judecătorului-sindic de a respinge în mod provizoriu contestația la tabelul preliminar de creanțe. Legalitatea hotărârii22

Drept Administrativ

[6] Litigiu privind funcția publică. Încetarea de drept a raporturilor de serviciu în temeiul prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/199925

Contencios Administrativ

[7] Legalitatea emiterii Dispoziției de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă. Sancțiunea neîndeplinirii obligației de notificare prevăzută în sarcina organului de poliție, conform art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/200429

Drept Procesual Civil

[8] Hotărâre străină. Cerere de recunoaștere. Regulamentul CE nr. 2210/2003. Echivalentul certificatului indicat de art. 3932

[9] Soluționarea procesului fără citarea părților. Admisibilitatea căii extraordinare de retractare a contestației în anulare în conflictul de competență. Soluționarea cererii fără citarea părților. Încălcarea sau nu a principiilor și drepturilor fundamentale în cazul în care norma procesual civilă stabilește soluționarea cererii fără citarea părților.34

Drept Penal

[10] Cerere de prelungire a dreptului de circulație. Solicitare nefondată a inculpatului deoarece în cazul infracțiunii de refuz prelevare probe biologice dovada înlocuitoare a permisului se eliberează fără drept de circulație36

[11] Determinarea eronată a locului de prestare a muncii neremunerate în folosul comunității39

[12] Infracțiunea de hărțuire. Greșita evaluare a tipicității faptei42

Index alfabetic48

Lista deciziilor48

Jurisprudența a fost prelucrată de Judecător Dragoș Călin, Curtea de Apel București

Informațiile și documentele față de care judecătorii au obligația de a nu le dezvălui, folosi sau de a nu permite consultarea, dacă acestea sunt confidențiale, decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament, sunt acelea pe care judecătorii le dețin ca urmare a activității desfășurate în calitate de judecător, respectiv de instrumentare a cauzelor repartizate spre soluționare

Curtea de Apel Bacău, Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal
Sentința nr. 57 din 18 septembrie 2020

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel Bacău, reclamanta A.B. a chemat în judecată pe pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii solicitând instanței anularea Hotărârii Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 746/19.06.2019.

În motivarea acțiunii, reclamanta a reprodus integral conținutul hotărârii contestate, arătând că adresa Inspecției Judiciare nr. XXX/2018 nu se încadrează în categoria „acte, documente sau orice alte informații care se află pe rolul Inspecției Judiciare și au caracter confidențial, ci în categoria „informații de interes public”.

Reclamanta consideră că art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 face referire la două categorii de informații care se exclud reciproc, respectiv informații confidențiale sau publice, fără a stabili în concret care sunt actele, documentele sau informațiile cu caracter confidențial și care au caracter public. Întrucât emitentul adresei nu a stabilit încă de la crearea documentului în ce categorie de informații se încadrează acesta, având posibilitatea și chiar obligația să facă o mențiune în acest sens pe documentul respectiv în cazul în care îl considera confidențial, reclamanta precizează că înainte de a posta parțial adresa pe grupul profesional de discuții al magistraților, a aplicat testul interesului public asupra conținutului adresei respective și a constatat că o parte din informațiile conținute fuseseră date publicității anterior chiar de către Inspekția Judiciară prin postarea făcută pe pagina de Facebook a Inspecției Judiciare la data de 30.07.2018, celelalte informații care nu se regăseau în postarea Inspecției Judiciare, respectiv numele inspectorilor judiciari care urmau să efectueze controlul și datele referitoare la verificările concrete, respectiv înscrisurile ce urmau a fi comunicate, nu aveau caracter confidențial.

Cu privire la numele inspectorilor judiciari instrumentatori, reclamanta solicită instanței să constate că aceste informații au fost făcute publice chiar de către Inspekția Judiciară, întrucât sunt informații afișate pe site-ul instituției, iar repartizarea unor lucrări către anumite persoane din cadrul Inspecției Judiciare nu schimbă caracterul public al datelor postate pe site.

Referitor la verificările concrete, respectiv înscrisurile ce urmau a fi comunicate, reclamanta consideră că, pe de o parte, Secția pentru judecatori susține în mod nereal publicarea integrală a adresei (în fapt, a fost publicată doar prima pagină din această adresă), iar pe de altă parte, că aceste informații nu făceau parte din categoria celor care se află pe rolul Inspecției Judiciare, așa cum prevede art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, ci erau informații prelabile controlului propriu-zis, control în cadrul căruia urmau a fi înaintate Inspecției Judiciare datele și înscrisurile solicitate, acestea fiind singurele informații despre care se poate reține că fac parte din categoria celor care se află pe rolul Inspecției Judiciare, pentru că numai acestea urmau a fi analizate de inspectorii judiciari în cadrul controlului tematic efectuat.

Reclamanta apreciază că au caracter confidențial doar informațiile și înscrisurile solicitate de către Inspekția Judiciară (respectiv, cele care urmau a fi comunicate acesteia), nu și solicitarea formulată în acest sens, pentru că, acest caracter confidențial al unor informații sau lucrări aflate pe rolul Inspecției Judiciare este reglementat pentru a asigura protecția persoanei/instituției vizate de verificările făcute de Inspekția Judiciară (cum e cazul lucrărilor disciplinare care privesc un magistrat sau controalele care vizează o instanță sau un parchet) și nicidecum confidențialitatea nu are ca scop protecția instituției care efectuează controlul tematic. Mai mult, referitor la strategia de lucru a inspectorilor judiciari privind categoria de informații pe care le considerau relevante la întocmirea lucrării, respectiv „evidența nominală și numerică a dosarelor penale în care trimiterea în judecată s-a realizat prin rechizitorii emise de Direcția Națională Anticorupție și declarațiile de abținere, cererile de recuzare formulate de Ministerul Public și încheierile prin care au fost soluționate în cauzele de la punctul anterior” (informații conținute în pagina publicată în cadrul articolului), în niciun caz nu pot avea caracter confidențial datorită generalității acestor informații.

Reclamanta susține că în cazul de față adresa postată pe grupul de discuții al magistraților nu conținea informațiile obținute în urma solicitărilor făcute de Inspekția judiciară, ci, exclusiv, solicitarea generică adresată instanțelor, astfel încât se poate reține fără tăgadă lipsa caracterului confidențial al adresei.

Mai mult, chiar Inspekția Judiciară a reținut în cuprinsul Rezoluției din 20.02.2019 că nu există date din care să rezulte că publicarea adresei pe Forumul Magistraților, transmisă ulterior în presă, a afectat în mod efectiv și concret desfășurarea controlului în legătură cu care a fost emisă, reținându-se inexistența unei abateri disciplinare, iar absența unui rezultat minim de afectare a prestigiului justiției demonstrează lipsa caracterului confidențial al informațiilor postate pe grupul magistraților și inexistența unei încălcări a dispozițiilor Codului deontologic.

Reclamanta consideră că prin chiar conduita Inspecției Judiciare de a solicita informații de la Birourile de Informații și Relații cu Publicul din cadrul Curții de Apel Bacău și a Tribunalului Neamț cu privire la înregistrarea vreunei solicitări de comunicare

a adresei Inspecției Judiciare sau a unor date în legătură cu controlul vizat de adresa respectivă, se confirmă caracterul public al informațiilor conținute de adresa respectivă, Inspecția Judiciară fiind interesată mai mult de modalitatea în care adresa respectivă a ajuns în posesia unei publicații (prin Biroul de Informații și Relații cu Publicul sau pe altă cale) și a apreciat că aceasta avea caracter confidențial abia după ce a comunicat Inspecției o declarație în acest sens prin care a recunoscut publicarea ei pe un grup profesional de discuții.

Reclamanta solicită instanței să constate că adresa Inspecției Judiciare nr. 5488/IJ/25 1 0/DIJ/2018 nu se încadrează în categoria „acte, documente sau orice alte informații care se află pe rolul Inspecției Judiciare care au caracter confidențial”, întrucât o informație confidențială este protejată pentru ca prin divulgarea ei, să nu se producă o pagubă unei persoane determinate și având în vedere că documentul nu conținea mențiunea pentru a atenționa destinatarul că informațiile conținute nu se încadrează în categoria informațiilor de interes public neputând fi divulgate, similar documentelor clasificate care o pot menționa în acest sens și, reținând că aceasta conținea informații referitoare la un control tematic care avea ca obiect o temă de interes public (și nu privea o persoană determinată sau determinabilă căreia să i se aducă prejudicii de imagine prin aducerea la cunoștința opiniei publice a faptului că este subiectul unui control disciplinar) ce fuseseră aduse la cunoștința publică prin afișarea controlului pe pagina de Facebook a Inspecției Judiciare, că numele inspectorilor judiciari și relațiile solicitate nu aveau caracter confidențial.

Reclamanta mai arată că inexistența încălcării Codului deontologic este susținută și de faptul că aceasta a fost postată pe un grup profesional de discuții, un grup închis, format din magistrați și auditori de justiție, care erau ținuti de aceeași obligație deontologică de a respecta caracterul confidențial al informațiilor de care iau cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, astfel că nu se poate reține că a urmărit aducerea la cunoștința publicului a adresei Inspecției Judiciare.

Întrucât încălcarea normelor de deontologie profesională atrage o răspundere morală, reclamanta apreciază că dezbateră cu colegii magistrați a unei adrese emise de Inspecția Judiciară prealabil efectuării unui control tematic nu se înscrie într-o conduită nedeontologică și neetică, ci dimpotrivă, reprezintă expresia unei implicări active în activitatea managerială pe care a desfășurat-o în calitate de președinte al Tribunalului Neamț, în perioada 1.01.2016-31.12.2018, calitate în care a apelat frecvent la consultarea unor colegi de la alte instanțe, utilizând grupul președinților de tribunal, site-ul just.ro, aplicația Whatsapp sau prin discuții telefonice, pentru probleme de interes general pentru sistemul de justiție, din dorința de a preîntâmpina orice greșeală și a de face cunoscute și celorlalți soluțiile pe care le identifica la problemele cu care s-ar fi putut confrunta și ei la rândul lor.

În drept, reclamanta a invocat prevederile art. 64 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 1073/2018 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 și art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

În dovedire, reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată.

Pârâțul Consiliului Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, iar pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității, pârâțul susține că reclamanta nu a formulat plângere prealabilă împotriva actului administrativ ce face obiectul acțiunii, fiind nesocotite prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la fondul cauzei, pârâțul apreciază că motivele de nelegalitate a actului administrativ invocate de către reclamantă nu pot fi reținute. În susținerea caracterului confidențial al datelor cuprinse în adresa nr. xxx/2018, pârâțul invocă art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției judiciare aprobat prin Ordinul nr. 24/2012, art. 8 din Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului CSM și art. 2 lit. b) din Legea nr. 554/2015.

Pârâțul apreciază că adresa Inspecției Judiciare nr. xxx/2018 conținea date cu caracter confidențial, vizând o lucrare aflată pe rolul IJ, nefinalizată (datele referitoare la verificările concrete, înscrisurile care urmau să fie comunicate, componența echipei), postarea publică a adresei emise de IJ fiind făcută de către reclamantă anterior întocmirii raportului de control în condițiile legii.

Pârâta solicită respingerea afirmației referitoare la caracterul închis al grupului pe care a fost postată adresa întrucât pe această platformă aveau acces și alte persoane care nu aveau calitatea de magistrat.

Pârâta mai învederează că reclamanta deținea funcția de președinte al Tribunalului Neamț având obligația de a gestiona, cu respectarea legii, lucrările cu caracter confidențial ce îi erau comunicate.

Din actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarea situație de fapt:

Sub nr. 3063/1/A/30/2018, a fost înregistrată la Curtea de Apel Bacău la data de 4.09.2018, adresa nr. XXX/2018 emisă de către Inspecția Judiciară prin care, în temeiul Ordinului nr. 81/30.07.2018 al inspectorului șef al Inspecției Judiciare, se anunța efectuarea unui control tematic privind „Respectarea principiilor generale care guvernează activitatea Autorității judecătorești în cauzele de competența Direcției Naționale Anticorupție vizând magistrați sau în legătură cu acestea”, efectuat prin inspectorii de la Direcția de inspecție judiciară pentru procurori, respectiv judecători. În conținutul adresei se menționa faptul că verificările dispuse priveau activitatea desfășurată în materia analizată în perioada 1.01.2014-30.07.2018 și, cu referire la instanțele de judecată, verificările vor fi efectuate în perioada 1.08.2018-1.01.2018 de către echipa de control alcătuită din inspectorii nominalizați în adresă. Emitentul adresei solicită, în aplicarea dispozițiilor art. 62 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară aprobat prin Hotărârea nr. 1027/15.11.2012 a CSM, punerea la dispoziția echipei de inspectorii a datelor și informațiilor aferente perioadei 1.01.2014-30.07.2018, respectiv: evidența nominală și numerică pentru Curte și fiecare instanță din raza teritorială a acesteia, a dosarelor penale aflate pe rol și/sau soluționate definitiv în perioada 1.01.2014-30.07.2018, în care trimiterea în judecată s-a realizat prin rechizitoriile emise de Parchetul de pe lângă ICCJ-DNA, structura centrală sau structurile teritoriale, inclusiv cele declinate de la alte instanțe și declarațiile de abținere, cererile de recuzare formulate de Ministerul Public și încheierile prin care au fost soluționate, în cauzele precizate anterior.

Reclamanta, care deținea la data de referință funcția de președinte al Tribunalului Neamț, a postat (astfel cum a menționat în procedura cercetării disciplinare) adresa transmisă de către Curtea de Apel Bacău instanțelor arondate, pe grupul profesional „Forumul magistraților”, de unde ulterior a fost preluată în presă.

Conform Referatului întocmit la 6.09.2018 de către purtătorul de cuvânt al Inspecției Judiciare -Notă monitorizare-apariția în presă a adresei XXX/2018 din 3.09.2018, în data de 5.09.2018 pe site-ul www.g4media.ro a fost publicat articolul „Exclusiv Dosarele de corupție cu magistrați, verificate de Inspecția Judiciară și la instanțe. Încep controale la toate Curțile de Apel din țară, după verificările declanșate deja la DNA”, în cuprinsul căreia a fost prezentată adresa transmisă de Inspecția Judiciară, Curții de Apel Bacău.

Prin Rezoluția din 7.12.2018 în dosarul nr. YYY/2018 al Direcției de IJ pentru Judecători s-a dispus începerea cercetării disciplinare față de reclamantă pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004.

Prin Rezoluția din 20.02.2019 emisă în dosarul nr. YYY/2018, a fost respinsă sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare și a sesizării formulate de președintele Curții de Apel Bacău sub aspectul săvârșirii de către reclamantă a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004.

Prin Raportul din 20.02.2019 emis în dosarul nr. YYY/2018 privind pretinsa încălcare a normelor Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor de către doamna judecător AB din cadrul Tribunalului Neamț, s-a propus înaintarea raportului Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii pentru a dispune asupra constatării încălcării de către doamna judecător prin postarea adresei cu caracter confidențial a Inspecției Judiciare pe grupul profesional „Forumul magistraților” a prevederilor art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Prin Hotărârea nr. 746/19.06.2019, contestată în prezenta cauză, Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru Judecători a constatat, cu majoritate, că fapta doamnei judecător AB de a posta adresa nr. XXX din 3.09.2018 de care luase cunoștință în considerarea funcției de președinte al Tribunalului Neamț, adresă ce conținea informații cu caracter confidențial, se circumscrie actelor ilicite prevăzute în normele invocate din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, fiind încălcate dispozițiile art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Pentru a se pronunța astfel, emitentul hotărârii contestate a reținut, referitor la caracterul confidențial al datelor cuprinse în adresa nr. XXX/DIJ, dispozițiile art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare, aprobat prin Ordinul nr. 24/2012 emis de inspectorul șef, și art. 8 din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ale art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, și că adresa IJ conținea date cu caracter confidențial, vizând o lucrare aflată pe rolul Inspecției Judiciare, nefinalizată la momentul la care doamna judecător a postat adresa menționată pe grupul de discuții „Forumul judecătorilor”, facilitând astfel preluarea acestor informații în mass-media.

Emitentul actului a reținut că datele care se refereau la obiectul și perioada vizată de control, precum și intervalul de timp în care urmau să se efectueze verificările reprezintă informații de interes public, fiind aduse la cunoștința publicului, la momentul dispunerii controlului (30.07.2018), în timp ce datele referitoare la verificările concrete ce urmau a fi efectuate, înscrisurile care urmau să fie comunicate, precum și componența echipei de control au caracter confidențial, postarea publică a adresei emise de IJ fiind făcută de doamna judecător AB anterior întocmirii raportului de control în condițiile legii.

Referitor la apărarea doamnei judecător în sensul că adresa a fost postată pe platforma cu caracter închis „Forumul judecătorilor” prin prisma faptului că pe acest grup se pot înscrie doar persoane care au calitatea de magistrat, această apărare nu a fost reținută în fața CSM, întrucât adresa viza aspecte legate de activitatea instanțelor judecătorești, iar grupul de discuții include, alături de judecători, procurori și auditori de justiție cărora adresa emisă către curțile de apel nu le-a fost comunicată oficial prin intermediul instituțiilor la care funcționează, cu atât mai mult cu cât probele administrate în cauză au dovedit că informația postată pe această platformă nu ajungea doar la membrii înscriși, ci și la alte persoane.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat anularea Hotărârii Secției pentru judecători a CSM prin care s-a constatat că a încălcat normele de conduită reglementate de art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Activitatea Secției pentru judecători în materia încălcării normelor de conduită este reglementată prin Secțiunea a 3-a, Secția pentru judecători, 4 din Hotărârea nr. 1073/2018 din 3.12.2018 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv art. 64-65.

În conformitate cu prevederile art. 65 alin. (5), hotărârea Secției pentru judecători poate fi atacată la secția de contencios administrativ a curții de apel competente, conform dreptului comun. Față de aceste dispoziții, nu poate fi primită excepția inadmisibilității acțiunii prin lipsa parcurgerii procedurii prealabile prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, invocată de către pârât, întrucât normele speciale reprezentate de art. 65 alin. (5) din Hotărârea CSM nr. 10734/2018 care reglementează procedura de contestare a hotărârii prin care s-a constatat încălcarea normelor Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor fac trimitere la procedura dreptului comun, și nu la cea reglementată de contenciosul administrativ. În lumina acestor considerente, parcurgerea procedurii prealabile în conformitate cu art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 nu se impunea în prezenta cauză.

Pe fondul cauzei, Curtea de Apel reține că Secția pentru judecători a CSM a constatat, cu majoritate, încălcarea de către reclamantă a normelor de conduită reglementate de art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

La edictarea Hotărârii nr. 328/2005 pentru aprobarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a urmărit stabilirea standardelor de conduită a judecătorilor și procurorilor, conforme cu onoarea și demnitatea profesiei (art. 1), respectarea cărora constituie un criteriu pentru evaluarea eficienței calității activității și integrității judecătorilor și procurorilor [art. 2 alin. (1)]. Totodată, conform considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 301/2018: „Deontologia este un instrument de autocontrol al corpului profesional, de responsabilizare” (parag. 35).

Standardele de conduită cu privire la exercitarea îndatoririlor profesionale sunt cuprinse în Capitolul V – Exerțitarea îndatoririlor profesionale, care la art. 15 reglementează conduita judecătorului referitoare la informațiile de care ia cunoștință în exercitarea funcției. Astfel: „(1) Judecătorii și procurorii au obligația de a nu dezvălui sau folosi pentru alte scopuri decât cele

legate direct de exercitarea profesiei informațiile pe care le-au obținut în această calitate. (2) În cazul în care, potrivit legii, lucrările au un caracter confidențial, judecătorii și procurorii sunt obligați să păstreze materialele respective în incinta instanței sau a parchetului și să nu permită consultarea lor decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament”.

Obligația judecătorului de a nu folosi și de a nu dezvălui informații confidențiale obținute de el în această calitate în vreun scop care nu are legătură cu îndatoririle sale profesionale reprezintă, conform Principiilor de la Bangalore privind conduita judiciară (2002), una dintre aplicațiile principiului „Bunele maniere și respectarea lor în mod vizibil sunt esențiale în îndeplinirea tuturor activităților desfășurate de judecător”, din cadrul Valorii 4 – Eticheta.

Conform Comentariului asupra Principiilor de la Bangalore privind conduita judiciară, esența interdicției se referă, în principal, la folosirea improprie a probelor nedezvăluite public, de exemplu probele care se supun regimului de confidențialitate pe scară largă în cadrul litigiilor comerciale.

În ceea ce privește standardul de conduită stabilit prin dispozițiile art. 15 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, instanța reține că acesta impune judecătorilor obligația de a nu dezvălui sau folosi pentru alte scopuri decât cele legate direct de exercitarea profesiei informațiile pe care le-au obținut în exercitarea atribuțiilor legale în calitate de judecători [art. 15 alin. (1)], iar în cazul în care aceste documente au și caracter confidențial conform legii, judecătorii sunt obligați să păstreze materialele respective în incinta instanței și să nu permită consultarea lor decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament [art. 15 alin. (2)]. Așadar, aceste informații și documente, față de care judecătorii au obligația de a nu le dezvălui, folosi sau de a nu permite consultarea dacă acestea sunt confidențiale, decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament, sunt cele pe care judecătorii le dețin ca urmare a activității desfășurate în calitate de judecător, respectiv de instrumentare a cauzelor repartizate spre soluționare.

Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/2015 conține dispoziții care reglementează obligațiile judecătorilor de a păstra confidențialitatea lucrărilor, care însă, din prisma conținutului, nu vizează și categoria de înscrisuri din care face parte adresa nr. XXX/2018. Astfel, conform art. 94 alin. (10): „Dosarele privind cauzele care au fost sau sunt judecate în ședință nepublică, cele privind adopțiile, precum și cele care au ca obiect propuneri și sesizări privind aplicarea provizorie a măsurilor de siguranță cu caracter medical și a măsurii internării nevoluntare pot fi consultate numai de către persoanele menționate la alin. (3), în condițiile legii. În același mod pot fi consultate documentele și evidențele speciale ale instanței referitoare la aceste dosare, precum și alte documente sau evidențe care presupun confidențialitate. Prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii pot fi stabilite și alte categorii de dosare, care pot fi consultate sau fotocopyate total ori parțial doar de persoanele menționate la alin. (3)”.

Emitentul actului a invocat, referitor la caracterul confidențial al datelor cuprinse în adresa nr. XXX/2018, dispozițiile art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare aprobat prin Ordinul nr. 24/2012, art. 8 din Regulamentul privind normele de efectuare a lucrărilor de către Inspekția Judiciară aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012, precum și art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

Chestiunea dedusă judecării în prezenta cauză vizează pe de o parte, stabilirea caracterului confidențial al datelor cuprinse în adresa nr. XXX/2018 referitoare la verificările concrete ce urmau să fie efectuate, înscrisurile care urmau să fie comunicate, precum și componența echipei de control prin raportare la dispozițiile de drept material invocate de către pârât, iar pe de altă parte, dacă prin conduita sa reclamanta și-a încălcat obligația prevăzută de art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Sub un prim aspect, instanța reține că, în conformitate cu art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, actele, documentele sau orice alte informații care se află pe rolul Inspecției Judiciare au caracter confidențial, cu excepția celor care constituie, potrivit legii, informații de interes public, dispoziție reluată în art. 3 alin. (3) din Ordinul nr. 24/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare și în cuprinsul art. 8 alin. (2) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară.

În ceea ce privește art. 8 alin. (1) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară [pârâtul raportându-se în cuprinsul hotărârii contestate la art. 8 în ansamblul său, iar nu numai la dispozițiile alin. (1)], acesta se referă la verificările și întocmirea lucrărilor de inspecție care trebuie să se realizeze cu respectarea dispozițiilor prevăzute de Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. Art. 8 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară reglementează prin cele două alineate două obligații distincte: obligația de a respecta regimul informațiilor clasificate [alin. (1)] și obligația de a nu încălca caracterul confidențial al actelor, documentelor sau oricăror alte informații care se află pe rolul Inspecției Judiciare [alin. (2)], sfera noțiunii de informații clasificate fiind diferită de cea a noțiunii de informații confidențiale. În prezenta cauză, pârâta a reținut că reclamanta și-a încălcat obligația legală de păstrare a confidențialității lucrărilor încredințate și nu obligația referitoare la regimul informațiilor clasificate.

Instanța apreciază că normele invocate nu vizează activitatea reclamantei judecător, ci doar activitatea inspectorilor judiciari, care sunt ținuti de obligațiile instituite prin normele anterior referite, întrucât cei care au atribuții legale în efectuarea și întocmirea lucrărilor de inspecție sunt inspectorii judiciari, și nu cei cărora le sunt adresate solicitări în vederea întocmirii acestora.

Astfel, conform art. 1 din Capitolul I – Dispoziții generale ale Regulamentului privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspekția Judiciară, normele stabilesc cadrul metodologic de desfășurare a activităților de analiză, verificare și control efectuate de Inspekția Judiciară, în scopul definirii și aplicării unitare a procedurilor privind efectuarea lucrărilor de inspecție. Conform art. 3 din Regulament, inspectorii judiciari exercită două categorii de atribuții de analiză, verificare și control: atribuții privind activitatea și conduita judecătorilor și procurorilor, și atribuții de control privind activitatea instanțelor/parchetelor. Adresa nr. 5488/IJ/2018 a fost emisă în exercitarea celei de-a doua categorii de atribuții, respectiv atribuții de control privind activitatea instanțelor.

Art. 8 din Regulament, invocat de către pârât, reglementează principiul confidențialității, principiu care alături de cel al legalității, respectării independenței judecătorului și procurorului și al autorității de lucru judecat, imparțialității și independenței inspectorilor și al transparenței guvernează activitatea Inspecției Judiciare și, pe cale de consecință, a inspectorilor judiciari, care sunt ținuti să respecte dispozițiile legale referitoare la informații clasificate și confidențialitatea actelor, documentelor sau oricăror altor informații care se află pe rolul Inspecției Judiciare.

Această concluzie se impune și cu privire la sfera destinatarilor normelor cuprinse în art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 3 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare aprobat prin Ordinul nr. 24/2012.

Sub un al doilea aspect, Curtea de Apel apreciază că adresa nr. XXX/2018 în ansamblul său, cu atât mai puțin aspectele din adresă pe care emitentul actului le considera ca fiind confidențiale (verificările concrete ce urmau a fi efectuate, înscrisurile care urmau să fie comunicate, precum și componența echipei de control) nu avea caracter confidențial, putând fi circumscrisă sferei noțiunii de informație de interes public, astfel cum această noțiune este definită de art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001: „orice informație care privește activitățile sau rezult din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației”.

Instanța nu poate primi ca temeinică afirmația conform căreia doar o parte a datelor cuprinse în această adresă avea caracter de informație de interes public, o parte având caracter confidențial, întrucât confidențialitatea unora dintre informații imprima, în virtutea principiului *specialia generalibus derogant*, întregului document acest caracter special. Actele, documentele și orice lucrări considerate confidențiale sunt supuse unui regim special de comunicare și recepție. Astfel, conform art. 94 alin. (17) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești: „Plicurile conținând corespondența cu caracter confidențial se înregistrează în registrul de intrare a corespondenței, cu această mențiune, fără a fi desfăcute, după care se predau destinatarului”. În măsura în care emitentul clasifica sau aprecia că adresa nr. XXX/2018 este un document confidențial, în temeiul art. 73 alin. (5) din Legea nr. 317/2004, art. 3 alin. (3) din Ordinul nr. 24/2012, art. 8 din Hotărârea nr. 1027/2012 (dispoziții invocate în sesizarea sa din oficiu), acesta avea obligația legală de a transmite documentul confidențial cu respectarea regimul special. Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea de apel reține că această ipoteză nu se verifică în cauză. Adresa nr. XXX/2018 a urmat circuitul administrativ obișnuit al corespondenței cu caracter public, neconfidențial, întrucât în cauză nu a fost aplicat art. 94 alin. (16) din Regulamentul de ordine interioară: „Totodată, înregistrarea, evidența și păstrarea documentelor ce nu sunt destinate publicității se vor face în condițiile prevăzute de lege”, situație ce rezultă cu evidență din viza administrativă prin care adresa a fost înaintată instanțelor arondate Curții de Apel Bacău.

Pentru considerentele expuse, în temeiurile de drept analizate, Curtea de apel, respingând excepția inadmisibilității acțiunii, și constatând că în sarcina reclamantei nu poate fi reținută încălcarea obligației de păstrare a confidențialității lucrărilor, astfel cum această obligație este prevăzută în art. 15 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, urmează să admită cererea de chemare în judecată și să dispună anularea actului contestat.

[1] Contract de întreținere. Constituirea întreținerii pe durata vieții unei persoane care a decedat în cel mult 30 de zile de la data încheierii contractului de o boală din cauza căreia a murit**C.civ., art. 2256 alin. (1), art. 2247**

Singura interpretare în consonanță cu spiritul legiuitorului este aceea că noțiunea de „boală din cauza căreia a murit” persoana semnatară a unui contract de rentă viageră sau de întreținere menționată în art. 2247 C.civ. trebuie apreciată în mod integrat cu istoricul pacientului, dar și cu felul în care simptomele convergente către deces s-au precipitat și puteau fi anticipate de către părțile implicate. Instanțele nu pot reduce în mod artificial aplicarea acestui text de lege la ceea ce în mentalul colectiv ar semnifica o boală letală, fiind excesiv a se pretinde clasificarea de către o instanță de judecată a bolilor letale, știut fiind că nici în comunitatea medicală și științifică nu s-a tranșat cu titlu definitiv această chestiune.

**Curtea de Apel Timișoara, Secția I civilă
Decizia nr. 226 din 10 iunie 2020**

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Judecătoriei Reșița, reclamanta A..., în contradictoriu cu pârâții B... și C... a solicitat anularea contractului de întreținere autentificat sub nr. [...] / 25.07.2018 la BNP D... din Reșița, pe motiv că defuncta întreținută, E..., s-a stins din viață după la doar 14 zile de la încheierea contractului de întreținere, datorită afecțiunilor de care suferea anterior și că defuncta E... a fost lipsită de discernământ la data încheierii contractului.

Prin sentința civilă nr. 1075 din data de 23.05.2019, prima instanță a admis cererea și a anulat contractul de întreținere pe motiv că defuncta E... s-a stins din viață după doar 14 zile de la încheierea contractului de întreținere, constatând ca fiind neîntemeiat motivul referitor la lipsa discernământului.

Prin decizia civilă nr. 690/20.11.2019, cu majoritate, în complet de divergență, Tribunalul Caraș-Severin a respins atât apelul principal formulat de apelanții pârâți B... și C..., cât și apelul incidental formulat de către reclamanta A....

Investită fiind cu recursul formulat de către pârâții B... și C..., Curtea de apel a reținut că pârâții recurenți au criticat hotărârea tribunalului prin raportare la cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 teza a II-a C.proc.civ. în relație cu art. 2247 C.proc.civ. care prevede că nu produce niciun efect contractul prin care s-a constituit cu titlu oneros o rentă pe durata vieții unei persoane care, la data încheierii contractului, suferea de o boală din cauza căreia a murit în interval de cel mult 30 de zile de la această dată, coroborat cu art. 2256 alin. (1) C.civ. care stabilește că dispozițiile art. 2243-2247, art. 2249, art. 2251 alin. (1) și art. 2252 se aplică în mod corespunzător și contractului de întreținere.

A reținut Curtea că aspectul care a determinat divergențe în privința modului de aplicare al textelor de lege sus redat este reprezentat de modalitatea în care instanța a interpretat sintagma suferea de o boală din cauza căreia a murit.

Tribunalul a reținut că doamna E... suferea de hipertensiune arterială, cardiopatie ischemică, înregistrând mai multe AVC-uri de-a lungul vieții sale, atestat fiind că persoana suferea de HTA ST II CV F. înalt, AVC ischemic sechelar, cardiopatie ischemică; mențiunile din biletul de ieșire din spital atestă hipertensiune arterială esențială gradul I, clasa de risc major, cardiopatie ischemică, AVC-uri săcelare, infarctul cerebral lacunar, hemipareză dreaptă frustă predominant crurală, HTA esențial DT II Risc F. înalt.

Judecătoria, la rândul său, a reținut că potrivit biletului de ieșire din spital nr. FO 14508 eliberat la data decesului numitei E..., diagnosticul la externare cuprinde între altele infarct cerebral total „Malign” Sylvian Drept, tromboză ACM dreapta, comă vasculară grad IV, două stopuri cardiace resuscitate, stop cardio respirator neresuscitabil, HTA Esențială grad II cu risc de CV înalt, fibrilație arterială permanentă.

Pârâții recurenți acreditează ideea că din moment ce hipertensiunea arterială este o boală cronică, acest fapt exclude posibilitatea ca boala să fie inclusă în categoria celor letale, dovadă fiind că doamna E... a trăit mulți ani de la momentul primelor simptome depistate. Curtea nu și-a însușit această interpretare, arătând că istoricul medical al pacientei, deși îndelungat și vast, nu poate legitima o atare concluzie în contextul în care decesul a survenit pe fondul unei afecțiuni de care persoana era cunoscută a suferi și care a galopat la un moment dat spre trecerea în neființă.

Examinând modul de formulare al textului de lege incident, Curtea a reținut că transpare intenția legiuitorului de a diminua elementul alea din contractul de întreținere astfel încât obligația corelativă a debitorului întreținerii să nu devină una derizorie, motiv pentru care a recurs la termenul de 30 de zile. În egală măsură, a urmărit și protejarea debitorului obligației de întreținere prin excluderea sancțiunii atunci când decesul s-ar produce din pricina unor elemente ce țin de hazard, cum ar fi decesul cauzat de un accident aviatic sau ca urmare a unei infracțiuni contra vieții, eventualitate în care, față de imprevizibilul situației, nu ar fi imputată cocontractanților sarcina producerii unui atare eveniment în termen de 30 de zile de la data încheierii convenției.

Rămâne astfel cu titlu de concluzie că singura interpretare în consonanță cu spiritul legiuitorului este aceea că noțiunea de boală din cauza căreia a murit să fie apreciată în mod integral cu istoricul pacientului, dar și felul în care simptomele convergente către deces s-au precipitat și puteau fi anticipate de către părțile implicate, ceea ce în cauza de față s-a și conturat în urma administrării probatoriului în instanțele de fond. De altfel, instanțele nu pot reduce în mod artificial aplicarea acestui text de lege la ceea ce în mentalul colectiv ar semnifica o boală letală, fiind excesiv a se pretinde clasificarea de către o instanță de judecată a bolilor letale, știut fiind că nici în comunitatea medicală și științifică nu s-a tranșat cu titlu definitiv această chestiune (bunăoară, un pacient suferind de o formă de cancer în fază terminală poate deceda din pricina cedării cordului, or acest lucru nu ar semnifica excluderea aplicării art. 2247 C.civ.).

Raportat la cele expuse în precedent, Curtea a respins cererea de recurs ca neîntemeiată.

(decizie rezumată de Judecător Oana Sanda Avramescu)

Asigurări Sociale

[2] Dreptul asigurărilor sociale

Legea nr. 19/2000, art. 93

Regulamentul nr. 574/72, art. 119

Regulamentul nr. 987/2009, art. 94

S-a constatat în cauză că nu s-a făcut dovada faptului că la data plecării din România acesta beneficia de o prestație de asigurări sociale care i-a fost suspendată și nici care era cuantumul acestei prestații. Nu se poate face comparație între pensii, cea din 1980 și cea din 2000, întrucât legislația în materie monetară în România a cunoscut modificări în timp, iar prin reforma monetară din 2005 s-a făcut trecerea la leul nou, prin denominare. Eventualele sume încasate în anii 1980 cu titlu de pensii ar fi mult reduse ca urmare a denominării și nu ar putea depăși suma stabilită prin decizia atacată.

Curtea de Apel Galați, Secția pentru cauze privind conflictele de muncă și asigurări sociale

Decizia nr. 259 din 4 iunie 2020

Prin sentința civilă nr. 372/28.05.2019 pronunțată de Tribunalul Brăila a respins ca nefondată contestația modificată formulată de contestatoarea ..., în calitate de moștenitoare legală a defunctului ..., în contradictoriu cu intimata ...

Pentru a pronunța această hotărâre au fost avute în vedere următoarele:

Prin contestația înregistrată la Tribunalul Brăila la data de 3.10.2018, sub nr. .../113/2018, contestatoarea ... a contestat decizia nr. 224666/06.08.2018, emisă de intimata ..., solicitând modificarea acestei decizii și obligarea intimitei la punerea în executare a sentinței civile nr. 202/06.04.2017 a Tribunalului Brăila, din dosarul nr. .../113/2016, definitivă prin decizia nr. 485/05.10.2017 a Curții de Apel Galați, în sensul plății drepturilor începând cu data de 5.02.2007.

În motivarea contestației, a arătat că este unica moștenitoare a defunctului său tată ..., decedat la 1.12.2017, iar potrivit dispozițiilor legale în materie are dreptul de a încasa pensiile neîncasate de defunct la data decesului acestuia, acești bani făcând parte din masa succesorală a defunctului.

Contestatoarea a precizat că prin sentința civilă nr. 202/2017 s-a dispus deschiderea drepturilor începând cu data de 5.02.2007. Intimata nu a respectat hotărârea judecătorească, precum și Memorandumul de punere în aplicare a hotărârii CJUE în cauzele reunite C-401/13 și C-432/13, prin care România s-a obligat să achite pensiile refugiaților politici greci începând cu data depunerii cererilor în Grecia. Totodată, trebuia dispusă și plata drepturilor începând cu aceeași dată, în respectul dispozițiilor art. 94 alin. (6) și (7) din Regulamentul european nr. 1408/71.

Contestatoarea a susținut că nu se poate deroga de la regulamentele europene decât excepțional și în modul expres stabilit de legea europeană, și că cererile sale de pensie îi sunt aplicabile dispozițiile art. 44 și 49 din Capitolul 3 – Limita de vârstă și decesul (pensii) din Regulamentul european nr. 1408/71, în referire la art. 45 și art. 46 IKA ETAM a recunoscut cele 4500 de zile de timp lucrat în România și i-a acordat prestații de pensie în virtutea calității sale de refugiat politic, calitate stabilită de art. 4(2a) din același regulament coroborate cu legislația internă a Greciei – Legea nr. 1539/1985. Deci nu se justifică soluția privind nedovedirea stagiului realizat pe teritoriul României. Pentru evitarea cumulului de prestații trebuie să aplice art. 12 alin. (9) și (11) din Regulamentul nr. 1408/71, în sensul de a stabili că nu există cumulul de prestații pe teritoriul României și să se oblige partea adversă să stabilească prestațiile de pensie de bătrânețe solicitate.

Contestatoarea a invocat Regulamentele europene nr. 1408/71 și 574/72 și dispozițiile imperative ale art. 288 din Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene, care dispun că Regulamentul are aplicabilitate generală. De asemenea, a invocat Tratatul de Aderare a României și Bulgariei la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr. 157/2005, respectiv art. 2 și titlul II – art. 52 din Protocolul prevăzut în conținutul acestui tratat, precum și dispozițiile art. 1 și 2 din Instrucțiunile Generale date de CNPAS în aplicarea Regulamentelor nr. 1408/71 și 574/72, aprobate prin Decizia nr. 112/2009 a Directorului CNPAS, în care se arată că în domeniul securității sociale România aplică de la data aderării la UE aceste regulamente, care au prioritate asupra legislației române în vigoare și sunt direct aplicabile și obligatorii în toate elementele lor.

Prevederile art. 94 din 108/71/CEE sunt prioritare dispozițiilor de drept comun referitoare la termenul general de prescripție de 3 ani, care nu se aplică în materia drepturilor de pensie comunitară, mai ales în ceea ce privește pensia în cauză.

Contestatoarea a învederat că a depus cererea înăuntrul termenului de 2 ani de la data intrării în vigoare pe teritoriul României a Regulamentului european nr. 1408/71 (care funcționează în România de la 1.01.2007), motiv pentru care trebuie să i se acorde toate drepturile ce decurg după data de 2.08.2007. Prin urmare, nu se prescrie niciun drept de pensie al defunctului față de cererea inițială din 5.02.2007, iar toate drepturile trebuie acordate începând cu acea dată, potrivit dispozițiilor art. 10 și 11 din articolul 22 din instrucțiunile de punere în aplicare a Regulamentului european nr. 1408/71. Potrivit prevederilor art. 94 alin. (6) și (7) din Regulamentul european nr. 1408/71 nu se pot prescrie drepturile de pensie care încep să curgă cu data depunerii cererii în Grecia și sunt datorate în integralitate de intimata C.J.P. ..., iar termenul de 2 ani se calculează de la data intrării în vigoare a Tratatului de aderare a României la Uniunea Europeană – 1.01.2007. Cererea de pensie a fost depusă la casa teritorială de pensii competentă – IKA ETAM ... înăuntrul termenului de 2 ani care începe să curgă la data de 1.01.2007, respectiv la data de 28.06.2007.

A mai precizat că pentru stabilirea datei de pensii și a regimului juridic aplicabil a avut în vedere dispozițiile art. 22 alin. (10) și (11) din Instrucțiunile pentru aplicarea în sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale a Regulamentului nr. 1408/71 și 574/72, data de referință în funcție de care se apreciază legislația aplicabilă și împlinirea condițiilor legale pentru a

se acorda prestațiile convenite este înscrisă în formularul E202 în cererea pentru instrumentarea unei cereri de acordare a pensiei de bătrânețe la art. 13 pct. 1.

Având în vedere această prevedere legală, contestatoarea a solicitat să se constate că data de la care trebuie stabilit și plătit dreptul de pensie de către intimată este 28.06.2007, dată înscrisă în formularul E202 GR art. 13 pct. 1. Așa cum reiese din art. 288 teza I din Tratatul de Funcționare a Uniunii Europene, nu se poate excepta sub nicio formă de la aplicare pe teritoriul Uniunii Europene aplicabilitatea în timp și spațiu a Regulamentului european nr. 1408/71, modificat și completat de Regulamentul european nr. 883/2004.

În drept, și-a întemeiat contestația pe dispozițiile art. 87 din Legea nr. 19/2000, raportat la dispozițiile art. 94 din Regulamentul european nr. 1408/71.

Intimata ... a depus întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active, motivat de dispozițiile art. 36 C.proc.civ. și de faptul că obiectul contestației este decizia nr. 224666/06.08.2018 prin care au fost stabilite drepturi de pensie pe perioada limitată pentru ..., iar acțiunea a fost introdusă de către ...

Intimata a mai arătat că din actele anexate la cererea de chemare în judecată rezultă că are vocație succesorală ... și că nu s-a făcut dovada identității între aceasta și contestatoare. Dovedirea vocației succesoriale nu este suficientă dacă nu se face dovada calității de moștenitor a contestatoarei.

De asemenea, a invocat excepția inadmisibilității contestației, întrucât contestatoarea nu a făcut dovada faptului că anterior introducerii contestației a urmat procedura prevăzută de art. 149-153 din Legea nr. 263/2010 și ar fi contestat decizia nr. 224666/06.08.2018 la Comisia Centrală de Contestații. Din dispozițiile legale arătate rezultă că decizia de pensie poate fi contestată la Comisia Centrală de Contestații din cadrul CNPP și nicidecum la tribunal sau la vreo altă instanță de judecată.

Pe fond, intimata a solicitat respingerea contestației ca nefondată, deoarece prin sentința nr. 202/06.04.2017 pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. .../113/2016, rămasă definitivă prin decizia nr. 495/05.10.2017, intimata a fost obligată să emită pentru ... decizie de pensie comunitară în funcție de stagiul de cotizare realizat în România în temeiul regulamentelor europene, începând cu data de 5.02.2007. Intimata a pus în executare sentința civilă prin emiterea deciziei nr. 224666/06.08.2018 privind acordarea unor drepturi de pensie comunitară și a deciziei nr. 224666/06.08.2018 privind acordarea pensiei pentru munca depusă și limită de vârstă, conform Legii nr. 263/2010. Drepturile restante de pensie au fost acordate începând cu data de 5.02.2007, așa cum a dispus instanța.

Referitor la datele înscrise în cele două decizii cu privire la data acordării drepturilor, intimata a învederat că în perioada 5.02.2007 (data acordării drepturilor) – 29.11.2017 (data decesului titularului) în ceea ce privește punctajul mediu anual al pensiei acestuia au intervenit anumite modificări, urmare a aplicării dispozițiilor O.U.G. nr. 19/2007 și O.U.G. nr. 209/2008. Astfel, cu ocazia punerii în executare a sentinței civile nr. 202/06.04.2017 pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. 1125/113/2016, lui ... i s-a stabilit un punctaj mediu anual a cărui valoare s-a modificat în timp după cum urmează: începând cu data de 5.02.2007 i s-a stabilit un punctaj mediu anual de 0,70165 puncte; începând cu data de 1.07.2007 drepturile de pensie au fost recalculat conform O.U.G. nr. 19/2007 și începând cu această dată i s-a stabilit un punctaj mediu anual de 0,91834 puncte; începând cu data de 1.01.2011 drepturile de pensie au fost recalculat conform O.U.G. nr. 209/2008 și începând cu această dată i s-a stabilit un punctaj mediu anual de 1,20350 puncte. Întrucât ultimul punctaj mediu anual a fost stabilit începând cu data de 1.01.2011, pe deciziile emise de către intimată a fost înscris acesta, iar data acordării a fost menționată ca fiind 1.01.2011.

Intimata consideră că în mod corect s-a procedat astfel, având în vedere că la data emiterii deciziei acesta era punctajul mediu anual al pensiei lui ... Cu alte cuvinte, data acordării înscrisă pe decizii (01.01.2011) este data acordării ultimului punctaj mediu anual (1,20350) și nicidecum data de la care s-au calculat și acordat drepturile restante. În motivarea deciziei, s-a menționat atât cuantumul pensiei valabil la data de 5.02.2007, cât și cuantumul pensiei valabil la data de 1.07.2007, drepturile de pensie stabilite prin deciziile contestate fiind corect acordate începând cu data de 5.02.2007, așa cum s-a dispus prin sentința civilă nr. 102/06.04.2017.

Intimata a mai precizat că în baza deciziilor de pensie nr. 224666/06.08.2018 a calculat și plătit drepturi restante de pensie în cuantum de 106.610 lei aferente perioadei 5.02.2007 (data acordării drepturilor) – 29.11.2017 (data decesului titularului).

În drept, și-a întemeiat susținerile pe dispozițiile Legii nr. 263/2010, Regulamentului nr. 1408/71 și a Regulamentului nr. 574/72.

La data de 23.10.2018, anterior primului termen de judecată, contestatoarea a depus răspuns la întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepțiilor invocate de intimată, întrucât a demonstrat cu certificatul de vocație succesorală că este unicul moștenitor al defunctului ..., iar sumele care trebuiau acordate defunctului cu titlu de pensii neîncasate pentru perioada 5.02.2007-29.11.2017 au intrat în masa succesorală a acestuia. Având în vedere că decizia de pensie contestată a fost emisă și comunicată după decesul acestuia, nu este admisibilă susținerea că numai defunctul ar fi putut formula vreo contestație împotriva deciziei. Dispozițiile art. 149 din Legea nr. 263/2010 nu se pot aplica unei cereri formulate sub imperiul Legii nr. 19/2000, respectiv la data de 5.02.2007, deoarece legea civilă nu retroactivează.

Pe fondul cauzei, și-a menținut susținerile din cererea de chemare în judecată și a arătat că trebuia acordată valoarea prestației suspendate la plată la plecarea defunctului de pe teritoriul României.

În acest sens a arătat că, potrivit art. 93 din Legea nr. 19/2000 și regulamentelor europene în vigoare, suma stabilită cu titlu de pensie în baza unei cereri formulate după data la care se aplică regulamentele europene pe teritoriul țării unde urmează să se acorde prestații, nu poate fi mai mică decât suma prestației de care s-a bucurat asiguratul anterior suspendării pensiei pe motiv de schimbare domiciliu sau de cetățenie. A mai invocat art. 119 din Regulamentul nr. 574/72, prevedere reluată în cuprinsul art. 94 din Regulamentul nr. 987/2009.

Cu ocazia cuvântului în fond intimata, prin reprezentant, a precizat că renunță la a susține excepția inadmisibilității.

De asemenea, a invocat tardivitatea modificării contestației.

Analizând actele și lucrările dosarului mai întâi sub aspectul excepțiilor invocate de intimată, așa cum prevede art. 248 C.proc.civ., instanța a reținut următoarele:

Prin cererea dedusă judecății, contestatoarea ... a solicitat, în esență, modificarea deciziilor nr. 224666/06.08.2018, emise de intimata Casa Județeană de Pensii ... pentru defunctul ..., prin obligarea intimitei la punerea în executare a sentinței civile nr. 202/06.04.2017, pronunțată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. .../113/2016, în sensul plății drepturilor începând cu data de 5.02.2007.

Prin răspunsul la întâmpinarea formulată de intimată, contestatoarea și-a modificat cererea de chemare în judecată, solicitând obligarea intimitei la repunerea în plată a prestației suspendate la plată la plecarea defunctului de pe teritoriul României, prestație care era mai favorabilă.

Având în vedere că această modificare a cererii a fost făcută anterior primului termen de judecată la care contestatoarea a fost legal citată, instanța a constatat că a fost respectat termenul prevăzut de art. 204 alin. (1) C.proc.civ., astfel că excepția tardivității depunerii cererii de modificare a contestației este nefondată.

Tot nefondată este și excepția lipsei calității procesuale active a contestatoarei, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 36 C.proc.civ., calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății.

În speță, s-a contestat decizia nr. 224666/06.08.2018, emisă de intimată pentru defunctul ..., a cărei unică moștenitoare susține că este, și solicită să i se plătească drepturile de pensie mai favorabile care i se cuveneau defunctului la plecarea din România.

Din actul de stare civilă de deces depus la dosar reiese că ... a decedat în Grecia la data de 29.11.2017, deci anterior datei la care intimata a emis deciziile nr. 224666, prin care, în baza sentinței civile nr. 202/06.04.2017, pronunțată de Tribunalul Brăila, a acordat defunctului pensie pentru munca depusă și limită de vârstă, respectiv drepturi de pensie comunitară pentru limită de vârstă.

Întrucât aceste drepturi au fost stabilite începând cu data de 5.02.2007 și acordate cu data de 1.01.2011, instanța a constatat că ele fac parte din masa succesorală a defunctului.

S-a mai reținut că, potrivit certificatului cu privire la rudenie (vocație succesorală) eliberat de autoritățile elene, singura rudă apropiată a defunctului este ..., fiica acestuia, care are vocație succesorală.

Prin copia tradusă a cărții de identitate, contestatoarea ... a făcut dovada că este una și aceeași persoană cu ..., având aceleași date de identitate.

Față de cele reținute, instanța a constatat că, atât timp cât contestatoarea este singura rudă cu vocație succesorală a defunctului ..., aceasta are calitate procesuală activă în ceea ce privește acordarea drepturilor de pensie cuvenite defunctului pentru perioada anterioară datei de 29.11.2017, când a decedat.

Pe fondul cauzei s-au reținut următoarele:

Prin decizia nr. 224666/06.08.2018, lui ... i-a fost stabilită o pensie pentru munca depusă și limită de vârstă în cuantum de 882 lei, precum și o pensie comunitară pentru limită de vârstă în cuantum de 278 lei pentru perioada 5.02.2007-01.07.2007 și în cuantum de 364 lei pentru perioada 1.07.2007-29.11.2017.

La stabilirea acestor drepturi, intimata a avut în vedere stagiul total de cotizare realizat de defunct în România și actele normative ce reglementau punctajul mediu anual în perioadele mai sus arătate.

Prin contestație, astfel cum a fost modificată, contestatoarea a solicitat să i se plătească drepturile de pensie la valoarea prestației de care defunctul beneficia și care i-au fost suspendate la plată la data plecării din România, susținând că aceste drepturi erau mai favorabile decât cele stabilite prin deciziile contestate.

Din coroborarea art. 93 din Legea nr. 19/2000, art. 119 din Regulamentul nr. 574/72 și art. 94 din Regulamentul nr. 987/2009, instanța a reținut că suma stabilită cu titlu de pensie în baza unei cereri formulate după data la care se aplică regulamentele europene pe teritoriul țării unde urmează să se acorde prestații, nu poate fi mai mică decât suma prestației de care s-a bucurat asiguratul anterior suspendării pensiei pe motiv de schimbare domiciliu sau de cetățenie.

S-a constatat însă că, în speța de față, contestatoarea nu a făcut dovada faptului că, la data plecării din România, defunctul său tată beneficia de o prestație de asigurări sociale care i-a fost suspendată și nici care era cuantumul acestei prestații.

Prin urmare, în lipsa unor astfel de dovezi, nu se poate verifica dacă cuantumul drepturilor de pensie stabilite de intimată prin cele două decizii contestate este mai mare sau mai mic decât cel despre care contestatoarea susține că a beneficiat defunctul la momentul plecării din România.

Împotriva sentinței civile a declarat apel contestatoarea, solicitând admiterea apelului, anularea sentinței și reținerea cauzei spre rejudecare, iar prin evocarea fondului, admiterea acțiunii.

În motivare, a arătat că soluția este pronunțată cu încălcarea rolului activ al instanței în cercetarea cauzei deoarece a solicitat ca instanța să pună în vedere pârâtei să depună dosarul de pensionare al tatălui său existent la data plecării din România, dar instanța nu a dat curs acestei cereri.

A arătat că s-a adresat Casei de Pensii a municipiului ... pentru a obține aceste înscrisuri, însă nu i s-au comunicat. A precizat că sarcina probei, în proces cu o instituție de stat revine acestei instituții, și nu persoanei fizice, că a făcut dovada calității de pensionar a tatălui său anterior plecării din România cu decizia nr. 4234/1988 și cuponul de pensie din 12.10.1987 eliberat de Oficiul de Pensii sector Instanța nu a comparat dreptul de pensie stabilit în 1977 și suspendat în 1988 cu dreptul stabilit în baza cererii din 2007 pentru a vedea care e cuantumul mai avantajos.

A invocat art. 93 din Legea nr. 19/2000, art. 119 din Regulamentul nr. 574/72 și art. 94 din Regulamentul nr. 987/2009.

În drept, apelul s-a întemeiat pe dispozițiile art. 460 C.proc.civ.

Intimata ... a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, arătând că sarcina probei, potrivit art. 249 C.proc.civ., revine reclamantei. A precizat că nu s-a făcut dovada că intimata ar fi în posesia dosarului de pensie, că nu a indicat un număr de dosar pentru a putea fi identificat, mențiunile privind anul sunt inexacte, 1977, 1980, că la cererea de apel a fost atașată o copie a unui mandat poștal emis de Crucea Roșie.

În drept, a invocat art. 205 C.proc.civ.

Intimata ... a formulat apel incident, considerând că, în mod eronat, instanța a respins excepția lipsei calității procesuale active a contestatoarei. A invocat art. 36 C.proc.civ. și a arătat că din actele aflate la dosar rezultă doar vocația succesorală, nu și calitatea de moștenitor a reclamantei.

A solicitat admiterea apelului și respingerea acțiunii pentru lipsa calității procesuale active a reclamantei.

În drept, a invocat prevederile Codului de procedură civilă.

Apelanta intimată a formulat întâmpinare la apelul incident, prin care a solicitat respingerea acestuia, întrucât este unica moștenitoare a tatălui său, demonstrată prin certificatul de vocație succesorală.

Analizând legalitatea și temeinicia sentinței apelate, prin prisma motivelor de apel invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește modul de soluționare a excepției lipsei calității procesuale pasive, invocat prin apelul incident, Curtea constată că decizia contestată a fost emisă pe numele lui ... la data de 6.08.2018. La acea dată, beneficiarul era decedat, data decesului fiind 29.11.2017. Prin urmare, decizia putea fi contestată de moștenitori sau de persoane cu vocație la succesiune, în situația în care succesiunea nu era dezbătută, având în vedere că o contestație împotriva unei decizii constituie un act de administrare, supus unui termen, care s-ar pierde dacă acest termen, relativ scurt, de 45 de zile, nu ar fi respectat. Prin urmare, certificatul cu privire la vocația succesorală emis de Republica Elenă constituie un înscris cu valoare probatorie cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantei, fiica beneficiarului pensiei. În consecință, Tribunalul a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art. 36 C.proc.civ., apelul incident urmând a fi respins ca nefondat.

Referitor la apelul principal, Curtea reține că susținerile privind lipsa rolului activ nu sunt întemeiate. Sub un prim aspect, având în vedere natura civilă a litigiului, potrivit art. 249 C.proc.civ., sarcina probei revine celui ce face o susținere în cursul procesului, în afară de cazurile prevăzute de lege. Nu există un text care să impună instituțiilor publice să facă dovezi într-un proces. Desigur, instituția poate fi obligată să depună înscrisurile care se află în posesia sa. În cauză, nu există niciun indiciu că actele solicitate de reclamantă ar fi în posesia intimitei. Nu s-a indicat numărul dosarului de pensie, iar prin motivele de apel s-a făcut referire la cereri adresate Casei de Pensii a municipiului ..., care ar deține un astfel de înscris, însă această instituție nu e parte în dosar.

Prin motivele de apel a fost invocată și valoarea probatorie a unui cupon de pensie, din 2.10.1987, care a fost depus la dosar, în apel, dar din mențiunile de pe acest cupon rezultă că este un cupon mandat poștal ajutor Crucea Roșie. Chiar dacă este emis de Oficiul Central Plata Pensiilor, el nu dovedește cuantumul pensiei, ci al ajutorului primit de la Crucea Roșie, prin urmare, nu poate fi luat ca element de referință în comparația dintre pensia avută la data plecării în România și pensia stabilită începând cu 2007.

Curtea reține și că efectuarea unei astfel de comparații nu se face prin raportare la cele două sume, cea din anii 1980 și cea din anii 2000, întrucât legislația în materie monetară în România a cunoscut modificări în timp, iar prin reforma monetară din 2005, s-a făcut trecerea la leul nou, prin denominare (1 RON este egal cu 10.000 ROL). În consecință, eventualele sume încasate în anii 1980 cu titlu de pensii, ar fi mult reduse ca urmare a denominării și nu ar putea depăși suma stabilită prin decizia atacată. Măsurile legislative adoptate în materia drepturilor de asigurări sociale au fost permanente în sensul creșterii cuantumul pensiei, de aceea susținerea apelantei că autorul său ar fi beneficiat de o pensie mai mare anterior plecării din România nu este justificată.

Prin urmare, prin soluția pronunțată, prima instanță a făcut o corectă interpretare a probelor administrate și aplicare a dispozițiilor legale.

În baza art. 480 alin. (1) C.proc.civ., Curtea a respins apelul principal și apelul incident ca nefondate.

(decizie rezumată de Judecător Alina Savin)

[3] Contestație decizie de pensionare. Deținător al titlului de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite. Obligativitatea Casei de pensii de neincluere a indemnizațiilor convenite deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut și ai celor de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, iar nu doar cele convenite deținătorilor titlului de Luptător cu Rol Determinant

Legea nr. 341/2004, art. 5 alin. (1) lit. m), alin. (2)

Decizia nr. 14 din 17 februarie 2020

Dezlegarea dată de instanță supremă prin decizia preliminară nr. 14/17.02.2020 este, conform art. 521 alin. (3) C.proc.civ., în urma modificării operate asupra acestei norme prin Legea nr. 310/2018, general obligatorie, deci nu obligatorie numai pentru instanțe, ci și pentru autoritățile și instituțiile publice, precum pârâta din prezenta cauză, caracterul general obligatoriu fiind atașat atât dispozitivului, cât și considerentelor acesteia, inclusiv celor cuprinse în paragrafele 111 și 116 ale deciziei, prin care s-a stabilit că, **pentru identitate de rațiune**, în interpretarea și aplicarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, și indemnizațiile convenite deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 2 din același act normativ] și ai celor de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 4 din Lege] nu sunt incluse în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, iar nu doar cele convenite deținătorilor titlului de Luptător cu Rol Determinant.

Pârâtei, ca instituție publică, îi revine, pe un plan mai general, obligația de a se conforma de bunăvoie celor dezlegate, cu efect obligatoriu *erga omnes*, de instanța supremă prin decizia preliminară nr. 14/17.02.2020 și de a înceta, în acord cu norma

înscrisă în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, să mai rețină contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra indemnizațiilor plătite în temeiul Legii nr. 341/2004 deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut, Luptător cu Rol Determinant sau Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite, obligație pe care în speță a refuzat să o aducă la îndeplinire.

Curtea de Apel Constanța, Secția I civilă

Decizia nr. 782 din 20 octombrie 2020

I. Sentința apelată:

Prin sentința civilă nr. 327 din data de 19.02.2020, pronunțată de Tribunalul Constanța – Secția I Civilă în dosarul nr. .../118/2019, a fost admisă cererea formulată de reclamantii [...], [...], [...] și [...], în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Constanța, și, în consecință:

- pârâta a fost obligată să restituie fiecărui reclamant suma reținută cu titlu de contribuție de asigurări sociale de sănătate, calculată asupra indemnizației convenite în temeiul Legii nr. 341/2004, începând cu data de 2.12.2016;
- de asemenea, pârâta a fost obligată la plata pe viitor a indemnizației convenite fiecărui reclamant în temeiul Legii nr. 341/2004, fără reținerea cotei de asigurări sociale de sănătate.

În motivarea sentinței, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamanții sunt deținători ai calității de Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, respectiv de Luptător Remarcat pentru Fapte Deosebite-reclamantul [...] și de Luptător cu Rol Determinant-reclamanții [...], [...] și [...]. În această calitate, fiecare reclamant a beneficiat de o indemnizație lunară reparatorie, stabilită în temeiul art. 4 din Legea nr. 341/2004, indemnizație ce a constituit bază de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, potrivit celor învederate prin cererea de chemare în judecată și necontestate de către pârâtă.

Ceea ce au susținut reclamanții a fost caracterul nelegal al reținerilor efectuate de pârâtă cu titlu de CASS, iar în acest sens a fost invocată interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 155 C.fisc. și ale art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004.

Analizând aceste susțineri ale reclamanților, instanța a constatat că la art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 se prevede într-adevăr că drepturile acordate conform acestei legi, deci și indemnizația reparatorie primită de fiecare reclamant în parte, „nu sunt considerate venituri, nu se impozitează și nu afectează acordarea altor drepturi”.

Această excludere a indemnizației acordate în temeiul Legii nr. 341/2004 din categoria veniturilor, prezintă relevanță din perspectiva determinării bazei de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, potrivit dispozițiilor art. 155 C.fisc., ce reglementează categoriile de venituri pentru care se datorează această contribuție la bugetul de stat, făcând totodată trimitere la art. 114 C.fisc., referitor la veniturile din alte surse. Din interpretarea textului de lege menționat și având în vedere că indemnizația reparatorie acordată în temeiul Legii nr. 341/2004 nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de drepturi bănești calificate ca venituri, concluzia care se impune este aceea că numai veniturile expres enumerate în legislația fiscală sunt grevate de sarcina plății CASS, iar în condițiile în care indemnizația de revoluționar nu face parte din categoria veniturilor, în general, și a celor enumerate de Codul fiscal, în special, ea nu poate reprezenta nici bază de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate.

Împrejurarea că prin art. 54 alin. (1) lit. d) C.fisc. se prevede că sunt exceptate de la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate „persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 și pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, pentru drepturile bănești acordate de aceste legi”, adică doar luptătorii răniți, nu poate înlătura caracterul special al indemnizației reparatorii, reglementat de art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, fără niciun fel de distincție raportat la calitatea beneficiarului acestei indemnizații. Pe cale de consecință, de vreme ce niciuna dintre aceste indemnizații nu constituie venit și nu este prevăzută în legislație ca fiind bază de calcul a contribuției de asigurări sociale, interpretarea sistematică a dispozițiilor legale citate înlătură concluzia că doar indemnizațiile încasate de luptătorii răniți ar beneficia de scutire de la plata CASS.

În ceea ce privește incidența la cauză a dispozițiilor art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, dispoziții invocate de pârâtă prin întâmpinare și în conformitate cu care „beneficiază de asigurare, fără plata contribuției, persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Legea nr. 341/2004, adică luptătorii răniți, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturi bănești acordate în baza acestui act normativ”, trebuie subliniat că reclamanții nu s-au prevalat vreun moment de beneficiul asigurării de sănătate fără plata contribuției, ci au susținut doar caracterul nedatorat al acestei contribuții reținute de către pârâtă. Altfel spus, problema litigioasă nu privește încadrarea reclamanților în categoria persoanelor care trebuie să beneficieze de asigurare de sănătate, independent de plata CASS, ci doar excluderea din categoria persoanelor care datorează CASS, ca urmare a naturii speciale a indemnizației încasate în temeiul Legii nr. 341/2004.

Pentru toate considerentele expuse, instanța a apreciat că în lipsa unei dispoziții legale exprese care să stabilească în mod clar și lipsit de echivoc includerea indemnizațiilor acordate în temeiul Legii nr. 341/2004 în categoria drepturilor bănești pentru care se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, interpretarea coroborată a prevederilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 și ale art. 155 C.fisc. fundamentează concluzia potrivit căreia beneficiarii tuturor acestor categorii de indemnizații reparatorii sunt scutiți de obligația de plată a contribuției menționate.

De altfel, prin decizia nr. 14/17.02.2020 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (nepublicată în Monitorul Oficial la data pronunțării hotărârii de față) s-a stabilit că „în interpretarea art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului – Lupeni – august 1977 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 154 alin. (1) lit. d), art. 155 și art. 114 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004”.

Deși decizia instanței supreme are în vedere doar indemnizația primită de luptătorii cu rol determinant, instanța a apreciat că pentru identitate de rațiune, același tratament juridic se impune a fi aplicat și în cazul celorlalte categorii de indemnizații, de vreme ce niciuna dintre acestea nu poate fi inclusă în categoria veniturilor enumerate de art. 155 raportat la art. 114 C.fisc.

Pentru toate motivele expuse, cererea reclamantilor a fost admisă și a fost obligată pârâta să restituie fiecărui reclamant suma reținută cu titlu de contribuția de asigurări sociale de sănătate, calculată asupra indemnizației cuvenite în temeiul Legii nr. 341/2004, începând cu data de 2.12.2016. Totodată, pârâta a fost obligată și la plata pe viitor a indemnizației cuvenite fiecărui reclamant în temeiul Legii nr. 341/2004, fără reținerea cotei de contribuție la asigurările sociale de sănătate, în condițiile menținerii actualei reglementări legale.

II. Apelul:

1. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta Casa Județeană de Pensii Constanța, solicitând schimbarea în parte a acesteia în sensul respingerii, ca nefondate, a cererii de chemare în judecată formulate numai de reclamantul [...].

În motivare, pârâta a învederat, în esență, că indemnizația plătită reclamantului [...] în temeiul Legii nr. 341/2004, deținător al titlului de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite este, spre deosebire de cea a celorlalți 3 reclamanți (cu privire la care nu a fost formulată cerere de apel), deținători ai titlului de Luptător cu Rol Determinant, în privința căruia este incidentă decizia preliminară nr. 14/17.02.2020 a instanței supreme, inclusă în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, întrucât beneficiază de asigurare de sănătate fără plata contribuției, conform art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 și art. 154 C.fisc., aprobat prin Legea nr. 227/2015, numai beneficiarii titlului de Luptător Rănit, prevăzut de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1, iar nu și beneficiarii titlului de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite, precum intimatul-reclamant, care sunt ținuti la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru această indemnizație, fiind exceptate de la includerea în baza de calcul al acestei contribuții, în temeiul Legii nr. 2/2017, numai veniturile din pensii.

S-a mai arătat că nici dispozițiile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 nu pot constitui temei pentru neinclusiunea acestei indemnizații în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, cât timp acestea prevăd numai o excludere a acestei indemnizații de la includerea în baza de calcul al impozitului pe venit, iar nu și din cea a contribuției de asigurări sociale de sănătate.

Nu a fost solicitată încuviințarea și administrarea de probe noi în apel, fiind solicitată judecata în lipsă.

2. Intimatul-reclamant nu a formulat întâmpinare la cererea de apel.

3. În cadrul judecății în apel a fost atașat dosarul primei instanțe și nu au fost încuviințate și administrate probe noi.

III. Analiza apelului:

1. Procedând la judecata apelului conform art. 477 alin. (1) și art. 479 alin. (1) C.proc.civ., adică în limitele investirii instanței de apel stabilite prin motivele invocate de parte în cuprinsul cererii de apel, Curtea reține că este necontestat în cauză că, astfel cum în mod corect a reținut și prima instanță, reclamantului [...] i-a fost stabilită o indemnizație aferentă calității acestuia de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite, în perioada ianuarie 2015-la zi, în temeiul art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, în cuantum de 1.102 lei, asupra căreia pârâta a aplicat, în toată această perioadă, cotă aferentă contribuției de asigurări sociale de sănătate prevăzută de lege, pe care a reținut-o din cuantumul indemnizației.

2. În drept, în acord cu dispozițiile cuprinse în art. 5 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 341/2004, în forma aflată în vigoare în anul 2010, persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) (deci inclusiv cele menționate la punctul 4 al literei b) – Luptătorii Remarcați prin Fapte Deosebite – precum intimatul-reclamant din prezenta cauză) beneficiază, pe lângă indemnizația calculată conform prevederilor art. 4, și de acordarea unei indemnizații lunare, adăugată la pensia pentru limită de vârstă, echivalentă cu un coeficient de 0,6, calculat conform prevederilor art. 4 alin. (2).

3. Potrivit art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară republicării din anul 2015, beneficiază de asigurare, fără plata contribuției, persoanele prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Legea nr. 341/2004, adică luptătorii răniți, dacă nu realizează alte venituri decât cele provenite din drepturi bănești acordate în baza acestui act normativ, o dispoziție identică fiind cuprinsă în art. 224 alin. (1) lit. d) din același act normativ, în forma ulterioară republicării din anul 2015, precum și în art. 154 alin. (1) lit. d) C.fisc., aprobat prin Legea nr. 227/2015, însă aceste dispoziții sunt irelevante în analiza chestiunii litigioase, respectiv cea a includerii sau nu a indemnizației cuvenite Luptătorului Remarcat prin Fapte Deosebite în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, cât timp acestea vizează o altă chestiune juridică, respectiv cea a asigurării de sănătate fără plata contribuției de asigurări sociale de sănătate.

4. Conform art. 228 din Legea nr. 95/2006, în forma aflată în vigoare începând cu 1.01.2018, persoanele care au obligația plății contribuției de asigurări sociale de sănătate, precum și modul de stabilire, termenele de declarare și de plată ale contribuției sunt prevăzute în Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

5. De asemenea, potrivit art. 257 din același act normativ, în forma aflată în vigoare în anul 2015, anterior republicării,

(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).*

(2) *Veniturile asupra cărora se stabilește contribuția de asigurări sociale de sănătate sunt prevăzute în Legea nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.*

(3) *Persoanele cu venituri din pensii care depășesc 740 lei datorează contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate calculată potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003, cu modificările și completările ulterioare.*

6. Conform art. 266 din același act normativ, în forma aflată în vigoare ulterior republicării din anul 2015,

(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 224 alin. (1).*

(2) *Veniturile asupra cărora se stabilește contribuția de asigurări sociale de sănătate sunt prevăzute în Codul fiscal.*

(3) *Pentru persoanele fizice cu venituri lunare din pensii, contribuția lunară pentru asigurările sociale de sănătate se datorează și se calculează potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.*

7. În conformitate cu dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, drepturile acordate conform acestei legi, deci și indemnizația în litigiu în prezenta cauză, nu sunt considerate venituri, nu se impozitează și nu afectează acordarea altor drepturi. În acord cu prevederile art. 139 alin. (1) – alin. (3) din Constituția României, revizuită, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege.

8. Conform art. 1 alin. (1) C.fisc., aprobat prin Legea nr. 227/2015, articol având denumirea marginală – *scopul și sfera de cuprindere a Codului fiscal*, acest act normativ stabilește cadrul legal privind contribuțiile sociale obligatorii prevăzute la art. 2 alin. (2), printre acestea regăsindu-se, la litera b), și contribuția de asigurări sociale de sănătate, datorată bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

9. În acord cu prevederile art. 155 C.fisc., contribuția de asigurări sociale de sănătate se datorează pentru următoarele categorii de venituri:

- a) venituri din salarii și asimilate salariilor, definite conform art. 76;
- b) venituri din activități independente, definite conform art. 67;
- c) venituri din drepturi de proprietate intelectuală, definite conform art. 70;
- d) venituri din asocierea cu o persoană juridică, contribuabil potrivit prevederilor titlului II, titlului III sau Legii nr. 170/2016, pentru care sunt aplicabile prevederile art. 125;
- e) venituri din cedarea folosinței bunurilor, definite conform art. 83;
- f) venituri din activități agricole, silvicultură și piscicultură, definite conform art. 103;
- g) venituri din investiții, definite conform art. 91;
- h) venituri din alte surse, definite conform art. 114 – *Vechiul Cod fiscal*, aprobat prin Legea nr. 571/2003, conținând, pentru anul 2015, dispoziții similare, în sensul datorării contribuției numai în privința veniturilor; în cuprinsul articolelor 296³-296¹³.

10. Prin raportare la dispozițiile precitate, Curtea reține că art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 prevede în mod expres că indemnizația în litigiu nu este considerată venit. De asemenea, prin raportare la dispozițiile cuprinse în art. 155 C.fisc. și la cele corespondente din Vechiul Cod fiscal, precitate, instanța de apel reține că intră în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate numai veniturile.

11. În aceste condiții, câtă vreme norma specială cuprinsă în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 prevede în termeni clari că *indemnizația litigioasă nu este considerată venit*, Curtea reține că această indemnizație nu intră nici în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, întrucât această contribuție se aplică numai asupra veniturilor.

12. Împrejurarea că dispoziția cuprinsă în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 prevede în mod expres numai că această indemnizație nu se impozitează, fără a stipula în mod expres și că această indemnizație nu intră în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate nu este de natură a fundamenta o altă concluzie, aceasta cu motivarea că, astfel cum s-a arătat în precedent, din interpretarea sistematică a dispozițiilor legale precitate rezultă că această indemnizație, față de calificarea sa legală de a nu constitui venit, este oricum exceptată, în considerarea acestei calificări legale exprese, de la includerea în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, care vizează exclusiv veniturile.

13. În același sens, din interpretarea art. 139 alin. (1) din Constituție coroborat cu art. 1 și art. 2 C.fisc. se reține că regula în materia includerii unei categorii de venituri în baza de calcul al unui impozit sau al unei contribuții sociale obligatorii o constituie cea potrivit căreia, în absența unei dispoziții legale, chiar redactate în termeni generali, prin care o categorie de venituri să fie inclusă în baza de calcul al unui impozit sau al unei contribuții sociale obligatorii, acea categorie de venituri nu este inclusă în baza de calcul al respectivei sarcini fiscale, altfel spus, în mod natural, veniturile nu sunt supuse impozitării ori plății contribuțiilor sociale obligatorii, ci numai în condițiile existenței unei dispoziții legale care să prevadă expres aceasta în referire la o anumită categorie de venituri.

14. În aceste condiții, din punct de vedere conceptual, pentru a fundamenta concluzia potrivit cu care o categorie de venituri nu intră în baza de calcul a unei anumite contribuții sociale obligatorii nu este necesar a determina, mai întâi, că acea categorie de venituri este exceptată, printr-o dispoziție legală, de la includerea în baza de calcul al respectivei contribuții, ci este necesar a determina cu prioritate dacă există sau nu vreo dispoziție legală care să stabilească în mod clar și neechivoc că acea categorie de venituri intră în baza de calcul al respectivei contribuții, or, în speță, astfel cum s-a reținut în precedent, o asemenea dispoziție legală nu există.

15. Totodată, Curtea mai reține că, întrucât impozitele și contribuțiile sociale obligatorii constituie restrângeri ale dreptului de proprietate, în accepțiunea acordată acestei noțiuni de prevederile art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (în continuare, Convenția), dispozițiile legale care le instituie, pentru a răspunde standardului convențional de protecție a dreptului de proprietate cu referire la legalitatea ingerinței, trebuie să fie accesibile și previzibile.

16. În speță, și în măsura în care s-ar aprecia, din interpretarea *per a contrario* a art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, care prevede numai exceptarea tuturor indemnizațiilor plătite în temeiul acestei legi de la includerea în baza de calcul al impozitului pe venit, nu și din baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, și a art. 213 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară republicării din anul 2015, a art. 224 alin. (1) lit. d) din același act normativ, în forma ulterioară republicării din anul 2015, precum și a art. 154 alin. (1) lit. d) C.fisc., aprobat prin Legea nr. 227/2015, care prevăd că sunt asigurați în sistemul public de sănătate, fără plata contribuției de asigurări sociale de sănătate, numai Luptătorii Răniți, deci nu și celelalte categorii de luptători menționate în cuprinsul Legii nr. 341/2004, cum ar fi Luptătorii Remarcați prin Fapte Deosebite, precum intimatul-reclamant din prezenta cauză, Curtea apreciază că, în contextul existenței prevederii exprese cuprinse în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, potrivit căreia indemnizația litigioasă nu este considerată venit, și al dispozițiilor din Codul fiscal, potrivit cărora contribuția de asigurări sociale de sănătate este datorată numai în privința veniturilor, ansamblul de dispoziții legale cu relevanță în stabilirea includerii acestei indemnizații în sfera de cuprindere a contribuției de asigurări sociale de sănătate nu este suficient de clar pentru a fundamenta concluzia univocă a includerii acestei indemnizații în sfera de cuprindere a contribuției.

17. În aceste condiții, întrucât orice ingerință în dreptul de proprietate al unei persoane, pentru a fi compatibilă cu sistemul de protecție a dreptului de proprietate stabilit prin blocul de convenționalitate trebuie, în primul rând, să fie prevăzută de o lege accesibilă, clară și previzibilă în aplicare și având în vedere că dispozițiile legale precitate, în ansamblul lor, nu sunt suficient de clare pentru a fundamenta concluzia univocă a includerii indemnizației litigioase în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate, Curtea apreciază că, și din această perspectivă, a asigurării respectării dreptului de proprietate – ca noțiune autonomă, drept de creanță, din perspectivă internă – al reclamantului asupra sumei de bani primite de acesta cu titlu de indemnizație împotriva unei ingerințe prevăzute de o reglementare insuficient de clară, deci a unei ingerințe nelegale în sensul autonom acordat acestei noțiuni prin blocul de convenționalitate, se impune concluzia neincluzerii acestei indemnizații în baza de calcul al contribuției litigioase.

18. În sensul neincluzerii indemnizației cuvenite Luptătorilor cu Rol Determinant în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin intermediul deciziei preliminare nr. 14/17.02.2020, pronunțată în dosarul nr. 2.931/1/2019 și publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 513 din 16/06/2020, prin care a statuat că:

„În interpretarea art. 5 alin. (2) cu referire la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Legea recunoștinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989, pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Brașov din noiembrie 1987 și pentru revolta muncitorească anticomunistă din Valea Jiului – Lupeni – august 1977 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la prevederile art. 154 alin. (1) lit. d), art. 155 și 114 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deținătorii titlului de Luptător cu Rol Determinant nu datorează contribuție la asigurările sociale de sănătate pentru indemnizațiile primite în temeiul Legii nr. 341/2004”.

19. Contrar celor afirmate, fără fundament, de către pârâtă, prin antemenționata decizie preliminară, care îi vizează în mod expres, în dispozitiv, numai pe Luptătorii cu Rol Determinant, întrucât acestea au fost limitele investiției realizate prin sesizarea preliminară în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, instanța supremă, în argumentarea soluției pronunțate (respectiv în paragrafele 111 și 116 ale acesteia), care se fundamentează, în mod decisiv, pe dispozițiile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004 – normă care vizează toate indemnizațiile plătite în temeiul acestei Legi, iar nu doar pe cele cuvenite Luptătorilor cu Rol Determinant – a constatat că, pentru identitate de rațiune, soluția neincluzerii în baza de calcul a contribuției de asigurări sociale de sănătate vizează și indemnizațiile cuvenite Luptătorilor Reținuți [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 2 din Legea nr. 341/2004] și celor Remarcați prin Fapte Deosebite [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 4 din același act normativ] – precum intimatul-reclamant din prezenta cauză – iar nu doar pe cele cuvenite Luptătorilor cu Rol Determinant – a căror situație a făcut obiectul investiției instanței supreme – [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3 din Lege]:

„111. Din coroborarea dispozițiilor menționate rezultă, pe de o parte, că veniturile de care beneficiază deținătorii titlurilor reglementate de Legea nr. 341/2004 nu sunt impozabile și, pe de altă parte, că deși acest act normativ nu prevede nimic în legătură cu plata contribuțiilor la asigurările sociale de sănătate, aceasta nu înseamnă că ele s-ar datora (prin opoziție cu situația impozitelor pentru care se prevede scutirea), ci că trebuie făcută corelația necesară cu dispozițiile care reglementează această materie din Codul fiscal, dispoziții care stabilesc în legătură cu astfel de venituri (provenite din alte surse) condiția ca ele să fie impozabile pentru a constitui bază de calcul la stabilirea contribuției pentru asigurările sociale de sănătate.

116. Așadar, persoanele din categoria celor prevăzute de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 2-4 din Legea nr. 341/2004 nu datorează contribuții la asigurări sociale de sănătate pentru drepturile bănești încasate în temeiul acestei legi, dar, în același timp, nici nu vor beneficia de drepturile de asigurare prevăzute de Legea nr. 95/2006, câtă vreme nu intră în categoria celor care beneficiază de o asemenea asigurare fără plata contribuției [ca în ipoteza prevăzută de art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 1 coroborat cu art. 224 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 95/2006 și art. 154 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal]”.

20. Pentru considerentele expuse în precedent, constatând că sentința apelată s-a dovedit a fi temeinică și legală, Curtea, în baza art. 480 alin. (1) C.proc.civ., urmează a dispune respingerea, ca nefondat, a apelului formulat împotriva acesteia.

21. Față de împrejurarea că dezlegarea dată de instanța supremă prin decizia preliminară nr. 14/17.02.2020 este, conform art. 521 alin. (3) C.proc.civ., în urma modificării operate asupra acestei norme prin Legea nr. 310/2018, general obligatorie, deci nu obligatorie numai pentru instanțe, ci și pentru autoritățile și instituțiile publice, precum pârâta din prezenta cauză, caracterul general obligatoriu fiind atașat atât dispozitivului, cât și considerentelor acesteia, inclusiv celor cuprinse în paragrafele 111 și 116 ale deciziei, prin care s-a stabilit că, pentru identitate de rațiune, în interpretarea și aplicarea art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, și indemnizațiile cuvenite deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 2 din același act normativ] și ai celor de Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite [art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 4 din Lege] nu sunt incluse în baza de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate, iar nu doar cele cuvenite deținătorilor titlului de Luptător cu Rol Determinant, Curtea reține că pârâtei, ca instituție publică – pentru care respectarea legii este obligatorie, întrucât, potrivit jurisprudenței instanței de contencios constituțional în aplicarea art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (2) din Constituția României, revizuită, autoritățile și instituțiile publice nu au nicio autonomie în raport cu dreptul, acestora revenindu-le obligația generală de respectare a supremației Constituției și cea de respectare a legilor – îi revine, pe un plan mai general, obligația de a se conforma de bunăvoie celor dezlegate, cu efect obligatoriu *erga omnes*, de instanța supremă prin decizia preliminară nr. 14/17.02.2020 și de a înceta, în acord cu norma înscrisă în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 341/2004, să mai rețină contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra indemnizațiilor plătite în temeiul Legii nr. 341/2004 deținătorilor titlurilor de Luptător Reținut, Luptător cu Rol Determinant sau Luptător Remarcat prin Fapte Deosebite, obligație pe care în speță a refuzat să o aducă la îndeplinire.

(decizie rezumată de Judecător redactor Iulian Minaev)

Dreptul Muncii

[4] Litigiu de muncă. Acțiune în constatare

C.muncii, art. 234

Legea nr. 62/2011, art. 181, art. 198 și art. 201 alin. (2)

Potrivit art. 198 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, republicată, „dacă angajatorul apreciază că greva a fost declarată sau se derulează cu nerespectarea legii, acesta se va putea adresa tribunalului în a cărui circumscriptie se află unitatea în care s-a declarat greva cu o cerere prin care se solicită instanței încetarea grevei”. Din coroborarea conținutului prevederilor art. 198 și urm. din Legea nr. 62/2011, rezultă că acestea sunt incidente situației în care angajatorul solicită instanței încetarea unei greve declarată sau care se derulează cu nerespectarea legii, judecata are loc de urgență, iar soluțiile ce se pot pronunța constau, după caz, fie de respingere a cererii angajatorului, fie de admitere a cererii acestuia și dispunere a încetării grevei ca fiind ilegală. Așa cum a reținut și prima instanță, din interpretarea dispozițiilor legale invocate rezultă că scopul urmărit de legiuitor se referă la încetarea unei greve declarată sau care se derulează cu nerespectarea legii, pentru care nu sunt îndeplinite etapele premergătoare declanșării sau derulării acesteia. Concluzia este că prevederile art. 198 din Legea nr. 62/2011 sunt astfel incidente doar în ipoteza declarării grevei și a derulării acesteia, deci doar pe parcursul desfășurării acesteia, iar nu în cazul în care greva a încetat, cum este situația în speță. Acțiunea în constatarea nelegalității grevei este inadmisibilă și în considerarea conținutului prevederilor art. 35 din noul C.proc.civ., conform cărora cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege. Acțiunea în constatarea nelegalității grevei a fost promovată pe motiv că trebuie să răspundă persoanele care au contribuit la făptuirea unei acțiuni nelegale, respectiv salariații care au încetat efectiv lucrul, pârâții trebuind să poarte răspunderea pentru demersul lor, iar reclamanta nu se referă la un drept determinat sau determinabil, ci urmărește atestarea printr-o hotărâre judecătorească a unui fapt juridic.

Curtea de Apel Galați, Secția pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale

Decizia nr. 367 din 28 mai 2019

Prin sentința civilă nr. 726/12.12.2018 pronunțată de Tribunalul Brăila a fost respinsă ca inadmisibilă acțiunea formulată de reclamanta ... în contradictoriu cu pârâții ... și alții.

A fost obligată reclamanta să plătească pârâților (reprezenți de avocat) suma de 5.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța hotărârea judecătorească, prima instanță a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Brăila la data de 10.07.2018 reclamanta ... a formulat, în temeiul art. 198 din Legea nr. 62/2011, acțiune în constatarea nelegalității grevei în contradictoriu cu pârâții salariați ai acesteia ... și alții, solicitând să se constate nelegalitatea grevei din perioada 24.05.2018-31.05.2018.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că între societate și Sindicatul reprezentativ ..., a avut loc negocierea Contractului colectiv de muncă în perioada 19.03.2018-25.04.2018.

După acest moment, dat fiind faptul că părțile nu au ajuns la un acord pentru toate revendicările solicitate, Sindicatul reprezentativ a declanșat conflictul colectiv de muncă, acesta fiind supus concilierii la I.T.M. ...

Sindicatul reprezentativ, prin adresa nr. 4612/18.05.2018 a comunicat societății că la data de 24.05.2018 între orele 5-7 a.m. va organiza o grevă de avertisment cu încetarea totală a lucrului.

Prin sentința civilă nr. 341/23.05.2018 pronunțată în dosar nr. .../113/2018 de Tribunalul Brăila, a fost admisă acțiunea societății în sensul constatării caracterului ilegal al grevei de avertisment, dispunându-se totodată încetarea acesteia în contradictoriu cu sindicatul.

La data de 24.05.2018, un număr de 194 salariați au încetat total lucrul, deși au fost informați atât de Sindicatul reprezentativ, cât și de societate, prin anunțuri publice, dar și personal prin adrese faptul că greva programată a se desfășura a fost constatată ca fiind ilegală prin sentința civilă nr. 341/23.05.2018.

Fiind un serviciu public, este de notorietate că în perioada 24-31.05.2018 pe raza municipiului ... nu s-a desfășurat activitatea de transport de persoane, aspecte care reies și din articolele de presă.

Prin răspunsurile depuse în cadrul cercetării disciplinare – numite memorii – toți salariații recunosc faptul că în perioada 24-31.05.2018 au încetat lucrul, deși cunoșteau că greva a fost declarată ilegală de către Tribunalul Brăila.

Pârâții au avut calitatea de salariați în perioada 24.05-31.05.2018, dovadă fiind extrasele din Revisal/Raport salariat, dar și foile colective de prezență atașate din care rezultă că pârâții au fost înscriși ca nemotivat în zilele în care erau programați să muncească.

Cu privire la calificarea situației faptice – oprirea colectivă a muncii în perioada 24-31.05.2018 de către cei 194 salariați, reclamanta a considerat că aceasta reprezintă o grevă în sensul dispozițiilor legale întrucât oprirea lucrului a avut un caracter colectiv și voluntar astfel că aceasta se circumscrie noțiunii de grevă în sensul dispozițiilor art. 234 alin. (1) C.muncii și art. 181 din Legea nr. 62/2011.

Că în organizarea acestei greve au fost încălcate dispozițiile art. 162, 165, 166 și urm., art. 182 și urm. din Legea nr. 62/2011 în sensul că angajaților le era interzis să declanșeze o grevă fără respectarea dispozițiilor privind elementele de formă concretizate

în înscrieri ce trebuiau comunicate societății, în acest sens avându-se în vedere hotărârea de a declanșa greva, acordul membrilor de sindicat cu privire la decizia de grevă și nici nu au fost respectate dispozițiile legale privind greva de avertisment care trebuia în mod obligatoriu să premerge demersului privind greva.

Legea definește clar și fără echivoc că prin grevă se înțelege orice încetare colectivă și voluntară a lucrului într-o unitate.

Sintagma „orice încetare” are în vedere atât situația unei încetări legale a muncii, cât și încetarea muncii care nu respectă formalitățile expres prevăzute de lege.

Raportat la existența în perioada 24-31.05.2018 a unei încetări colective și voluntare a lucrului recunoscută de toți părții ca fiind ilegală, s-a apreciat că sunt incidente dispozițiile art. 181 din Legea nr. 62/2011, respectiv caracterul colectiv constă în aceea că la această oprire a muncii au participat toți salariații programați să execute graficele prevăzute în programul de transport în acele zile, iar caracterul voluntar constă în aceea că aceștia au oprit munca de bună voie, fără intervenția vreunui factor extern care să impună imperativ acea oprire, fiind astfel în prezența unei greve în înțelesul textului legal citat.

Sindicatul reprezentativ s-a delimitat de organizarea grevei prin adresa nr. 48/24.05.2018 „... responsabilitatea Sindicatului ... se oprește la momentul în care Tribunalul Brăila în data de 23.05.2018 a admis acțiunea formulată tic ... și aceasta a fost adusă la cunoștința salariaților”.

Chiar dacă dreptul la grevă este garantat prin Constituție (art. 43), condițiile și limitele exercitării acestuia sunt stabilite prin lege, în special prin Legea nr. 62/2011 a dialogului social. A invocat în acest sens prevederile art. 165 lit. b) și art. 182 și urm. din Lege.

Analizând textele de lege invocate, în materia dialogului social, respectiv a reglementărilor ce vizează conflictul colectiv de muncă, dar și greva prin prisma motivelor invocate prin acțiune și raportat la probele administrate, a apreciat că nu au fost îndeplinite condițiile legale pentru greva ce s-a desfășurat în perioada 24.05.2018-31.05.2018.

Prin urmare, încetarea lucrului în perioada 24.05.2018-31.05.2018 de către cei 194 de angajați persoane fizice constituie o grevă ilegală.

Participarea la grevă a celor 194 de angajați chemați în judecată ca părți este dovedită cu foile colective tic prezență pe luna mai 2018 din care rezultă că aceștia au fost pontajați cu ore nemotivat, memoriile depuse la note explicative în cursul cercetării disciplinare, tabele înaintate de conducătorii locurilor de muncă, iar informarea corectă cu privire la caracterul nelegal al formei de protest rezultă din notificarea societății nr. 4785/24.05.2018, adresa Sindicatului nr. 48/24.05.2018, anunțurile publice afișate în secții nr. 4824/24.05.2018, 4859/25.05.2018, procese verbale de afișare, comunicări transmise personal salariaților, dar și din articolele de presă publicate în perioada vizată. În drept, s-a întemeiat cererea pe dispozițiile Codului muncii, Legea nr. 62/2011.

Pârții au depus întâmpinare prin care au solicitat respingerea cererii de chemare în judecată.

Au invocat excepția inadmisibilității acțiunii raportat la dispozițiile art. 200 din Legea nr. 62/2011 și art. 35 teza a II-a C.proc.civ.

Reclamanta încearcă prin acțiune constatarea în primul rând a unei stări de fapt, stare de fapt ce nu poate fi admisă pe calea acțiunii în constatare, iar în al doilea rând, deși avea la dispoziție calea prevăzută de dispozițiile art. 200 din Legea nr. 62/2011, aceasta nu s-a prevalat de această cale.

Dispozițiile art. 35 C.proc.civ. statuează că partea care are un interes poate să introducă o cerere pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept, legiuitorul specificând în alin. (2) o condiție suplimentară de admisibilitate, în sensul că o astfel de acțiune nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului. Sintagma „cererea nu poate fi primită” nu poate conduce la ideea unei analizări pe fond a dreptului pretins în justiție, ci legiuitorul a urmărit să suprimă această cale procedurală a acțiunii în constatare în acele situații în care partea are în mod concret posibilitatea unei acțiuni în realizare.

Pârții au invocat și excepția tardivității motivat de faptul că la data introducerii cererii de chemare în judecată presupusa grevă încetase, iar soluția prevăzută de art. 200 alin. (1) lit. b) pe care o putea pronunța instanța de judecată nu mai poate fi avută în vedere, atât timp cât prepusul conflict colectiv de muncă era încheiat la data introducerii acțiunii.

S-a arătat de către pârți și că acțiunea este introdusă împotriva unor persoane fără calitate procesuală pasivă, în speță împotriva salariaților participanți la presupusul conflict colectiv, deși un conflict colectiv de muncă este organizat de către sindicatul reprezentativ sau reprezentanții angajaților conform art. 187 din Legea nr. 62/2011.

În prezenta acțiune calitatea de pârți o au angajații și nu sindicatul reprezentativ sau reprezentanții angajaților pentru a putea avea calitate procesuală pasivă.

Pârții au susținut că nu se află în situația unui conflict colectiv de muncă, nefiind îndeplinită condiția prevăzută de dispozițiile art. 183 din Legea nr. 62/2011, în speță nu au oprit voluntar lucrul mai mult de jumătate din angajații reclamantei.

Reclamanta a omis să comunice instanței faptul că o parte din angajați erau liberi în zilele presupusului protest, alții depășiseră numărul de ore lunare prevăzute în contractul de muncă, având și un număr mare de ore suplimentare, iar alți angajați trebuiau să fie în perioada de repaus săptămânal, perioada obligatorie conform Codului muncii.

Situația din perioada 24.05.2018-31.05.2018 este neincadrabilă în definiția legală a grevei.

Reclamanta a arătat că doar 194 de persoane au participat la grevă, dintre care doar o parte se afla în timpul programului de lucru.

Însă, personalul din cadrul ... este compus din 400 de persoane, fapt care arată că din această perspectivă numerică, acțiunea celor 194 de persoane nu poate fi definită ca încetarea colectivă și voluntară a lucrului.

S-a susținut că reclamanta nu respectă dispozițiile legale privind perioada de repaus săptămânal, numărul maxim de ore suplimentare, asigurarea pauzei de masă și a condițiilor necesare acestei pauze.

Aceste nemulțumiri au dus la declanșarea protestului spontan, întreaga vină aparținând angajatorului care refuză respectarea obligațiilor sale legale și contractuale. În drept: art. 205-art. 208 C.proc.civ.

Prin răspunsul la întâmpinare reclamanta a solicitat respingerea ca nefondată a excepției inadmisibilității.

S-a susținut că cererea de chemare în judecată nu este o acțiune în constatarea unei stări de fapt, nici în constatarea unui drept, este o acțiune prin care a supus analizei instanței o conduită vădit nelegală a angajaților, în scopul aplicării corecte a legii, având

ca temei legal art. 198 din Legea nr. 62/2011, în condițiile în care constatarea legalității sau nelegalității unei anumite acțiuni/inacțiuni nu echivalează din punct de vedere juridic nici cu constatarea existenței unui drept, nici cu constatarea unei stări de fapt.

De asemenea, prin această acțiune, nu se urmărește la acest moment, realizarea unui drept, prezenta acțiune putând eventual să deschidă calea unei acțiuni în realizare, ea nefiind o acțiune în realizare însăși.

S-a arătat că este deficitară apărarea potrivit căreia pârâții se raportează la dispozițiile art. 35 C.proc.civ., în condițiile în care pentru un asemenea raport juridic cum este cel dedus judecătii, acest text nu reprezintă cadrul general aflându-se sub imperiul unei norme speciale, respectiv Legea nr. 62/2011. Sunt în prezența unei greve declanșate de pârâți fără a îndeplini nici una dintre formalitățile cerute de lege, fără a fi îndeplinite etapele premergătoare acesteia (comunicare durată grevă, tipul de grevă, participanți, organizatori), prin urmare nu pot analiza art. 200 sub aspectul celor relatate de pârâți, ci numai în contextul celor reglementate de întregul act normativ.

Referitor la excepția tardivității s-a susținut caracterul nefondat al acesteia întrucât acțiunea vizează o acțiune de exercitare a unei greve nelegale deja încheiate la momentul promovării acțiunii.

Teza de la art. 200 se analizează în contextul celor reglementate în Legea nr. 62/2011 și în contextul în care greva s-ar fi declarat cu respectarea dispozițiilor legale prevăzute în lege.

Chiar și în această situație, în interpretarea art. 200 alin. (1) lit. b), instanța de judecată are în atenție două aspecte în analiza unei astfel de cereri, unul este acela a legalității unei greve, altul fiind acela al încetării grevei.

Acțiunea reclamantei în prezenta cauză este promovată în condițiile art. 198 din Legea nr. 62/2011, are ca obiect constatarea nelegalității grevei și nu încetarea acesteia și în această situație nu este tardiv introdusă.

Excepția tardivității se poate invoca doar prin raportare la un termen concret și la un anumit moment, strict determinat, de la care se începe calculul termenului.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților s-a solicitat respingerea.

Sindicatul s-a dezis de greva salariaților afirmând pe parcursul derulării acesteia că acțiunea de protest nu a fost organizată și nici coordonată de sindicat.

Prin urmare, e firesc ca într-un litigiu dedus judecătii să răspundă persoanele care au contribuit la făptuirea unei acțiuni nelegale, respectiv salariații care au încetat efectiv lucrul.

Pârâții trebuie să poarte răspunderea pentru demersul lor.

Aspectele invocate cu privire la nemulțumirile pârâților exced cauzei întrucât, dacă ar fi avut nemulțumiri referitoare la executarea contractelor individuale de muncă, ar fi fost absolut obligatoriu să utilizeze pârghiile legale pe care le au salariații la dispoziție.

Pe fondul cauzei își mențin integral motivele expuse pe larg în acțiune, menționând că sunt în prezența incidenței art. 181 din Lege, o încetare colectivă și voluntară a lucrului fără a fi îndeplinite nici una dintre formalitățile prevăzute de lege pentru declanșarea acesteia.

Analizând cu prioritate, conform art. 248 C.proc.civ., excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâți, tribunalul a reținut următoarele:

Reclamanta a dedus judecătii, la data de 10.07.2018, o acțiune în constatarea nelegalității grevei din perioada 24.05.2018-31.05.2018, întemeiată pe dispozițiile art. 198 din Legea nr. 62/2011.

Potrivit art. 198 din Legea nr. 62/2011: „Dacă angajatorul apreciază că greva a fost declarată sau se derulează cu nerespectarea legii, acesta se va putea adresa tribunalului în a cărui circumscripție se află unitatea în care s-a declarat greva cu o cerere prin care se solicită instanței încetarea grevei”.

Din modul de redactare a acestui text de lege reiese că o acțiune întemeiată pe acest articol este admisibilă doar în ipoteza declarării grevei și a derulării acesteia, deci doar pe parcursul desfășurării acesteia, iar nu în cazul în care greva a încetat, cum este situația în speță.

Nu s-a reținut interpretarea reclamantei în sensul că se poate solicita în instanță doar constatarea ilegalității grevei întrucât dispozițiile ce vizează derularea grevei cu nerespectarea legii nu pot fi scoase din context. Reiese în mod clar că urmare a faptului că greva se derulează cu nerespectarea legii se poate dispune încetarea grevei ca fiind ilegală.

Faptul că textul de lege are în vedere doar această ipoteză reiese și din dispozițiile art. 201 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 care fac referire la încetarea grevei ca fiind ilegală.

Este evident că scopul urmărit de legiuitor prin aceste prevederi legale a fost doar să împiedice desfășurarea unei greve care nu respectă condițiile prevăzute de lege, a unei greve pentru care nu sunt îndeplinite etapele premergătoare declanșării sau derulării acesteia.

Pe de altă parte, tribunalul a apreciat că prezenta acțiune este inadmisibilă și în raport de prevederile art. 35 C.proc.civ. conform cărora „Cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege”. Aceste dispoziții sunt aplicabile și conflictelor de muncă, având în vedere că nu există norme speciale contrare.

Conform acestor prevederi legale, acțiunea în constatarea poate să vizeze doar constatarea existenței sau inexistenței unui drept, legiuitorul instituind, prin art. 35 teza a II-a C.proc.civ., caracterul subsidiar al acțiunii în constatarea, față de o acțiune în realizare.

Astfel, în ipoteza în care reclamantul are la dispoziție o acțiune în realizare, acțiunea în constatarea este inadmisibilă.

Prezenta acțiune în constatarea nelegalității grevei a fost promovată pe motiv că trebuie să răspundă persoanele care au contribuit la făptuirea unei acțiuni nelegale, respectiv salariații care au încetat efectiv lucrul, pârâții trebuind să poarte răspunderea pentru demersul lor.

S-a constatat astfel că acțiunea este inadmisibilă întrucât reclamanta nu se referă la un drept determinat sau determinabil, ci urmărește atestarea printr-o hotărâre judecătorească a unui fapt juridic.

Totodată, tribunalul a apreciat că reclamanta avea la îndemână o acțiune în realizarea dreptului, respectiv o acțiune în răspundere patrimonială împotriva salariaților din vina cărora s-a desfășurat acțiunea nelegală, acțiunea în constatare promovată fiind astfel inadmisibilă.

Față de cele expuse, tribunalul a constatat că excepția inadmisibilității invocată de pârâți este fondată, astfel că nu se mai impune analizarea celorlalte excepții și nici a celorlalte susțineri și apărări formulate de pârți.

Pentru considerentele mai sus reținute, tribunalul a respins ca inadmisibilă acțiunea dedusă judecătii de către reclamanta ...

În baza art. 453 C.proc.civ., tribunalul a obligat pe reclamantă să plătească pârâților (reprezențați de avocat) cheltuieli de judecată constând în onorariu avocat (5000 lei).

Împotriva sentinței civile a declarat apel reclamanta ..., care a fost respins ca nefondat prin decizia civilă nr. 367/06.06.2019 a Curții de Apel Galați, pentru următoarele considerente:

În speță, obiectul acțiunii civile promovată de reclamanta ... în contradictoriu cu pârâții menționați în cererea de chemare în judecată, un număr de 194 salariați ai societății, îl constituie constatarea nelegalității grevei din perioada cuprinsă între 24.05.2018-30.05.2018.

Cu privire la calificarea situației de fapt, constând în oprirea voluntară și colectivă a muncii pe perioada 24.05.2018-31.05.2018 de către cei 194 de salariați, reclamanta a considerat că aceasta reprezintă o grevă, în sensul dispozițiilor art. 234 alin. (1) C.muncii și art. 181 din Legea nr. 62/2011.

În esență, temeiul de drept pe care reclamanta ... și-a întemeiat acțiunea îl constituie prevederile art. 198 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, republicată, potrivit cărora dacă angajatorul apreciază că greva a fost declarată sau se derulează cu nerespectarea legii, acesta se va putea adresa tribunalului în a cărui circumscripție se află unitatea în care s-a declarat greva cu o cerere prin care se solicită instanței încetarea grevei.

Prima instanță a soluționat cauza cu care a fost astfel investită pe cale de excepție, respingând ca inadmisibilă acțiunea civilă formulată de către reclamanta ..., în esență soluția fiind întemeiată pe interpretarea conținutului prevederilor art. 198 din Legea nr. 62/2011, apreciindu-le ca incidente doar în ipoteza declarării grevei și a derulării acesteia, deci doar pe parcursul desfășurării acesteia, iar nu în cazul în care greva a încetat, cum este situația în speță.

Totodată, tribunalul a apreciat asupra caracterului inadmisibil al acțiunii și în considerarea conținutului prevederilor art. 35 din noul C.proc.civ., conform cărora cel care are interes poate să ceară constatarea existenței sau inexistenței unui drept.

Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege. S-a reținut că prezenta acțiune în constatarea nelegalității grevei a fost promovată pe motiv că trebuie să răspundă persoanelor care au contribuit la făptuirea unei acțiuni nelegale, respectiv salariații care au încetat efectiv lucrul, pârâții trebuind să poarte răspunderea pentru demersul lor, iar reclamanta nu se referă la un drept determinat sau determinabil, ci urmărește atestarea printr-o hotărâre judecătorească a unui fapt juridic.

Prin motivele de apel reclamanta ... susține, în esență, greșita interpretare și aplicare de către prima instanță a prevederilor legale menționate, respectiv art. 198 raportat la art. 201 alin. (2) din Legea nr. 62/2011 a dialogului social și art. 35 C.proc.civ., considerându-le aplicabile în raport de situația de fapt învederată, încetarea voluntară și colectivă a lucrului de către pârâți pe perioada 24.05.2018-31.05.2019 în condițiile în care exista deja o hotărâre judecătorească anterioară privind constatarea caracterului ilegal al grevei de avertisment anunțată de Sindicatul ..., iar acțiunea nu urmărește constatarea existenței unui drept sau a unei stări de fapt, ci a demersului salariaților desfășurat cu nesocotirea cadrului legal.

Or, prima instanță a analizat circumstanțele particulare ale cauzei, iar hotărârea cuprinde motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea în pronunțarea unei atare soluții. Faptul că apelanta-reclamantă nu este de acord, criticând-o ca atare, nu conduce la concluzia unei greșite interpretări dată prevederilor legale, menționate de parte însăși prin cererea de chemare în judecată.

Din coroborarea conținutului prevederilor art. 198 și urm. din Legea nr. 62/2011, rezultă că acestea sunt incidente situației în care angajatorul solicită instanței încetarea unei greve declarate sau care se derulează cu nerespectarea legii, judecata are loc de urgență, iar soluțiile ce se pot pronunța constau, după caz, fie de respingere a cererii angajatorului, fie de admitere a cererii acestuia și dispunere a încetării grevei ca fiind ilegală.

Așa cum a reținut și prima instanță, din interpretarea dispozițiilor legale invocate rezultă că scopul urmărit de legiuitor se referă la încetarea unei greve declarate sau care se derulează cu nerespectarea legii, pentru care nu sunt îndeplinite etapele premergătoare declanșării sau derulării acesteia.

Nu este cazul în speță, câtă vreme acțiunea reclamantei ... a fost formulată la data de 10.07.2018 și vizează constatarea nelegalității grevei din perioada 24.05.2018-31.05.2018, în condițiile în care exista deja o hotărâre judecătorească de constatare a caracterului ilegal al grevei de avertisment.

În contextul cauzei de față, referirile apelantei-reclamante la Decizia nr. 37/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție vizează interpretarea altor dispoziții legale ce exced cadrului procesual al prezentei judecătii.

În egală măsură, prevederile art. 35 C.proc.civ. vizează strict acțiunea în constatarea existenței sau inexistenței unui drept și au caracter subsidiar unei cereri în realizarea dreptului pe orice altă cale prevăzută de lege.

Nici acest text de lege nu este incident, pentru constatarea conduitei nelegale a salariaților, așa cum se solicită de către reclamantă, existând alte remedii procesuale, acțiunea în constatare astfel cum a fost promovată în prezenta cauză fiind inadmisibilă.

(decizie rezumată de Judecător Anica Ioan)

Procedura Insolvenței

[5] Apel. Procedura insolvenței. Contestație tabel preliminar. Posibilitatea judecătorului-sindic de a respinge în mod provizoriu contestația la tabelul preliminar de creanțe. Legalitatea hotărârii

Legea nr. 85/2014, art. 111 alin. (6)

La termenul stabilit pentru definitivarea tabelului de creanțe, nu se poate da, în baza probelor depuse de părți până la acel moment, o soluție pe fondul tuturor contestațiilor formulate împotriva tabelului preliminar de creanțe, întrucât pentru soluționarea unora ar fi nevoie de probe suplimentare, judecătorul-sindic va soluționa, totuși, toate contestațiile la acel moment, doar că, în cazul celor pentru care este necesară administrarea unei probațiuni mai complexe, poate să admită, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv.

Judecătorul-sindic are, deci, facultatea de a înscrie provizoriu o creanță sau o parte din aceasta în tabelul definitiv, în situația în care tranșarea ei cu titlu definitiv nu se poate face fără administrarea unor probe. Noțiunea „poate” inserată în cuprinsul art. 111 alin. (6) nu înseamnă altceva decât că, aceasta constituie o opțiune a judecătorului-sindic care, la fel de bine, poate să nici nu înscrie în mod provizoriu creanța, până la definitivarea ei, în urma probatoriului administrat.

Curtea de Apel Oradea, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 122 din 9 iunie 2020

Prin Încheierea nr. (...) / F/31.10.2019, Tribunalul (...), în baza art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, a respins în mod provizoriu contestația la tabelul preliminar formulată de contestatoarea S.C. (C) SRL cu sediul procesual ales în (...), (...), CIF (...), în contradictoriu cu debitoarea S.C. (F) SRL, cu sediul în (...), (...), prin administrator special (As) și cu administratorul judiciar C.I.I. (Aj), cu sediul în (...), (...).

Fără cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî în acest sens, tribunalul a reținut următoarele:

Împotriva debitoarei (F) SRL s-a deschis la data de 9.11.2017 procedura simplificată a falimentului, fiind numit lichidator judiciar C.I.I. (Aj). Acesta a întocmit tabelul preliminar de creanțe, în care contestatoarea nu figurează.

Contrar susținerilor lichidatorului judiciar, contestația este legal timbrată cu 200 lei taxă de timbru și totodată a fost formulată în termenul legal de 7 zile (tabelul preliminar a fost publicat în BPI la 14.02.2018 – fila 3 verso, iar contestația a fost introdusă la 21.02.2018 – data poștei).

Potrivit art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014 „La termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic a soluționat deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate admite, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv. Creanțele înscrise provizoriu vor avea toate drepturile prevăzute de lege cu excepția dreptului de a încasa sumele propuse spre distribuire. Acestea se vor consemna în contul unic până la definitivarea creanței”.

În speță, pentru a verifica realitatea creanței pretinse și pentru a se înlătura apărările legate de eventuala prescripție extinctivă este necesar să se ofere contestatoarei posibilitatea de a completa probațiunea într-un mod adecvat, însă potrivit dispozițiilor legale mai sus citate se impune soluționarea de îndată a contestației, în mod provizoriu, urmând ca soluționarea definitivă să aibă loc ulterior, în funcție de probele ce se vor administra.

Prin urmare, față de dispozițiile legale mai sus citate și pentru ca procedura insolvenței să-și poată urma cursul firesc, instanța a analizat la nivel de aparență creanța invocată de contestatoare și s-a pronunțat asupra înscrierii provizorii în tabelul definitiv.

Apreciind la nivel de aparență creanța invocată de contestatoarea (C) SRL, judecătorul-sindic a reținut că nu se justifică înscrierea provizorie a acesteia în tabel, deoarece înscrisurile ce însoțesc declarația sa de creanță au o vechime de peste 3 ani, fără a se menționa o eventuală scadență ulterioară și fără a reieși vreun motiv de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție; chiar și din declarația de creanță reiese că sumele nu au mai fost solicitate de aproximativ 6 ani. În fine, chiar și din expertiza depusă de contestatoare efectuată în dosarul (...) / 2012* al Tribunalului (...) reiese că (C) SRL ar fi creditat societatea (F) SRL cu suma de 2.768 euro în perioada 2009-2012, ceea ce confirmă poziția lichidatorului judiciar.

Prin urmare, în baza art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014 a dispus respingerea în mod provizoriu a contestației la tabelul preliminar formulată de contestatoarea (C) SRL în contradictoriu cu debitoarea (F) SRL prin administrator special (As) și cu administratorul judiciar C.I.I. (Aj).

Împotriva acestei hotărâri, a formulat apel S.C. (C) SRL, prin care a solicitat admiterea apelului, schimbarea în totalitate a hotărârii atacate, pe care a apreciat-o ca fiind netemeinică și nelegală, și în consecință, în aplicarea dispozițiilor art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, admiterea contestației și înscrierea creanței S.C. (C) SRL în mod provizoriu în tabelul definitiv de creanță.

În motivare, apelanta a arătat că instanța a apreciat în mod eronat situația de fapt, considerând că dat fiind momentul nașterii creanței S.C. (C) SRL (2009-2012) și timpul scurs până la soluționarea contestației, creanța s-ar fi prescris.

În opinia apelantei, susținerile instanței contravin înscrisurilor existente la dosarul cauzei și chiar a poziției lichidatorului judiciar menționată în preambulul hotărârii atacate, potrivit căreia „prin adresa din 29.01.2019 lichidatorul judiciar a comunicat respingerea declarației de creanță cu motivarea sumară că a intervenit prescripția extinctivă, deoarece documentele dovăditoare datează din perioada 2013-2015 și nu rezultă cauze de întrerupere a prescripției”.

Așadar, instanța a avut în vedere în mod eronat faptul că documentele doveditoare ale creanței ar data din anul 2009-2012, când în realitate acestea sunt ulterioare perioadei avute în vedere, o parte dintre acestea fiind date chiar în 2015, în condițiile în care declarația de creanță a fost formulată în data de 20.04.2018, așadar în termenul de 3 ani prevăzut de lege.

Pe de altă parte, în mod eronat instanța a considerat că nu exista nicio cauză de întrerupere a prescripției dreptului la acțiune a S.C. (C) SRL în condițiile în care cunoștea că pe rolul Tribunalului (...) se afla spre soluționare dosarul civil nr. (...)/2012* în care S.C. (C) SRL are calitatea de intervenient accesoriu, aceasta formulând cerere de intervenție prin care solicita constatarea creanței pe care o deține împotriva S.C. (D) SRL.

Cererea de intervenție a fost înregistrată și depusă la dosarul (...)/2012 al Tribunalului (...) pentru termenul de judecată din data de 12.11.2013, cererea nefiind soluționată până în prezent.

Așadar, reținând starea de fapt contrară realității instanța a apreciat că în mod „aparent” creanța S.C. (C) SRL ar fi prescrisă, or această susținere este contrazisă de înscrisurile existente și în prezent la dosarul cauzei, chiar dacă pentru a pronunța o soluție asupra prescripției dreptului la acțiune este necesară și administrarea altor probe.

În consecință, a apreciat în primul rând faptul că interpretarea pe care legislatorul a înțeles să o atribuie alin. (6) al art. 111, este aceea că în situația în care pentru soluționarea unor contestații ar mai fi necesară administrarea altor probe, judecătorul sindic va putea totuși admite în tot sau în parte înscrierea creanței respective în mod provizoriu, așadar fără ca împrejurarea necesității suplimentării probațiunii să constituie un impediment al admiterii contestației.

Nu a considerat că dispozițiile articolului invocat vizează și situația în care o contestație poate fi respinsă în mod provizoriu, iar ulterior totuși aceasta să fie cercetată de către judecătorul sindic, să fie administrate probe necesare soluționării acesteia, iar în urma administrării probațiunii, judecătorul să pronunțe o hotărâre de admitere a contestației.

Prin urmare, chiar dacă pentru a soluționa excepția prescripției dreptului la acțiune al S.C. (C) SRL va fi necesară administrarea unor alte mijloace de probă decât cele existente până în prezent la dosarul cauzei, față de faptul că este vorba despre unele creanțe care cel puțin în parte sunt invocate în termenul de prescripție de 3 ani (cele născute în 2015), precum și raportat la faptul că exista un element de întrerupere a termenului de prescripție (cererea de intervenție), apreciind că „aparența” este aceea că S.C. (C) SRL deține o creanță certă, lichidă și exigibilă și nicidecum prescrisă astfel cum a stabilit în mod eronat judecătorul sindic.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 466 C.proc.civ.

La data de 9.03.2020, față de apelul declarat în cauză, intimata C.I.I. (Aj) a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca fiind neîntemeiat și menținerea în totalitate a încheierii apelate.

În motivarea apărărilor, a considerat că încheierea atacată este legală și temeinică având în vedere următoarele aspecte:

A reiterat faptul că, în data de 25.02.2019, societatea (C) SRL a înregistrat pe rolul Tribunalului (...) o contestație la tabelul preliminar de creanțe al debitoarei.

Cu toate că pretinsa creditoare nu a înțeles să depună toate înscrisurile de care înțelege să se folosească în dovedirea susținerilor, astfel cum acest lucru este prevăzut în mod expres de prevederile art. 111 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, a depus la dosarul cauzei un raport de expertiză efectuat în dosarul nr. (...)/2012* al Tribunalului (...), din care rezultă că societatea (C) SRL ar fi creditat debitoarea, însă în perioada 2009-2012, ceea ce în opinia intimetei contrazice susținerile contestatoarei.

În acest context, a apreciat că starea de fapt reținută de instanță este corectă, iar creanța societății (C) SRL este prescrisă.

În ceea ce privește susținerile contestatoarei potrivit cărora instanța a aplicat în mod greșit prevederile art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, a arătat faptul că, în situația în care pentru soluționarea unei contestații se impune administrarea unor probe mai complexe, care necesită o durată mai îndelungată, judecătorul sindic are posibilitatea de a admite înscrierea provizorie în tot sau în parte a creanțelor respective în tabelul definitiv.

Înscrierea provizorie sau, „*per a contrario*”, neînscrierea provizorie a creanțelor în tabelul definitiv reprezintă un atribut ce aparține în mod exclusiv judecătorului-sindic.

Or, având în vedere că până în acest moment contestatoarea nu a făcut dovada existenței vreunui motiv de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție sau o eventuală scadență ulterioară a acestora, iar din documentele anexate reiese că, creanța are o vechime de peste 3 ani, a considerat că instanța în mod corect a aplicat prevederile art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, iar pe cale de consecință a respins în mod provizoriu înscrierea acestei creanțe în tabelul definitiv.

Mai mult decât atât, potrivit art. 249 C.proc.civ. „cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”, iar în prezenta cauză, a apreciat că pretinsa creditoare nu a făcut dovada susținerilor sale.

În drept, întâmpinarea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 111 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, art. 249 C.proc.civ.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Examinând încheierea apelată, raportat la motivele de apel invocate, Curtea a reținut că apelul este nefondat.

Un prim argument adus de apelantă în sprijinul apelului formulat se referă la interpretarea eronată de către judecătorul-sindic a prevederilor art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, aceasta susținând că, judecătorul-sindic nu ar putea respinge în mod provizoriu contestația împotriva tabelului preliminar, în cazul în care apreciază că ar fi necesare probe pentru dovedirea creanței pretinse de creditoare, ci singura soluție posibilă ar fi aceea de admitere în tot sau în parte a înscrierii creanței solicitate.

Cu privire la această chestiune, Curtea de apel a reținut că, potrivit prevederilor art. 111 alin. (6) din Legea nr. 85/2014, la termenul stabilit prin sentința de deschidere a procedurii pentru definitivarea tabelului de creanțe, judecătorul-sindic va soluționa deodată, printr-o singură sentință, toate contestațiile, chiar dacă pentru soluționarea unora ar fi nevoie de administrare de probe; în acest din urmă caz, judecătorul-sindic poate admite, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv.

Sensul acestor dispoziții este acela că, în ipoteza în care, la termenul stabilit pentru definitivarea tabelului de creanțe, nu se poate da, în baza probelor depuse de părți până la acel moment, o soluție pe fondul tuturor contestațiilor formulate împotriva tabelului preliminar de creanțe, întrucât pentru soluționarea unora ar fi nevoie de probe suplimentare, judecătorul-sindic va

soluționa, totuși, toate contestațiile la acel moment, doar că, în cazul celor pentru care este necesară administrarea unei probațiuni mai complexe, poate să admită, în tot sau în parte, înscrierea creanțelor respective în mod provizoriu în tabelul definitiv.

Judecătorul-sindic are, deci, facultatea de a înscrie provizoriu o creanță sau o parte din aceasta în tabelul definitiv, în situația în care tranșarea ei cu titlu definitiv nu se poate face fără administrarea unor probe. Noțiunea „poate” inserată în cuprinsul art. 111 alin. (6) nu înseamnă altceva decât că, aceasta constituie o opțiune a judecătorului-sindic care, la fel de bine, poate să nici nu înscrie în mod provizoriu creanța, până la definitivarea ei, în urma probatoriului administrat.

Așadar, textul de lege nu poate fi interpretat în sensul dorit de apelantă, întrucât nu rezultă din cuprinsul acestuia că, atunci când este necesară probațiune suplimentară, este obligatorie înscrierea în mod provizoriu, total sau parțial a creanței respective. Ci, câtă vreme judecătorul-sindic poate să înscrie provizoriu creanța, la fel de bine poate aprecia că nu se impune înscrierea provizorie. Deși legea nu menționează expres ce se întâmplă ulterior, este evident că, în urma administrării probatoriului necesar, judecătorul-sindic va pronunța o altă hotărâre prin care se va pronunța pe fond asupra creanței, fie dispunând înscrierea acesteia în tabelul definitiv în cuantumul rezultat în urma administrării probațiunii, fie aceasta va rămâne neînscrisă.

Astfel cum rezultă și din cuprinsul încheierii apelate, judecătorul-sindic a analizat doar la nivel de aparență creanța invocată de contestatoare, apreciind că, pentru a verifica realitatea creanței pretinse și pentru a înlătura apărările legate de eventuala prescripție extintivă, este necesar să se ofere contestatoarei posibilitatea de a completa probațiunea într-un mod adecvat.

Or, această analiză realizată de judecătorul-sindic se înscrie în sensul prevederilor art. 111 alin. (7) din Legea nr. 85/2014.

În mod întemeiat, în aprecierea aparenței temeiniciei creanței invocate de creditoarea S.C. (C) S.R.L., judecătorul-sindic a avut în vedere înscrisurile anexate de aceasta cererii de admitere a creanței, precum și susținerile din cuprinsul acestei cereri. Or, din lecturarea cererii de admitere a creanței, se va observa că, creditoarea contestatoare nu a precizat în mod concret care era scadența creanței pretinse, arătând doar că aceasta reprezintă în parte avansuri având ca destinație achiziționarea de material lemnos de către S.C. (C) S.R.L. de la debitoarea S.C. (F) S.R.L. și în parte creditoarea debitoarei în vederea amenajării unor spații în care urmau să își desfășoare activitatea cele două societăți [dată fiind calitatea de asociat a numitului (...) în ambele societăți]. De asemenea, deși s-a mai arătat că S.C. (C) S.R.L. a fost de acord să amâne scadența ambelor obligații ale debitoarei până când aceasta din urmă va realiza profit, nu s-a arătat în concret nici care era scadența inițială, și nici nu s-a depus nicio dovadă în sprijinul acestor afirmații.

Mai mult, creditoarea a făcut referire la dosarul nr. (...)/2012* al Tribunalului (...), în care se soluționează acțiunea formulată de asociatul (...) în contradictoriu cu pârâta (...) având ca obiect anularea contractului de cesiune de părți sociale și a contractului de vânzare-cumpărare prin aceasta, în calitate de asociat și administrator al S.C. (F) S.R.L., și-a înstrăinat sieși imobilele reprezentând principalul activ patrimonial al societății. S-a arătat că, pe toată durata derulării acestei cauze (deci începând din 2012), (C) S.R.L. nu a solicitat restituirea sumelor avansate către debitoare. Or, aceasta presupune că, sumele au fost acordate anterior anului 2012.

De asemenea, din cercetarea înscrisurilor anexate cererii de admitere a creanței, rezultă dintr-o fișă de cont a creditoarei S.C. (C) S.R.L. doar un transfer către S.C. (F) de 190.182,56 euro, realizat la 1.01.2013, fiind depuse o serie de alte înscrisuri date din 2007.

Nu în ultimul rând, creditoarea contestatoare a depus în dosarul de fond o copie a raportului de expertiză contabilă efectuat în dosarul nr. (...)/2012*, din cuprinsul căruia rezultă creditările făcute de (...) și (C) S.R.L. în favoarea debitoarei în perioada 2009-2011.

În faza de apel, prin apelul declarat, apelanta contestatoare a arătat că, o parte din documentele doveditoare ale creanței sunt date din 2015, nefiind prescrise și există și o cauză de întrerupere a termenului de prescripție, prin formularea unei cereri de intervenție accesorie în dosarul nr. (...)/2012* al Tribunalului (...). Or, aceste susțineri ale apelantei nu sunt probate în niciun fel, susținerile sale fiind confuze, câtă vreme nu se arată în mod expres care sunt înscrisurile doveditoare ale termenului de scadență din 2015 și nici cuantumul creanței care ar fi avut un asemenea termen de scadență. Totodată, întreruperea prescripției prin formularea unei cereri de intervenție accesorie nu poate fi primită, dat fiind caracterul unei asemenea cereri de simplă apărare în sprijinul părții în interesul căreia a intervenit.

În concluzie, cercetând la nivel de aparență creanța invocată de creditoarea contestatoare, judecătorul-sindic a reținut în mod întemeiat că, raportat la susținerile creditoarei și la înscrisurile de care aceasta se prevalează până în această fază procesuală, nu există argumente pentru admiterea înscrierii provizorii a acestei creanțe, impunându-se respingerea apelului ca nefondat în baza art. 480 alin. (1) C.proc.civ. și menținerea ca legală și temeinică a încheierii apelate.

(decizie redactată de judecător Marcela Filimon și rezumată de Judecător Alina Titerlea)

Drept Administrativ

[6] Litigiu privind funcția publică. Încetarea de drept a raporturilor de serviciu în temeiului prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999**Legea nr. 188/1999, art. 98**

Definiția vârstei standard de pensionare conținută în art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010 indică, fără dubiu, faptul că vârsta din care se operează reducerile prevăzute de lege (mai exact, de prevederile art. 55 din Legea nr. 263/2010) este asimilată de legiuitor noțiunii de vârstă standard de pensionare. Atingerea graduală a vârstei standard de pensionare conform eșalonării prevăzute de anexa 5 se analizează ca subsumându-se tezei I a art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, fiind asimilată de legiuitor, conform prevederilor art. 53 alin. (1) din același act normativ, sensului propriu/comun al noțiunii în discuție. Or, potrivit deciziei privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă în beneficiul reclamantei, vârsta standard de pensionare în sistemul public [în sensul tezei I al art. 3 lit. v) din Lege] era de 61 ani și 3 luni, însă, prin operarea reducerii vârstei standard în aplicarea tezei a II-a art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, incidentă în situația sa conform prevederilor art. 55 din același act normativ (reducere pentru condiții speciale), această vârstă standard s-a redus cu 1 an, recurenta realizând și un stagiul de cotizare peste stagiul complet prevăzut de lege.

Analizarea și constatarea îndeplinirii condițiilor vârstei standard de pensionare și a stagiului minim de cotizare emană de la o instituție terță față de angajator (în speță, Casa Teritorială de Pensii), cel dintâi neavând la dispoziție alte pârghii legale pentru a lua la cunoștință despre data îndeplinirii condițiilor legale pentru a se dispune încetarea de drept a raporturilor de serviciu. Așadar, apare cu evidență că nu s-ar putea reține ca și condiție de nelegalitate a deciziei de încetare a raporturilor de serviciu, data deciziei de pensionare, iar nu data îndeplinirii condițiilor menționate.

**Curtea de Apel Cluj, Secția a III-a contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 540 din 4 iunie 2020**

Prin sentința civilă nr. 1560 din 12.12.2019 pronunțată în dosarul nr. (...) al Tribunalului Maramureș, s-a respins acțiunea de contencios administrativ formulată de reclamanta A.A., în contradictoriu cu pârâta Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Maramureș, ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta A.A., solicitând casarea sentinței, iar în rejudecare admiterea acțiunii, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6, și art. 8 C.proc.civ., reclamanta apreciază sentința nelegală pentru următoarele considerente:

În cauza în mod cu totul eronat s-a apreciat că sunt aplicabile prevederile art. 97 lit. a) coroborat cu prev. art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999.

Instanța a interpretat și aplicat în mod eronat prevederile art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, respectiv a statuat că aceste dispoziții echivalează conceptul de vârstă standard de pensionare cu ipoteza vârstei la care se ajunge prin operarea reducerilor prevăzute de lege.

Reclamanta apreciază că interpretarea dată de către instanța de fond acestor norme este greșită, iar sensul prevederilor art. 3 lit. v) este acela de a evidenția existența a două situații distincte, respectiv pensionarea pentru limita de vârstă și pensionarea anterior îndeplinirii criteriilor prevăzute de lege pentru a putea obține pensia pentru limita de vârstă.

La data de 1.04.2019 s-a emis în favoarea reclamantei Decizia de pensionare nr. (...), decizie din cuprinsul căreia rezultă, foarte clar, faptul că vârsta sa la data pensionării este de 60 ani și 3 luni, în timp ce vârsta standard de pensionare este de 61 ani și 3 luni. Arătând faptul că emiterea deciziei de pensionare s-a făcut ca urmare a reducerii vârstei de pensionare pentru condiții speciale de muncă.

Conform art. 53 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice: (1) Vârsta standard de pensionare este de 65 de ani pentru bărbați și 63 de ani pentru femei. Atingerea acestei vârste se realizează prin creșterea vârstelor standard de pensionare, conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 5, iar prevederile art. 55 din Legea nr. 263/2010 arată faptul că: (1) Persoanele care au realizat stagiul complet de cotizare au dreptul la pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare, după cum urmează:

a) conform tabelului nr. 1;

b) în situația persoanelor care au realizat stagii de cotizare în condiții deosebite de muncă; conform tabelului nr. 2, în situația persoanelor care au realizat stagii de cotizare în grupa I de muncă, potrivit legislației anterioare datei de 1.04.2001, precum și în situația celor care au realizat stagii de cotizare în locurile de muncă încadrate în condiții speciale prevăzute la art. 30 alin. (1).

Totodată, prevederile art. 3 alin. (1) lit. v) din Legea nr. 263/2010 stabilesc următoarea definiție: vârstă standard de pensionare – vârsta stabilită de prezenta lege, pentru bărbați și femei, la care aceștia pot obține pensie pentru limita de vârstă, în condițiile legii, precum și vârsta din care se operează reducerile prevăzute de lege.

Analizând coroborat aceste texte legislative, ce privesc materia stabilirii drepturilor din pensie, rezultă foarte clar că prin termenul de vârstă standard de pensionare legiuitorul înțelege să se refere la conținutul anexei nr. 5 din Legea nr. 263/2010 ce prevede maniera în care urmează a fi făcută creșterea graduală a vârstei de pensionare.

În virtutea prevederilor cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, se impune principiul unității terminologice, principiu enunțat în art. 37 din această lege, și anume:

(1) în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceeași termeni, (2) Dacă o noțiune sau un termen nu este consacrat sau poate avea înțelesuri diferite, semnificația acestuia în context se stabilește prin actul normativ ce le instituie, în cadrul dispozițiilor generale sau într-o anexă destinată lexicului respectiv, și devine obligatoriu pentru actele normative din aceeași materie.

Rațiunea instituirii acestui principiu este dată de necesitatea atingerii scopului cuprins în art. 2 al Legii nr. 24/2000, respectiv asigurarea sistematizării, unificării și coordonarea legislației.

Prin urmare, interpretarea și aplicarea prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 trebuie să aibă în vedere sensul dat noțiunii de „vârstă standard de pensionare” din Legea nr. 263/2010.

Așa fiind, în mod cu totul nejustificat s-a procedat la emiterea Deciziei nr. (...) /2019 în condițiile în care măsura de încetare de drept a raportului de serviciu nu se aplică situațiilor în care pensionarea se face înainte de împlinirea vârstei standard și nici nu este necesară parcurgerea etapei privind aprobarea continuării raportului de serviciu de către persoana care are competența de numire în funcția publică.

Se apreciază că în situația sa, prevederile art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 devin aplicabile numai la data împlinirii vârstei de 61 de ani și 3 luni, adică în luna februarie a anului 2020. Până la acel moment, chiar dacă în ceea ce mă privește a fost emisă o decizie de pensionare în condițiile derogatorii de la prevederile de drept comun, nu sunt întrunite cerințele prevăzute expres ca fiind cumulative, respectiv împlinirea vârstei standard de pensionare (astfel cum este prevăzut în anexa nr. 5 din Legea nr. 263/2010) și realizarea stagiului minim de cotizare.

În cuprinsul Adresei nr. (...) /16.05.2019 ce cuprinde răspunsul dat plângerii prealabile, prin argumentația prezentată, pârâta recunoaște implicit faptul că situația juridică aplicabilă reclamantei este una specială, ce nu se încadrează în realitate în prevederile art. 98 alin. (1) din Legea nr. 188/1999, și pentru a-și justifica totuși conduita apelează la prevederile art. 56 C.muncii.

Și cu privire la acest aspect, instanța de fond a procedat la o aplicare greșită a normelor de drept material și a considerat că deși prevederile Legii nr. 188/1999 au un caracter special față de dispozițiile Codului muncii, totuși acestea devine aplicabile.

În condițiile prevăzute de legislația muncii, pentru raporturile de muncă de drept civil, legiuitorul a înțeles să reglementeze, în mod expres, încetarea raporturilor de muncă și pentru situația emiterii deciziei de pensionare pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare.

Reclamanta apreciază faptul că, în situația de față, nu se poate susține aplicabilitatea prevederilor C.muncii, cât timp Legea nr. 188/2019 cuprinde prevederi proprii privind cazurile de încetare ale raporturilor de serviciu, acestea fiind strict reglementate de către această lege ce cuprinde legislația specifică funcției publice.

Se apreciază că prevederile art. 117 din Legea nr. 188/1999 se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legislației specifice funcției publice, instituie în realitate caracterul special al Legii nr. 188/1999 față de celelalte acte normative, inclusiv Codul muncii.

Prin urmare, consideră că Legea nr. 188/1999 are caracter de normă specială față de prevederile Legii nr. 53/2003 privind Codul muncii, împrejurare față de care Legea nr. 188/1999 reprezintă o normă de excepție căreia îi este aplicabil principiul *specialia generalibus derogant*. Fiind derogatorie de la norma generală, rezultă că norma specială se aplică ori de câte ori ne găsim în fața unui caz ce intră sub incidența prevederilor sale astfel că norma specială se aplică prioritar față de norma generală. Norma specială se completează cu normele generale în materie numai pentru aspectele pe care nu le reglementează, ori în cazul de față legiuitorul a ales să reglementeze ipotezele în care operează încetarea raporturilor de serviciu, iar acestea, fiind norme speciale, sunt de strictă interpretare și aplicare.

Se solicită a se observa faptul că și prevederile O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ reiau prevederile privind încetarea raporturilor de serviciu în aceeași formă, în cadrul art. 517 alin. (1) lit. d). Prin urmare, legiuitorul a menținut dispozițiile speciale ale reglementării în situația funcționarilor publici, fără a le extinde aplicabilitatea și în alte cazuri.

La momentul la care reclamanta a depus cererea pentru emiterea deciziei de pensionare cu reducerea vârstei standard, conduita sa s-a raportat la interpretarea și modul de aplicare a prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 de către instituțiile abilitate să verifice și să aplice aceste reglementări, respectiv Casa de Pensii și inspectoratul Teritorial de Muncă. În acest sens, depunem adrese ale acestor instituții, emise pentru alte persoane din care rezultă că pensionarea cu reducerea vârstei standard de pensionare nu reprezintă o cauză de încetare *ope legis* a raporturilor de serviciu în cazul funcționarilor publici.

Ulterior emiterii deciziei de încetare a raporturilor de serviciu, reclamanta s-a adresat Casei Județene de Pensii Maramureș și a solicitat un punct de vedere cu privire la situația sa. Prin Adresa nr. (...) /17.05.2019, Casa Județeană de Pensii Maramureș a indicat foarte clar faptul că art. 98 din Legea nr. 188/1999 face referire exclusiv la situația încetării raportului de serviciu la îndeplinirea cumulativă a condițiilor privind vârsta standard și stagiul minim de cotizare, nu și la situația pensionării prin reducerea vârstei de pensionare. Prin urmare, existența unei decizii de pensionare pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei de pensionare nu afectează raporturile de serviciu ale funcționarului public.

Un al doilea motiv de nelegalitate al sentinței îl reprezintă aplicarea greșită a normelor de drept material în privința analizării datei de emiterie a Deciziei nr. XXX/10.04.2019.

Astfel, în cuprinsul Deciziei nr. XXX/10.04.2019 se arată faptul că încetarea raporturilor de serviciu se face cu data de 1.04.2019 în condițiile în care, inclusiv în data de 10.04.2019, s-a prezentat la locul de muncă și și-a desfășurat activitatea în mod normal. Decizia mi-a fost comunicată la finalul programului de lucru. În toată perioada 1.04.2019-10.04.2019 reclamanta și-a desfășurat activitatea în mod normal, fără însă a se proceda la plata drepturilor sale salariale de către pârâtă pentru această perioadă.

Se apreciază că Decizia nr. XXX/2019 a pârâtei este nelegală întrucât data de 1.04.2019 nu putea, în nicio situație, să reprezinte data de încetare a raporturilor de serviciu, după cum urmează:

a) potrivit art. 149 alin. (4) din Legea nr. 263/2010 numai decizia de pensionare necontestată în termen este definitivă. Conform art. 149 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 decizia de pensionare poate fi contestată în termen de 30 de zile de la comunicare. Prin urmare, decizia de pensionare a devenit definitivă numai la data de 2.05.2019. Apreciem că numai de la acest moment o decizie de pensionare își produce pe deplin efectele, inclusiv în ceea ce privește emiterea unei eventuale decizii de încetare a raporturilor de serviciu.

b) în măsura în care s-ar aprecia că sunt aplicabile prevederile art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999, acestea arată că raportul de serviciu încetează de drept la data îndeplinirii cumulative a vârstei standard și a stagiului minim de cotizare. Or, în situația de față, data îndeplinirii vârstei standard reduse este data de 21.02.2019.

c) în măsura în care s-ar face aplicarea prevederilor art. 56 C.muncii (așa cum susține pârâta), raporturile de serviciu încetează la data comunicării deciziei de pensionare pentru limită de vârstă cu reducerea vârstei standard de pensionare, atunci data la care încetează raportul de serviciu ar trebui să fie data comunicării deciziei de pensionare, respectiv data de 4.04.2019.

Cu toate acestea, pârâta nu și-a argumentat d.p.d.v. legal și nu și-a întemeiat în drept decizia de a proceda la constatarea încetării raporturilor de serviciu începând cu data de 1.04.2019. Se solicită a se observa că, procedând astfel, pârâta și-a încălcat practic obligația prevăzută de art. 98 alin. (2) din Legea nr. 188/1999.

(2) Constatarea cazului de încetare de drept a raportului de serviciu se face, în termen de 5 zile lucrătoare de la intervenirea lui, prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică.

Prin urmare, este nelegală hotărârea instanței de fond de a menține ca dată de încetare a raporturilor de serviciu începând cu data de 1.04.2019.

De asemenea, reclamanta mai susține că hotărârea instanței de fond nu cuprinde motivele pentru care a fost respins și capătul de cerere nr. 3.

Acest capăt de cerere este unul principal fără o legătură de dependență cu cererea de anulare a Deciziei nr. 128/2019. Instanța de fond a omis să argumenteze motivele care au stat la baza respingerii acestui capăt de cerere.

Pentru toate aceste considerente, reclamanta solicită admiterea recursului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu consecința admiterii acțiunii, cu cheltuieli de judecată.

În apărare a depus întâmpinare intimată Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Maramureș, solicitând respingerea recursului promovat în cauză și menținerea sentinței civile recurate.

Analizând recursul declarat prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea îl apreciază ca întemeiat și urmează a-l admite pentru următoarele considerente:

Sub aspectul motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.

Recursul declarat în cauză de recurenta-reclamantă A.A. aduce în discuție greșita aplicare a normelor de drept material, în speță a prevederilor art. 97 lit. a), coroborat cu prevederile art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999. În esență, susține recurenta că noțiunea de vârstă standard de pensionare trebuie interpretată restrictiv, prin raportare la prevederile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 și care stabilesc vârsta standard de pensionare la 65 de ani pentru bărbați și 63 ani pentru femei, cu mențiunea că atingerea acestei vârste se realizează prin creșterea vârstelor standard de pensionare conform eșalonării prevăzute în anexa nr. 5. În opinia recurentei, derivă de aici necesitatea ca vârsta standard de pensionare să fie cea stabilită legal, cu eventuala reducere a vârstei conform eșalonării de la anexa nr. 5.

Această interpretare a normelor legale nu poate fi însușită de Curte.

Astfel, după cum recurenta-reclamantă însăși acceptă, este necontestat în cauză faptul că noțiunea de *vârstă standard de pensionare* este definită legislativ de prevederile art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, după cum urmează: „*vârstă standard de pensionare - vârsta stabilită de prezenta lege, pentru bărbați și femei, la care aceștia pot obține pensie pentru limită de vârstă, în condițiile legii, PRECUM ȘI vârsta din care se operează reducerile prevăzute de lege*”.

Definiția legală indică, fără dubiu, faptul că vârsta din care se operează *reducerile prevăzute de lege* (**mai exact, de prevederile art. 55 din Legea nr. 263/2010**) este asimilată de legiuitor noțiunii de vârstă standard de pensionare.

Atingerea graduală a vârstei standard de pensionare conform eșalonării prevăzute de anexa nr. 5 se analizează ca subsumându-se tezei I a art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, fiind asimilată de legiuitor, conform prevederilor art. 53 alin. (1) din același act normativ, sensului propriu/comun al noțiunii în discuție.

Or, potrivit Deciziei nr. (...) din 1.04.2019 privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă în beneficiul recurentei-reclamante, vârsta standard de pensionare în sistemul public [în sensul tezei I a art. 3 lit. v) din Lege] era de 61 ani și 3 luni, însă, prin operarea reducerii vârstei standard în aplicarea tezei a II-a a art. 3 lit. v) din Legea nr. 263/2010, incidentă în situația reclamantei-recurente conform prevederilor art. 55 din același act normativ (reducere pentru condiții speciale), această vârstă standard s-a redus cu 1 an, recurenta realizând și un stagiul de cotizare peste stagiul complet prevăzut de lege.

Conchidem că în mod corect s-au constatat a fi îndeplinite condițiile legale pentru încetarea de drept a raportului de serviciu, conform prevederilor art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999, ambele condiții prevăzute cumulativ de lege (vârsta standard de pensionare în sensul prevăzut de art. 3 lit. v) teza a II-a din Legea nr. 263/2010) și stagiul minim de cotizare, fiind îndeplinite.

Mai invocă recurenta-reclamantă aplicarea greșită a normelor de drept material din perspectiva datei la care încetează de drept raporturile de serviciu, în contextul în care prin decizia atacată purtând numărul XXX/10.04.2019 de încetare a raporturilor de serviciu, se constată această încetare cu data de 1.04.2019.

Sub acest aspect, Curtea constată că textul art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 incident cauzei este explicit, stipulând că raportul de serviciu încetează de drept *la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și de stagiul minim de cotizare*. Or, deși este adevărat că potrivit mențiunilor din cuprinsul deciziei privind acordarea pensiei pentru limită de vârstă, condițiile cumulative ar fi fost îndeplinite la data de 21.02.2019, totuși, constatarea ca fiind îndeplinite aceste condiții s-a realizat numai ulterior, la data de 1.04.2019, prin emiterea deciziei de pensionare. În contextul dat, întrucât analizarea și constatarea îndeplinirii condițiilor vârstei standard de pensionare și a stagiului minim de cotizare emană de la o instituție terță față de

angajator (în speță, Casa Teritorială de Pensii Maramureș), instituția pârâtă neavând la dispoziție alte pârghii legale pentru a lua la cunoștință despre data îndeplinirii condițiilor legale pentru a se dispune încetarea de drept a raporturilor de serviciu, apare cu evidență că nu s-ar putea reține ca și condiție de nelegalitate, încălcarea prevederilor art. 98 alin. (2) din Legea nr. 188/1999. Aceasta întrucât în fapt, data constatării cu efecte de opozabilitate a îndeplinirii condițiilor cumulative prevăzute de art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 s-a realizat numai la data de 1.04.2019. Or, în raport cu această dată, se constată a fi respectat termenul de 5 zile lucrătoare pentru emiterea deciziei de constatare a încetării de drept a raporturilor de serviciu.

Dincolo de aceste argumente, Curtea reține și faptul că termenul prevăzut de art. 98 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 nu poate fi apreciat ca fiind un termen de decădere, ci doar unul de recomandare, configurat pentru salvagardarea securității raporturilor juridice de serviciu, astfel că eventuala lui nerespectare nu ar putea atrage consecințele vizate de recurentă, necesitatea emiterii unui act constatator al încetării raportului de serviciu nefiind privită ca o condiție de validitate, ci doar ca instrument probator.

Pe de altă parte, în ceea ce privesc efectele datei de la care raporturile de serviciu ale reclamantei-recurente încetează de drept, Curtea reține că stabilirea unei date anterioare, în speță, 21.02.2019 este lipsită de interes din perspectiva recurente, pentru alte rațiuni decât cele ale obținerii unei eventuale anulări a deciziei atacate pentru nerespectarea prevederilor art. 98 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, sancțiune neincidentă în cauză, pentru argumentele indicate în precedent. Dimpotrivă, stabilirea datei de 21.02.2019 nu ar avea niciun efect asupra drepturilor salariale deja încasate și nici nu i-ar acorda vocație la încasarea drepturilor de pensie în virtutea interdicției cumulului pensiei cu salariul.

În sfârșit, este lipsită de relevanță și data rămânerii definitive în sistemul căilor administrative de atac a deciziei de pensionare, în condițiile în care textul art. 98 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 188/1999 are caracter special față de cel al art. 56 C.muncii.

Conchidem că motivul de casare fundamentat pe prevederile art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ. este nefondat.

Referitor la motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 C.proc.civ., acesta a fost invocat pe de o parte în virtutea unei presupuse omisiuni a judecătorului fondului de a motiva corespunzător critica de nelegalitate a actului administrativ atacat privitor la data intervenirii încetării de drept a raporturilor de serviciu, iar pe de altă parte din perspectiva omisiunii instanței de fond de a se pronunța asupra petitelui 3 al acțiunii introductive.

Sub primul aspect, critica apare ca fiind nefondată. Fără îndoială, dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă cererile părților sunt cu adevărat „înțelese”, adică examinate în mod corespunzător de instanța sesizată. În acest sens, Curtea reamintește că potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului întinderea obligației pe care o au instanțele de a-și motiva hotărârile poate varia în funcție de natura hotărârii. Acesta este motivul pentru care chestiunea de a ști dacă o instanță nu și-a îndeplinit obligația de motivare a deciziilor, care decurge din art. 6 din convenție, nu poate fi analizată decât în lumina circumstanțelor speței. În esență, exigențele unei motivări corespunzătoare nu impun însă un răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților, această obligație presupunând totuși ca acestea să se poată aștepta la un răspuns specific și explicit motivelor decisive pentru rezultatul procedurii în cauză (cauza *Gheorghe c. României*).

Conchidem că motivarea unei hotărâri nu este o problemă de volum, ci una de esență, aceasta trebuind să fie clară, concisă și concretă, în concordanță cu probele și actele de la dosar. În egală măsură, așa cum s-a arătat deja, tratarea exhaustivă a argumentelor părților nu este o condiție impusă în jurisprudența instanței de contencios european de la Strasbourg, acceptându-se ca fiind suficientă pentru a răspunde exigențelor art. 6 din Convenția CEDO, tratarea în bloc a argumentelor care tind spre aceeași finalitate.

În speță, motivarea instanței Tribunalului Maramureș a avut în vedere identificarea motivului de nelegalitate invocat ca reprezentând o încălcare a prevederilor art. 98 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, acest argument fiind combătut prin raportare la prevederile art. 98 alin. (1) lit. d) din același act normativ, procedând astfel la analiza globală a argumentelor furnizate de reclamantă, în deplin acord cu jurisprudența europeană. Or, justetea acestui raționament a fost deja dedusă analizei Curții din perspectiva motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 C.proc.civ.

Motivul de casare în discuție apare însă ca fiind fondat sub aspectul omisiunii instanței Tribunalului Maramureș de a soluționa petitul 3 al acțiunii introductive, respectiv solicitarea de obligare a pârâtei la plata tuturor drepturilor salariale cuvenite pentru perioada 1.04.2019-10.04.2019 în care reclamanta a exercitat efectiv atribuțiile de serviciu. Acest capăt de cerere nu a fost analizat sub niciun aspect de prima instanță de judecată, nefiind identificată cauza juridică a acestui capăt de cerere, cu atât mai puțin să se fi pus problema soluționării pe fond. Or, investirea instanței Tribunalului Maramureș a privit un număr de patru petite, astfel încât dezlegarea fondului pricinii impunea o analiză a tuturor capetelor de cerere, ceea ce în cauză nu s-a realizat.

Astfel fiind, în temeiul prevederilor art. 498 alin. (2) C.proc.civ., se impune casarea în parte a hotărârii atacate, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecarea petitelui 3 al acțiunii introductive, impunându-se, din perspectiva considerentelor ce preced, menținerea restului dispozițiilor sentinței civile nr. 1560 din 12.12.2019 pronunțată în dosarul nr. (...) al Tribunalului Maramureș.

Față de soluția de admitere doar în parte a recursului, cu consecința trimiterii spre rejudecare a capătului 3 de cerere, nu se impune nici acordarea cheltuielilor de judecată pretinse de recurentă.

(decizie rezumată de Judecător Luminița Maria Firicel)

Contencios Administrativ

[7] Legalitatea emiterii Dispoziției de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă. Sancțiunea neîndeplinirii obligației de notificare prevăzută în sarcina organului de poliție, conform art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004

Legea nr. 295/2004, art. 25, art. 45 alin. (1) lit. d) și art. 59 alin. (1) lit. b)

Hotărârea Guvernului nr. 11/2018, art. 41 alin. (8)

Din analiza prevederilor art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor, se reține că permisul de armă eliberat are o valabilitate invariabilă de 5 ani, iar pentru prelungirea acestuia titularul are obligația să se prezinte anterior împlinirii termenului de 5 ani la organul de poliție cu armele și cu documentația aferentă, sancțiunea nerespectării acestor dispoziții fiind stabilită de legiuitor la art. 45 alin. (1) lit. b) și art. 59 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 295/2004, în sensul anularii dreptului de port și folosire a armelor letale/neletale.

Este adevărat că în urma modificării legii, a fost introdusă obligația pozitivă pentru organul de poliție – de a notifica titularul cel puțin cu 30 de zile înainte de data expirării valabilității permisului de armă – însă nerespectarea, din diverse motive a acestei obligații în niciun caz nu poate constitui motiv de nelegalitate al actelor administrative atacate și nu pot conduce la acordarea prelungirii valabilității autorizației peste condițiile prevăzute de lege, atât timp cât reclamantul (titularul permisului) are propria sa obligație pozitivă (de a face) de a se prezenta la organul de poliție în vederea prelungirii permisului.

Lipsa notificării din partea organului de poliție nu îl exonerează pe titularul permisului de port armă de propria obligație stipulată de legiuitor în sarcina sa, de a se prezenta anterior împlinirii termenului de 5 ani la organul de poliție cu armele și cu documentația aferentă, în vederea prelungirii valabilității permisului, obligația notificării în sarcina organului de poliție fiind introdusă în vederea atenționării titularilor, iar nerespectarea acesteia – în lipsa unor prevederi legale exprese (ex. repunerea în termen, prelungirea de drept cu o anumită perioadă etc.) – nu poate conduce la acordarea prelungirii valabilității permisului, ci eventual la sancțiuni de altă natură (ex. disciplinare pentru neglijență în serviciu etc.). Cele două obligații sunt paralele și reglementate în mod distinct, fără însă a se putea invoca lipsa notificării din partea organului de poliție pentru a fi îndepărtată sancțiunea legal aplicată deținătorului care, deși avea obligația de a se prezenta pentru prelungirea valabilității permisului, nu s-a conformat dispozițiilor legale.

Curtea de Apel Timișoara, Secția contencios administrativ și fiscal

Decizia nr. 365 din 2 iunie 2020

Prin cererea inițială de chemare în judecată, înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 15.07.2019, reclamantul A... a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea Dispoziției de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă cu nr. 22863/14.02.2019 și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă tip B seria C [...] emis de IJP Arad la data de 16.01.2004 în temeiul cererii depuse la data de 14.02.2019 sub nr. [...], anularea Dispoziției IPJ de „anulare a autorizării și de retragere a permisului de armă” cu nr. 18970/17.04.2018 și pe cale de consecință restituirea permisului de armă tip B seria C [...].

Prin sentința civilă nr. 820/5.11.2019, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. [...] /108/2019, a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul A... în contradictoriu cu pârâțul Inspectoratul de Poliție al Județului Arad – Serviciul Arme, Explozibili și Substanțe Periculoase, și în consecință a fost dispusă anularea Dispoziției nr. 22863/14.02.2019 de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă tip B, seria C [...], emis de IPJ Arad la data de 16.01.2004, conform cererii nr. 22863 din data de 14.02.2019.

A fost dispusă anularea Dispoziției nr. 18970/17.04.2019 de anulare a autorizării și de retragere a permiselor de armă și restituirea permisului de armă tip B seria C [...].

Pârâțul Inspectoratul de Poliție Județean Arad a formulat recurs împotriva acestei hotărâri, solicitând admiterea acestuia și modificarea sentinței atacate în sensul respingerii ca neîntemeiată a cererii de anulare a Dispoziției nr. 18970 din 17.04.2018.

Critică această hotărâre pentru nelegalitate, arătând că *emiterea actelor administrative atacate de reclamant s-a făcut motivat*, în condițiile prevederilor art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor.

Arată pârâțul recurent că în fapt, potrivit raportului lucrătorului specialist din cadrul Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe Periculoase din cadrul I.P.J. Arad, a reieșit că prin cererea nr. 22863/14.02.2019 înregistrată la Serviciul Arme, Explozivi și Substanțe Periculoase – Inspectoratul de Poliție Județean Arad, petentul A... a solicitat prelungirea valabilității permisului de armă.

În vederea soluționării cererii, s-a dispus efectuarea de verificări în aplicațiile Poliției Române și în evidențele existente la nivelul SAESP, verificări în urma cărora a rezultat faptul că perioada de valabilitate a permisului de armă tip B, seria C nr. [...] eliberat de către IPJ Arad la data de 16.01.2004, deținut de reclamantul A..., a expirat la data de 16.01.2019 și de asemenea, acesta din urmă nu a depus armele la un armurier autorizat în termenul legal de 10 zile de la expirarea valabilității permisului de armă, respectiv la data de 26.01.2019. În consecință, au fost întocmite acte de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 342 alin. (6) C.pen. – „*Nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă*”.

Cum, în speță, termenul de valabilitate de 5 ani al permisului de armă a expirat la data de 16.01.2019, iar deținătorul acestuia nu s-a prezentat înainte de împlinirea termenului prevăzut la art. 26 alin. (1) (5 ani de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri) la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința, respectiv la Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe Periculoase din cadrul IPJ Arad, cu armele înscrise în permis, precum și cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi, în vederea prelungirii valabilității permisului de armă, ofițerii de la Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe Periculoase au anulat dreptul de deținere, port și folosință a armelor și munițiilor letale și neletale, în temeiul art. 45 alin. (1) lit. a) și art. 59 alin. (1) lit. b) din *Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor*, deoarece reclamantul nu s-a prezentat până la împlinirea termenului prevăzut la art. 25 alin. (1) pentru prelungirea valabilității permisului de armă.

De asemenea, arată că deși petentul invocă faptul că nu a fost notificat în termenul prevăzut de art. 25 alin. (3) pentru a se prezenta în vederea prelungirii permisului de armă, acest lucru nu poate fi primit de către instanța de judecată atât timp cât legea prevede în mod expres obligația titularului permisului de armă de a se prezenta înaintea expirării valabilității în vederea prelungirii, acesta din urmă având cunoștință de perioada de valabilitate, fiind în posesia documentului (astfel încât nu poate fi reținut că lipsește vinovăția).

Astfel, având în vedere principiul „*nemo censetur legem ignorare*”, conform căruia se prezumă că toată lumea cunoaște legea și nimeni nu poate fi apărut de răspundere invocând necunoașterea prevederilor ei, devine evident faptul că intimatul-reclamant, având cunoștință de data expirării valabilității permisului de armă, avea reprezentarea faptului că avea obligația legală de a se prezenta înainte de expirarea perioadei de valabilitate a permisului în vederea prelungirii ei (sanctiunea în cazul nerespectării acesteia fiind anularea dreptului de deținere, port și folosință a armelor și munițiilor letale și neletale).

În consecință, apreciază recurentul ca fiind vădit faptul că intimatul-reclamant nu a respectat obligația de diligență ce se manifestă prin cunoașterea datei de expirare a permisului, iar lipsa notificării asupra datei de expirare a valabilității nu poate fi reținută ca fiind o cauză exoneratoare de răspundere și care să determine stingerea obligației intimatului-reclamant de a se prezenta înaintea datei avute oricum în cunoștință.

Având în vedere cele anterior expuse, a fost emisă dispoziția atacată prin care numitului A... i s-a anulat dreptul de deținere, port și folosire a armelor neletale.

Referitor la susținerile reclamantului, apreciază recurentul că instanța de judecată nu poate dispune anularea dispoziției atacate în condițiile în care acest act administrativ nu reprezintă altceva decât materializarea dispozițiilor imperative ale legii privind anularea dreptului de deținere, port și folosire a armelor și munițiilor neletale, împrejurare în care arată că emiterea dispoziției mai sus amintite este o consecință cerută imperativ de lege datorită faptului că reclamantul intimat nu a respectat prevederile legale, și anume nu s-a prezentat înainte de expirarea valabilității permisului de armă, fiind astfel incidente prevederile art. 45 alin. (1) lit. d) și art. 59 alin. (1) lit. b) din *Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor*.

Mai arată recurentul că în mod evident, dispunerea măsurii anulării dreptului de deținere, port și folosință a armelor și munițiilor letale și neletale este obligatorie și în același timp necesară, în perioada imediat următoare expirării valabilității permisului de armă reclamantul nu mai îndeplinea cerințele legale pentru a deține, purta și folosi armele și munițiile, prezentând un grad sporit de pericol social, în privința aplicării obligatorii a măsurilor prevăzute de lege pronunțându-se inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10/2019 referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. f) C.pen., art. 342 alin. (6) C.pen. și art. 549¹ C.proc.pen.

Învederează instanței faptul că în considerentele deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că „Specialiștii din cadrul Direcției legislație, studii, documentare și informatică juridică, în punctul de vedere solicitat și exprimat cu ocazia sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile în Dosarul nr. 739/1/2017, au arătat că: „*Fapta prevăzută în art. 342 alin. (6) C.pen. rămâne incriminată independent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de notificare, întrucât norma de incriminare a nerespectării regimului armelor și al munițiilor, în varianta reglementată în art. 342 alin. (6) C.pen., nu face referire la norma extrapenală cuprinsă în art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004. Norma extrapenală [art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004] nu reglementează o condiție de existență a infracțiunii prevăzute în art. 342 alin. (6) C.pen., caracterul penal al faptei nedepinzând de îndeplinirea obligației de instituire prin dispozițiile art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004*”.

Prin urmare, infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor, în varianta prevăzută în art. 342 alin. (6) C.pen., se consumă prin nedeținerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă, indiferent dacă obligația de notificare prevăzută în art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004 a fost sau nu a fost îndeplinită. *Neîndeplinirea obligației de notificare reglementată în art. 25 alin. (3) teza finală din Legea nr. 295/2004 constituie, însă, un element pe baza căruia se poate stabili lipsa intenției, ca formă de vinovăție cerută de lege pentru existența infracțiunii de nerespectare a regimului armelor și al munițiilor, în varianta prevăzută în art. 342 alin. (6) C.pen.*”

Față de cele arătate, solicită admiterea recursului, casarea sentinței instanței de fond și, în rejudecare, respingerea acțiunii reclamantului ca nefondată, cu menținerea actului administrativ atacat ca fiind legal și temeinic.

Analizând recursul promovat, prin raportare la dispozițiile art. 488 și urm. din noul C.proc.civ., văzând și criticile formulate de părât, Curtea constată următoarele:

Constată că prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună anularea Dispoziției de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă cu nr. 22863/14.02.2019 și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă tip B seria C [...] emis de IJP Arad la data de 16.01.2004 în temeiul cererii depuse la data de 14.02.2019 sub nr. 22863 anularea Dispoziției IPJ de „anulare a autorizării și de retragere a permisului de armă” cu nr. 18970/17.04.2018 și, pe cale de consecință, restituirea permisului de armă tip B seria C [...].

Reclamantul intimat a susținut, în esență, că valabilitatea permisului mai sus menționat a fost până la 16.01.2019, dar datorită a două împrejurări mai presus de voința lui nu a fost în măsură să se prezinte la prelungirea valabilității, deoarece în perioada

menționată, a fost plecat din țară și de asemenea nu i s-a adus la cunoștință în conformitate cu prevederile art. 41 alin. (8) din H.G. nr. 11/2018 prin notificare, că se apropie data de expirare a valabilității permisului.

Prima instanța a admis acțiunea reclamantului și a dispus anularea Dispoziției nr. 22863/14.02.2019 de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă tip B, seria C [...], emis de IPJ Arad la data de 16.01.2004, conform cererii nr. 22863 din data de 14.02.2019. Totodată a dispus anularea Dispoziției nr. 18970/17.04.2019 de anulare a autorizării și de retragere a permiselor de armă și restituirea permisului de armă tip B seria C [...].

Instanța de fond a reținut că atât dispoziția nr. 22863/14.02.2019 de respingere a cererii de prelungire a valabilității permisului de armă și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă, cât și dispoziția nr. 18970/17.04.2019 de anulare a autorizării și de retragere a permiselor de armă, sunt emise de pârât cu exces de putere prin încălcarea dreptului reclamantului de a fi notificat de către pârât, astfel încât se impun a fi anulate.

Nemuțumit de soluția pronunțată, pârâtul a promovat calea de atac a recursului, invocând incidența în cauză a motivului de casare reglementat de legiuitor în art. 488 alin. (1) pct. 8, în sensul că hotărârea instanței de fond a fost dată cu aplicarea eronată a normelor de drept material incidente în cauză. Se susține de către recurent că intimatul-reclamant nu a respectat obligația de diligență ce se manifestă prin cunoașterea datei de expirare a permisului, iar lipsa notificării asupra datei de expirare a valabilității nu poate fi reținută ca fiind o cauză exoneratoare de răspundere și care să determine stingerea obligației intimatului-reclamant de a se prezenta înainte datei avute oricum în cunoștință.

Analizând legalitatea soluției instanței de fond, prin raportare la motivul de casare invocat, văzând dispozițiile legale incidente, Curtea constată următoarele:

Prin cererea nr. 22863/14.02.2019 înregistrată la Serviciul Arme, Explozivi și Substanțe Periculoase – Inspectoratul de Poliție Județean Arad, reclamantul a solicitat prelungirea valabilității permisului de armă tip B, seria C nr. [...] eliberat de către IPJ Arad la data de 16.01.2004.

În vederea soluționării cererii s-a dispus efectuarea de verificări aplicațiile Poliției Române și în evidențele existente la nivelul SAESP, în urma cărora a rezultat faptul că perioada de valabilitate a permisului de armă tip B, seria C nr. [...] eliberat de către IPJ Arad la data de 16.01.2004, deținut de reclamant, a expirat la data de 16.01.2019 și de asemenea, acesta din urmă, nu a depus armele la un armurier autorizat în termenul legal de 10 zile de la expirarea valabilității permisului de armă, respectiv la data de 26.01.2019. În consecință, au fost întocmite acte de urmărire penală cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute și pedepsite de art. 342 alin. (6) C.pen. „Nedepunerea armei și a muniției la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la expirarea perioadei de valabilitate a permisului de armă”.

Cum, în speță, termenul de valabilitate de 5 ani al permisului de armă a expirat la data de 16.01.2019, iar deținătorul acestuia nu s-a prezentat înainte de împlinirea termenului prevăzut la art. 26 alin. (1) (5 ani de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri) la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința, respectiv la Serviciul Arme, Explozivi, Substanțe Periculoase din cadrul IPJ Arad, cu armele înscrise în permis, precum și cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi, în vederea prelungirii valabilității permisului de armă, s-a emis Dispoziția nr. 22863/14.02.2019 prin care s-a respins cererea de prelungire a valabilității permisului de armă și acordarea vizei de prelungire a permisului de armă tip B, seria C [...], emis de IPJ Arad la data de 16.01.2004.

Totodată s-a anulat dreptul de deținere, port și folosință a armelor și munițiilor letale și neletale, în temeiul art. 45 alin. (1) lit. d) și art. 59 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor, fiind emisă în acest sens dispoziția nr. 18970/17.04.2018.

Analizând legalitatea și temeinicia actelor contestate de reclamant, Curtea reține în primul rând, că potrivit art. 25 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor:

„(1) Permisul de armă are o valabilitate de 5 ani, termen care se calculează de la data eliberării sau, după caz, de la data ultimei prelungiri, exceptând perioada de suspendare.

(2) În vederea prelungirii valabilității permisului de armă, titularul acestuia este obligat să se prezinte înainte de împlinirea termenului prevăzut la alin. (1) la structura de poliție competentă în a cărei rază de competență teritorială își are domiciliul sau reședința cu armele înscrise în permis, precum și cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Valabilitatea permisului de armă se prelungește de către autoritatea competentă pentru o perioadă de 5 ani, dacă titularul îndeplinește condițiile prevăzute la art. 14 alin. (1) lit. c)-f), h) și i) și prezintă dovada efectuării unei ședințe de tragere anual, într-un poligon autorizat, cu excepția posesorilor de arme de vânatoare. Începând cu 6 luni înainte de expirarea valabilității permisului de armă este obligatorie notificarea titularului la adresa din permisul de armă, dar nu mai târziu de 30 de zile înainte de data expirării valabilității permisului de armă”.

Din analiza și interpretarea acestui text de lege, Curtea reține că permisul de armă eliberat are o valabilitate invariabilă de 5 ani, iar pentru prelungirea acestuia titularul are obligația să se prezinte anterior împlinirii termenului de 5 ani la organul de poliție cu armele și cu documentația aferentă, sancțiunea nerespectării acestor dispoziții fiind stabilită de legiuitor la art. 45 alin. (1) lit. b) și art. 59 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 295/2004, în sensul anularii dreptului de port și folosire a armelor letale/neletale.

Este adevărat că în urma modificării legii, a fost introdusă obligația pozitivă pentru organul de poliție – de a notifica titularul cel puțin cu 30 de zile înainte de data expirării valabilității permisului de armă – însă nerespectarea, din diverse motive a acestei obligații în niciun caz nu poate constitui motiv de nelegalitate al actelor administrative atacate și nu pot conduce la acordarea prelungirii valabilității autorizației peste condițiile prevăzute de lege, atât timp cât reclamantul (titularul permisului) are propria sa obligație pozitivă (de a face) de a se prezenta la organul de poliție în vederea prelungirii permisului.

În speță este culpa reclamantului că acesta nu și-a luat măsuri de prevedere și de diligență în vederea respectării condițiilor prevăzute de lege în vederea prelungirii valabilității permisului, acesta având posibilitatea ca oricând înlăuntrul termenului de valabilitate să solicite prelungirea.

Cu alte cuvinte, lipsa notificării din partea organului de poliție nu îl exonerează pe reclamant de propria obligație stipulată de legiuitor în sarcina titularului permisului de port-armă, de a se prezenta anterior împlinirii termenului de 5 ani la organul de poliție

cu armele și cu documentația aferentă, în vederea prelungirii valabilității permisului, obligația notificării în sarcina organului de poliție fiind introdusă în vederea atenționării titularilor, iar nerespectarea acesteia – în lipsa unor prevederi legale exprese (ex. repunerea în termen, prelungirea de drept cu o anumită perioadă etc.) – nu poate conduce la acordarea prelungirii valabilității permisului, ci eventual la sancțiuni de altă natură (ex. disciplinare pentru neglijență în serviciu etc.). Cele două obligații sunt paralele și reglementate în mod distinct, fără însă a se putea invoca lipsa notificării din partea organului de poliție pentru a fi îndepărtată sancțiunea legal aplicată deținătorului care, deși avea obligația de a se prezenta pentru prelungirea valabilității permisului, nu s-a conformat dispozițiilor legale.

Curtea constată că interpretarea și corelarea dispozițiilor legale incidente în cauză a fost realizată de către instanța de fond în mod greșit, fără a se avea în vedere interpretarea lor coroborată și scopul avut în vedere de legiuitor la edictarea acestor norme legale.

Având în vedere cele mai sus prezentate, în temeiul prevederilor art. 496 C.proc.civ., Curtea, constatând incident motivul de casare reglementat în art. 488 pct. 8 C.proc.civ. – hotărârea recurată fiind dată cu aplicarea eronată a dispozițiilor legale cuprinse în Legea nr. 295/2004 – și găsind prin urmare întemeiat recursul declarat de pârâtul IPJ Arad, l-a admis, iar în consecință a casat în totalitate sentința recurată, iar în rejudecare, a respins acțiunea reclamantului.

(decizie rezumată de Judecător dr. Diana Duma-Pătrașcu)

Drept Procesual Civil

[8] Hotărâre străină. Cerere de recunoaștere. Regulamentul CE nr. 2210/2003. Echivalentul certificatului indicat de art. 39

Regulamentul CE nr. 2210/2003, art. 38, art. 39

Cum, în apel, petenta a dovedit pe deplin împrejurarea că hotărârea de desfacere a căsătoriei prin divorț a rămas definitivă, sunt aplicabile prevederile art. 38 din Regulament în sensul că înscrisurile mai sus menționate au caracterul unui document echivalent certificatului indicat de art. 39 și anexa I din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003.

Curtea de Apel Cluj, Secția I civilă
Decizia nr. 63/A din 19 mai 2020

Prin sentința civilă nr. 1146 din 21.11.2019 a Tribunalului Maramureș, pronunțată în dosarul nr. (...) s-a respins cererea formulată de petenta R.M.M., în contradictoriu cu intimatul R.I.I.

Pentru a hotărâ astfel, prima instanță a reținut următoarele:

În speță, având în vedere că hotărârea a cărei recunoaștere s-a solicitat a fost pronunțată în Spania, stat membru UE, sunt aplicabile prevederile art. 37 din Regulamentul CE nr. 2210/2003.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 37, partea care solicită recunoașterea unei hotărâri judecătorești trebuie să prezinte o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și certificatul menționat la art. 39.

În lipsa prezentării certificatului, instanța poate acorda un termen pentru prezentarea lui sau poate accepta documente echivalente sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, poate să renunțe la prezentarea lui.

Petentei i s-a pus în vedere pentru primul termen de judecată necesitatea depunerii Anexei prevăzute la art. 39 din Regulamentul UE nr. 2210/2003, dar nu a procedat în consecință.

Atașat sentinței nr. 118/2016, petenta a depus un înscris denumit „procedură de dispunere” (filele 9, 16 dosar), care relevă că sentința pronunțată în dosarul nr. 49/2015 a rămas definitivă. Însăși această hotărâre este supusă apelului în termen de 5 zile, iar pe de altă parte înscrisul nu este certificat prin semnătura emitentului, deși se consemnează expres „astfel dispun și semnez. Certific”.

Din analiza prevederilor art. 21 alin. (2), art. 27 din Regulamentul Consiliului Uniunii Europene nr. 2210/2003 rezultă că pentru a fi recunoscută în condițiile regulamentului, hotărârea pronunțată într-un stat membru trebuie să nu mai fie susceptibilă de exercitarea unei căi de atac în conformitate cu dreptul respectivului stat membru.

Raportat la aceste considerente, nefiind administrată dovada certă a caracterului definitiv al hotărârii, cererea formulată de petentă a fost respinsă potrivit dispozitivului.

Împotriva acestei sentințe petenta a declarat apel, în termen legal, prin care a solicitat admiterea acestuia, schimbarea în tot a hotărârii atacate și, pe cale de consecință, admiterea cererii de recunoaștere a hotărârii străine nr. 118/2016 pronunțată de către Judecătoria Mixtă nr. 2 Linares, str. Canovas del Castilo nr. 49, în dosar nr. general de identificare: (...), hotărâre definitivă la data de 12.04.2017, apostilată conform convenției de la Haga din 1961 de către Tribunalul Superior de Justiție din Andalusia la data de 4.02.2019, iar în subsidiar, dacă instanța de apel consideră necesar, trimiterea spre rejudecare instanței fondului.

În motivarea cererii de apel se arată, în esență, că instanța fondului a considerat în mod greșit că hotărârea nu este definitivă, făcând o interpretare greșită a înscrisului depus de către reclamantă prin care se face dovada definitivării sentinței.

Apelanta reclamantă apreciază că acest document trebuie interpretat în sensul că la primul paragraf este menționat faptul că prezenta hotărâre este definitivă, urmând a se comunica și Consulatului General al României din Sevilla pentru notarea desfacerii căsătoriei.

La al doilea paragraf este menționat doar modul de apelare al sentinței (în conformitate cu prevederile legale spaniole), și nu faptul că această sentință ar mai putea fi apelată. Primul paragraf fiind concludent în acest sens, și anume faptul că sentința este definitivă.

Se mai susține, de asemenea, că documentul din discuție nu este semnat, însă semnătura nu este obligatorie atâta vreme cât era aplicată ștampila Judecătorei de Primă Instanță și Instrucție nr. 2 Linares. În acest sens, susține că depune la dosar înscrisul din care reiese că sentința este definitivă, cu semnătura emitentului, precum și Anexa prevăzută de art. 39 din Regulamentul nr. 2201/2003.

În drept, își întemeiază apelul pe dispozițiile prevăzute de art. 466, 468, 470 și urm., art. 476 și urm., art. 480 și urm. C.proc.civ.

Intimatul R.I.I. a formulat întâmpinare prin care a arătat că nu se opune admiterii apelului formulat în cauză de către apelanta reclamantă R.M.M. (f.34).

În susținerea poziției procesuale, intimatul R.I.I. a arătat că sentința prin care s-a pronunțat divorțul de reclamanta R.M.M. și prin care s-a stabilit încredințarea copilului rezultat din căsătoria acestora, la mamă și un program de vizitare în favoarea intimatului pârât R.I.I., precum și cu privire la locuința din Spania, pronunțată în Spania în anul 2016, nu a fost apelată de niciuna dintre părți, aceasta fiind definitivă.

Mai susține, totodată, că a fost prezent la termenul stabilit la 30.09.2016 și că nu a propus probe, procedura fiind legal îndeplinită, fiind de acord cu cele solicitate de către reclamanta R.M.M.

În concluzie, arată că este de acord cu demersul efectuat de către apelanta reclamantă R.M.M. de a se recunoaște în România, hotărârea pronunțată de către Judecătoria Mixtă nr. 2 Linares, având nr. 118/2016, precizând că această sentință își produce deja de mult timp efectele, este respectată, nu a fost apelată și este definitivă și irevocabilă.

În apel s-au depus în probațiune de către apelanta reclamantă R.M.M. la data de 18.05.2020, următoarele înscrisuri în original, traduse din limba spaniolă în limba română: Anexa I – certificatul prevăzut de articolul 39 privind hotărârile în materie matrimonială; Anexa II – certificatul prevăzut de articolul 39 privind hotărârile în materia răspunderii părintești; certificatul de grefă, prin care se atestă că hotărârea este definitivă, semnat (filele 45-52).

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de apel invocate și a apărărilor formulate, Curtea, în temeiul art. 479 alin. (1) C.proc.civ., reține următoarele:

Astfel, Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 din 27.11.2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2116/2004 al Consiliului din 2.12.2004, Capitolul III intitulat „Recunoaștere și Executare”, Secțiunea 1, „Recunoaștere”, prevede la art. 21 „Recunoașterea unei hotărâri judecătorești”, alin. (1) că „Hotărârile judecătorești pronunțate într-un stat membru se recunosc în celelalte state membre fără a fi necesar să se recurgă la vreo procedură”, iar la alin. (3) că „Fără a aduce atingere secțiunii 4 din prezentul capitol, orice parte interesată poate solicita, în conformitate cu procedurile prevăzute de secțiunea 2 din prezentul capitol, pronunțarea unei hotărâri de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii hotărârii. Competența teritorială a instanței judecătorești indicată în lista comunicată Comisiei de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 68 este stabilită prin dreptul intern al statului membru în care se depune cererea de recunoaștere sau de refuz al recunoașterii”. Art. 22 din același Regulament denumit „Motive de refuz al recunoașterii hotărârilor judecătorești pronunțate în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei” stipulează că o hotărâre judecătorească pronunțată în materie de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei nu se recunoaște: (a) în cazul în care recunoașterea contravine în mod evident ordinii publice a statului membru în care se solicită aceasta; (b) în cazul în care actul de sesizare a instanței sau un act echivalent nu a fost notificat sau comunicat în timp util pârâtului care nu s-a prezentat și astfel încât acesta să își poată pregăti apărarea, cu excepția cazului în care se constată că pârâtul a acceptat hotărârea într-un mod neechivoc; (c) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată într-o acțiune între aceleași părți în statul membru în care se solicită aceasta sau (d) în cazul în care aceasta este ireconciliabilă cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț într-o cauză între aceleași părți, din moment ce această primă hotărâre îndeplinește condițiile necesare recunoașterii sale în statul membru în care se solicită aceasta.

De asemenea, potrivit Secțiunii 3, „Dispoziții comune secțiunilor 1 și 2”, art. 37 intitulat „Documente”, „Partea care solicită sau contestă recunoașterea unei hotărâri judecătorești ori solicită încuviințarea executării trebuie să prezinte: (a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale și (b) certificatul menționat la articolul 39.

În afară de aceasta, în cazul în care este vorba despre o hotărâre în lipsă, partea care solicită recunoașterea sau încuviințarea executării trebuie să prezinte: (a) originalul sau o copie certificată pentru conformitate a documentului care stabilește că actul de sesizare a instanței sau un act echivalent a fost notificat sau comunicat părții care nu s-a prezentat sau (b) orice document care arată că pârâtul a acceptat hotărârea în mod neechivoc”.

Art. 38 din același Regulament intitulat „Lipsa unor documente” prevede că, „În lipsa prezentării documentelor menționate la articolul 37 alineatul (1) litera (b) sau alineatul (2), instanța judecătorească poate acorda un termen pentru prezentarea lor sau poate accepta documente echivalente sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, poate să renunțe la prezentarea lor. La solicitarea instanței judecătorești, se prezintă o traducere a documentelor. Traducerea este certificată de o persoană autorizată în acest sens într-unul dintre statele membre.

Conform art. 39 „Certificat privind hotărârile judecătorești în materie matrimonială și certificat privind hotărârile judecătorești în materia răspunderii părintești”, instanța judecătorească sau autoritatea competentă din statul membru de origine eliberează, la cererea oricărei părți interesate, un certificat utilizând formularul al cărui model este prezentat în anexa I (hotărâri judecătorești în materie matrimonială). În speță, în fața primei instanțe, petenta a depus sentința nr. 118/2016 pronunțată de Judecătoria mixtă

nr. 2 din Linares în dosar cu nr. general de identificare (...) având ca obiect divorț prin care s-a dispus desfacerea căsătoriei încheiată între reclamanta R.M.M. și pârâtul R.I.I. la data de 17.01.1998 în România (f.10-14 dosar fond).

Prin aceeași hotărâre s-a stabilit încredințarea copilului rezultat din căsătoria acestora, R.C.C., născut la data de 28.02.2009, la mamă; pensia de întreținere în favoarea copilului; un program de vizitare în favoarea pârâtului R.I.I., precum și cu privire la locuința din Spania.

În apel s-au depus în probațiune de către apelanta R.M.M. la data de 18.05.2020, următoarele înscrisuri în original, traduse din limba spaniolă în limba română: Anexa I – certificatul prevăzut de articolul 39 privind hotărârile în materie matrimonială; Anexa II – certificatul prevăzut de articolul 39 privind hotărârile în materia răspunderii părintești; certificatul de grefă, prin care se atestă că hotărârea este definitivă, semnat (filele 45-52).

Din aceste înscrisuri rezultă că sentința anterior menționată a rămas definitivă la data de 12.04.2017 astfel că petenta a dovedit pe deplin împrejurarea că hotărârea de desfacere a căsătoriei prin divorț a rămas definitivă astfel că sunt aplicabile prevederile art. 38 din Regulament în sensul că înscrisurile mai sus menționate au caracterul unui document echivalent certificatului indicat de art. 39 și anexa I din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, Curtea în temeiul art. 480 alin. (2) C.proc.civ. va admite apelul declarat de petenta R.M.M. împotriva sentinței civile nr. 1146 din 21.11.2019 a Tribunalului Maramureș pronunțată în dosarul nr. (...), pe care o schimbă în tot și în consecință, va admite cererea formulată de petenta R.M.M. în contradictoriu cu intimatul R.I.I., în consecință va dispune recunoașterea sentinței nr. 118/03.10.2016 pronunțată de Judecătoria mixtă nr. 2 din Linares în dosar cu nr. general de identificare (...) având ca obiect divorț.

(decizie rezumată de Judecător Anca Adriana Pop)

[9] Soluționarea procesului fără citarea părților. Admisibilitatea căii extraordinare de retractare a contestației în anulare în conflictul de competență. Soluționarea cererii fără citarea părților. Încălcarea sau nu a principiilor și drepturilor fundamentale în cazul în care norma procesual civilă stabilește soluționarea cererii fără citarea părților.

C.proc.civ., art. 135, art. 503, art. 508 alin. (1)
Decretul nr. 195/2020, art. 42 alin. (1)

Dacă procesul s-a soluționat fără citarea părților, și contestația în anulare se soluționează tot fără citarea acestora. Sentința pronunțată într-un conflict de competență poate fi atacată cu contestație în anulare. În situația în care legea prevede că o cerere se soluționează fără citarea părților, acest aspect nu încalcă drepturile fundamentale ale persoanelor.

Dacă legea prevede că cererea se soluționează fără citarea părților, iar în proces se prezintă o singură parte, aceasta nu are posibilitatea de a formula concluzii în fața instanței de judecată.

În aplicarea dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României, privind instituirea măsurii stării de urgență, Colegiul de conducere al Curții de Apel emite o hotărâre prin care se stabilesc cauzele care se vor judeca în materie civilă în perioada 14.03-4.05.2020. Prin această hotărâre, adusă la cunoștința publicului inclusiv prin intermediul mijloacelor mass-media și platformelor de socializare, s-a stabilit că în materie civilă se soluționează conflictele de competență, precum și alte cereri care se judecă în camera de consiliu și fără citarea părților.

Curtea de Apel Galați, Secția I civilă
Sentința nr. 14/F/2020.

1. Cererea introductivă

Prin cererea înregistrată sub nr. .../44/2020 pe rolul Curții de Apel Galați – Secția I civilă, contestatorul ... a solicitat pe calea contestației în anulare și în contradictoriu cu intimata ... să se dispună anularea sentinței civile nr. .../F-CC/25.03.2020 pronunțată de Curtea de Apel Galați – Secția I civilă în Dosarul nr. .../196/2019, iar în rejudecare să se stabilească faptul că Tribunalul Brăila – Secția I civilă, ca instanță ce soluționează conflictele de muncă, este competent să soluționeze litigiul ce formează obiectul Dosarului nr. .../196/2019.

2. Motivele de fapt ale contestației în anulare, probele solicitate și temeiul de drept

2.1 Prin sentința civilă nr. .../F-CC/25.03.2020 pronunțată de Curtea de Apel Galați – Secția I civilă în Dosarul nr. 15871/196/2019 într-un conflict negativ de competență ivit între Judecătoria Brăila și Tribunalul Brăila – Secția I civilă (ca instanță ce soluționează conflictele de muncă) s-a stabilit că Judecătoria Brăila este competentă să tranșeze litigiul în primă instanță.

2.2 Soluția Curții de Apel Galați, contestată în prezenta cauză, este nelegală, fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, deoarece a fost dată cu încălcarea dispozițiilor art. 42 alin. (6) din Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României, privind instituirea măsurii stării de urgență.

2.3 Întrucât prin Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României a fost instituită măsura stării de urgență la nivelul întregii țări, contestatorul nu s-a prezentat la termenul de judecată din data de 25.03.2020 fixat de Curte pentru soluționarea conflictului negativ de competență, fiind convins că respectivul conflict nu se va soluționa, cauza urmând a fi suspendată de drept.

Curtea nu a făcut aplicarea dispozițiilor art. 42 alin. (6) din Decret, în sensul că nu a dispus suspendarea judecății, ci a

dispus nelegal soluționarea conflictului negativ de competență, ceea ce a condus la încălcarea principiilor fundamentale ale procesului civil, principii prevăzute de dispozițiile art. 6 C.proc.civ. (dreptul la un proces echitabil), art. 7 C.proc.civ. (legalitatea procesului civil), art. 8 C.proc.civ. (egalitatea părților în procesul civil), art. 13 C.proc.civ. (dreptul la apărare), art. 14 C.proc.civ. (contradictorialitatea în procesul civil), art. 20 C.proc.civ. (respectarea principiilor fundamentale ale procesului civil) și art. 22 C.proc.civ. (rolul judecătorului în aflarea adevărului).

2.4 Sentința Curții, contestată în prezenta cauză, este în contradicție și cu practica aceleiași Curți în materia soluționării conflictelor de competență în perioada stării de urgență, în sensul că într-o cauză similară (Dosarul nr. 13849/196/2019) s-a dispus suspendarea de drept a judecății.

2.5 Întrucât prin Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României a fost instituită măsura stării de urgență la nivelul întregii țări, contestatorul nu a fost legal citat și nici nu s-a prezentat la termenul de judecată la care a fost soluționat conflictul negativ de competență, ceea ce atrage aplicarea dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ.

2.6 În ceea ce privește soluția dată conflictului negativ de competență, aceasta este greșită, deoarece raporturile juridice de drept material dintre părți aparțin Dreptului muncii, astfel că litigiul ce formează obiectul Dosarului nr. 15871/196/2019 ar trebui soluționat în primă instanță de către Tribunalul Brăila, ca instanță ce tranșează conflictele de muncă, iar nu de Judecătoria Brăila.

2.7 În cauze similare (Dosarul nr. 10852/196/2019) instanțele au stabilit că Tribunalul Brăila – Secția I civilă, ca instanță ce soluționează conflictele de muncă, este competent să tranșeze litigiul în primă instanță.

2.8 În dovedirea contestației în anulare, contestatorul a solicitat administrarea probei cu acte, depunând la dosar, în copie, soluția dată de Curte în Dosarul nr. 13849/196/2019 la data de 25.03.2020 și sentința civilă nr. 6892/2019 a Judecătoriei Brăila – Dosar nr. 10852/196/2019.

2.9 În drept, contestatorul a invocat dispozițiile art. 503 alin. (1) C.proc.civ.

3. Întâmpinarea. Deși contestația în anulare a fost comunicată intimatului ..., aceasta nu a formulat întâmpinare, astfel că nu s-a putut afla poziția ei cu privire la contestație.

4. Alte aspecte procesuale. Conform dispozițiilor art. 508 alin. (1) C.proc.civ., contestația în anulare se soluționează potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată. Conform dispozițiilor art. 135 alin. (4) C.proc.civ., instanța care soluționează conflictul de competență judecă acest conflict în camera de consiliu și fără citarea părților.

Față de aceste două norme juridice procedurale, Curtea a dispus ca soluționarea prezentei contestații în anulare să se facă tot în camera de consiliu și tot fără citarea părților.

5. Soluția Curții de Apel Galați cu privire la contestația în anulare. Analizând actele dosarului prin prisma motivelor contestației în anulare invocate expres de către contestator, pentru a face aplicarea principiului disponibilității părților în procesul civil, Curtea apreciază că prezenta cale extraordinară de atac nu este fondată și se impune a fi respinsă în temeiul dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ., având în vedere următoarele argumente de fapt și de drept:

5.1 Conform dispozițiilor art. 135 alin. (4) C.proc.civ., hotărârile date în soluționarea conflictelor de competență sunt definitive (iar nu fără cale de atac), astfel că, în conformitate cu dispozițiile art. 503 alin. (1) C.proc.civ., pot fi atacate cu contestație în anulare, ceea ce demonstrează admisibilitatea prezentei căi extraordinare de atac.

5.2 Conform dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ., hotărârile definitive pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când contestatorul nu a fost legal citat și nici nu a fost prezent la termenul când a avut loc judecata.

Acest motiv de retractare a unei hotărâri judecătorești definitive este expresia dorinței legiuitorului ca un litigiu civil să fie tranșat cu respectarea tuturor principiilor fundamentale ale procesului civil, cum sunt și cele indicate de contestator prin motivele contestației în anulare, respectiv dispozițiile art. 6 C.proc.civ. (dreptul la un proces echitabil), art. 7 C.proc.civ. (legalitatea procesului civil), art. 8 C.proc.civ. (egalitatea părților în procesul civil), art. 13 C.proc.civ. (dreptul la apărare), art. 14 C.proc.civ. (contradictorialitatea în procesul civil), art. 20 C.proc.civ. (respectarea principiilor fundamentale ale procesului civil) și art. 22 C.proc.civ. (rolul judecătorului în aflarea adevărului).

În cazul în care un proces este soluționat fără citarea părților, iar printr-o normă juridică specială, derogatorie de la cea generală, nu se stabilește expres că respectivul litigiu se soluționează fără citarea lor, partea căreia i s-au încălcat drepturile procesuale are posibilitatea de a redeschide procesul în baza dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ.

Așa cum am arătat anterior, conform dispozițiilor art. 135 alin. (4) C.proc.civ., instanța care soluționează conflictul de competență judecă acest conflict fără citarea părților, ceea ce și Curtea a făcut la pronunțarea sentinței civile nr. 9/F-CC/25.03.2020, contestată în prezenta cauză.

În aceste condiții, nu se verifică susținerea contestatorului că în respectivul conflict negativ de competență drepturile sale procesuale fundamentale nu au fost respectate prin necitarea sa și neprezentarea lui la termenul de judecată din data de 25.03.2020.

Mai mult decât atât, în condițiile în care cauza se soluționa fără citarea părților, intimatului ... nu se prezenta și se prezenta doar contestatorul ..., acesta tot nu ar fi putut să-și exprime oral poziția cu privire la soluționarea conflictului, tocmai pentru că se dispusese judecata fără citare și, astfel, trebuia respectat principiul egalității părților în procesul civil (art. 8 C.proc.civ.), în sensul că, dacă una dintre părți nu este citată și nu are astfel posibilitatea de a-și formula oral sau în scris noi apărări, nici cealaltă parte nu are posibilitatea respectivă, chiar dacă s-a prezentat în instanță sau a transmis în scris apărări. În cazul conflictului de competență, apărările se fac de către părți în fața celor două instanțe în care s-a ivit conflictul de competență.

5.3 Conform dispozițiilor art. 42 alin. (6) din Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României, privind instituirea măsurii stării de urgență, judecarea proceselor civile, altele decât cele prevăzute de art. 42 alin. (1) din Decret (cauzele de urgență deosebită, așa cum au fost ele stabilite de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, respectiv, de colegiile de conducere ale curților de apel) se suspendă de plin drept pe durata stării de urgență instituite prin acesta.

În aplicarea dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Decret, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați a emis Hotărârea nr. 16/18.03.2020, modificată prin Hotărârea nr. 18/25.03.2020, prin care a stabilit cauzele care se vor judeca în materie civilă în perioada 14.03-4.05.2020, iar în baza acestei Hotărâri Președintele Curții de Apel Galați a emis Ordinul nr. 9/13.03.2020.

Prin aceste ultime acte (aduse la cunoștința publicului inclusiv prin intermediul mijloacelor mass-media și platformelor de socializare) s-a stabilit la art. 1 alin. (1) că în materie civilă se soluționează conflictele de competență, precum și alte cereri care se judecă în camera de consiliu și fără citarea părților.

Așa fiind, Curtea constată că instanța care a pronunțat sentința civilă nr. 9/F-CC/25.03.2020 a respectat întocmai dispozițiile art. 42 alin. (6) în ref. la art. 42 alin. (1) din Decretul nr. 195/16.03.2020 al Președintelui României, privind instituirea măsurii stării de urgență, în ref. la art. 1 din Hotărârea nr. 16/18.03.2020 a Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați și art. 1 alin. (1) din Ordinul nr. 9/13.03.2020 al Președintelui Curții de Apel Galați.

5.4 Este adevărat că în dosarul nr. 13849/196/2019 (un alt conflict negativ de competență purtat tot între părțile din prezenta cauză) Curtea a dispus suspendarea judecării, conform art. 42 alin. (6) din Decret, dar în dreptul procesual civil român jurisprudența altor instanțe decât a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale nu e izvor de drept.

5.5 Sentința civilă nr. 6892/22.11.2019 pronunțată de Judecătoria Brăila în dosarul nr. 10852/196/2019 este definitivă, dar dosarul nu este încă judecat de Tribunalul Brăila, având prim termen în luna iulie 2020 și, așa cum am arătat anterior, jurisprudența altor instanțe decât ICCJ și CC nu au valoarea de izvor de drept.

Față de aspectele mai sus arătate, Curtea apreciază că la momentul pronunțării sentinței civile nr. 9/F-CC/25.03.2020, instanța de judecată a respectat dispozițiile art. 503 alin. (1) în ref. la art. 135 alin. (4) C.proc.civ. și art. 5-22 C.proc.civ. și art. 42 alin. (6) din Decretul nr. 195/2020 al Președintelui României și nu se impune sancționarea hotărârii sub aceste aspecte, prin aplicarea dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ.

Întrucât contestația în anulare apare ca nefiind fondată, nu se mai impune a se trece la analizarea aspectelor privitoare la soluționarea conflictului de competență pe fondul lui.

Față de toate aceste aspecte, Curtea apreciază că prezenta contestație în anulare nu este fondată și se impune a fi respinsă ca atare, în temeiul dispozițiilor art. 503 alin. (1) C.proc.civ.

(decizie rezumată de Judecător Doru Benescu)

Drept Penal

[10] Cerere de prelungire a dreptului de circulație. Solicitare nefondată a inculpatului deoarece în cazul infracțiunii de refuz de prelevare probe biologice dovada înlocuitoare a permisului se eliberează fără drept de circulație

O.U.G. nr. 195/2002

În primul rând, potrivit art. 111 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 337 alin. (1) C.pen. de refuz sau sustragere de la prelevarea de probe biologice, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație, rezultând astfel că inculpatul nu are drept de circulație, prin urmare nu are posibilitatea legală de a solicita prelungirea unui drept, care nu îi este acordat de normele legale.

În al doilea rând, în fața instanței de fond nu s-a solicitat niciodată prelungirea dreptului de circulație, astfel că nu se poate direct în calea de atac, să se ceară ceva ce nu a fost supus atenției judecătorei, care avea obligația să cenzureze solicitarea inculpatului.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori
Încheierea din 1 aprilie 2020

Judecătoria Huedin, prin sentința penală nr. 32 din 23.01.2020, în baza art. 396 alin. (2) C.proc.pen., cu aplicarea art. 396 alin. (10) C.proc.pen., l-a condamnat pe inculpatul **A.A., zis „A.”**, la **pedeapsa de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii *refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice, faptă prevăzută de art. 337 alin. (1) C.pen.*

În temeiul art. 66 alin. (1) lit. i) C.pen., raportat la art. 67 alin. (1) C.pen., a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a conduce autovehicule, tramvaie și tractoare agricole sau forestiere, pe o perioadă de 2 ani, începând cu data executării sau a considerării ca executată a pedepsei principale

În temeiul art. 65 alin. (1) C.pen. raportat la art. 66 alin. (1) lit. i) C.pen., a interzis inculpatului exercitarea, cu titlu de pedeapsă accesorie, a dreptului de a conduce autovehicule, tramvaie și tractoare agricole sau forestiere, începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la data executării sau a considerării ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 396 alin. (2) C.proc.pen., cu aplicarea art. 396 alin. (10) C.proc.pen., l-a condamnat pe inculpatul **A.A., zis „A.”**, ... la **pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare**, pentru săvârșirea infracțiunii de *tulburarea ordinii și liniștii publice, faptă prevăzută de art. 371 C.pen.*

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) C.pen., raportat la art. 38 alin. (1) C.pen., a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare la care se adaugă un spor de 3 luni, reprezentând o treime din totalul celeilalte pedepse stabilite, stabilind **pedeapsa rezultantă de 1 an și 9 luni închisoare**.

A dedus **din pedeapsa aplicată inculpatului durata reținerii de 24 de ore din data de 1.08.2018.**

În baza art. 45 alin. (1) C.pen. raportat la art. 67 C.pen., a interzis inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară dreptul de a conduce autovehicule [art. 66 alin. (1) lit. i) C.pen.], pe o durată de 2 ani, ce se va executa în condițiile art. 68 C.pen.

În baza art. 45 alin. (5) C.pen., raportat la art. 65 alin. (1) C.pen., a interzis inculpatului cu titlu de pedeapsă accesorie, dreptul de a conduce autovehicule [art. 66 alin. (1) lit. i) C.pen.].

În temeiul art. 91 C.pen., a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și stabilește un termen de supraveghere de 3 ani de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform dispozițiilor art. 92 C.pen. Pe durata suspendării executării pedepsei principale de 1 an și 9 luni închisoare sub supraveghere, pedeapsa accesorie nu se execută.

În temeiul art. 93 alin. (1) C.pen., pe durata termenului de supraveghere, inculpatul trebuie să respecte următoarele **măsuri de supraveghere**: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. (2) C.pen., a impus inculpatului să execute obligația prevăzută de lit. b) a acestui articol, respectiv să urmeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate. În temeiul art. 93 alin. (3) C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei comunei ..., pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare. În temeiul art. 94 alin. (1) C.pen., pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c)-e) C.pen. se comunică Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj.

În baza art. 404 alin. (2) C.proc.pen. și art. 91 alin. (4) C.pen. a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 C.pen. privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere în cazul în care, pe parcursul termenului de încercare, săvârșește o nouă infracțiune sau nu respectă cu rea-credință măsurile de supraveghere și obligațiile impuse. În temeiul art. 576 alin. (1) C.proc.pen., un exemplar al prezentei hotărâri se comunică Serviciului de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj. În temeiul art. 274 alin. (1) C.proc.pen., a obligat inculpatul la plata sumei de 1500 lei cheltuieli judiciare către stat, dintre care 1000 lei reprezentând cheltuieli judiciare aferente fazei de urmărire penală.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

În ceea ce privește situația de fapt, în dimineața zilei de 1.08.2018, inculpatul A.A. s-a deplasat de la locuința sa din com. ..., sat ..., cu autoturismul său marca BMW cu nr. ..., înmatriculat în Austria, în loc. ..., unde a consumat băuturi alcoolice în mai multe baruri, iar în jurul orelor 15.00 inculpatul a urcat la volanul autoturismului său circulând pe DJ ..., iar când a ajuns în dreptul Postului de Poliție Comunal ..., în mod nejustificat, a accelerat și a intrat intenționat cu mașina în poarta din lemn pentru accesul auto în curtea postului, poartă care era închisă și asigurată, însă în urma impactului poarta a cedat și s-a deschis, inculpatul pătrunzând cu autoturismul până în curtea postului unde a coborât din mașină, după care a revenit la porțile rămase deschise, a lovit cu piciorul în acestea și a împins și tras cu putere de ele, acțiuni în urma cărora balamalele celor 2 porți s-au îndoit și s-a desprins o scândură din una dintre porți.

După aceasta, inculpatul s-a deplasat la ușa de acces a Postului de Poliție Comunal ..., lovind în repetate rânduri cu pumnii și picioarele această ușă și a adresat cuvinte obscene la adresa polițiștilor cerându-le să iasă afară, după care, văzând că din post nu iese niciun polițist, s-a deplasat pe stradă, în fața postului, unde a continuat să adreseze injurii la adresa polițiștilor, aspecte care au fost auzite de către martorul D.V.E., care l-a sunat pe agentul șef de poliție R.T., șeful Postului de Poliție ..., spunându-i ce se întâmplă.

În acest timp, inculpatul a urcat la volanul autoturismului cu care venise, conducând pe DJ în direcția ..., iar după circa 7 km a fost oprit de organele de poliție, care l-au testat cu aparatul etilotest, rezultând o valoare de 1,40 alcool pur în aerul expirat, motiv pentru care a fost condus la UPU Cluj-Napoca pentru recoltare de probe de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, însă inculpatul a refuzat prelevarea probelor de sânge.

Situația de fapt descrisă mai sus rezultă din următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale: proces-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, rezultat aparat etilotest, imagini foto și video, declarații martori și declarație inculpat, după cum urmează:

Din procesul verbal de constatare a infracțiunii flagrante, din planșele foto aferente (filele 28-36 dosar u.p.) și din imaginile video redade pe format electronic, rezultă că la data de 1.08.2018, în jurul orelor 15:00, inculpatul A.A. a condus autovehiculul marca BMW, de culoare gri, înmatriculat în Austria, cu numărul de înmatriculare ..., pe DJ ... în com. ... din jud. Cluj și în mod nejustificat a intrat cu autoturismul în curtea Postului de Poliție Comunal ..., distrugând poarta de acces, iar apoi a lovit în repetate rânduri cu pumnii și picioarele în poarta de acces, făcând gesturi cu brațele ridicate și strigând cuvinte și expresii jignitoare. După aceasta a părăsit locul tot la volanul autoturismului său, fiind depistat în trafic la cca. 7 km distanță de către organele de poliție, fiind testat cu aparatul etilotest care a indicat o valoare de 1,40 alcool pur în aerul expirat, fiind condus la UPU 1 Cluj-Napoca pentru prelevare mostre biologice, unde a refuzat să se supună testării, conform Procesului-verbal de recoltare mostre biologice. Martorul D.V.E., fiind audiat a arătat că la data de 1.08.2018, în jurul orelor 15.00, în timp ce se afla în locuința sa din com. ... din vecinătatea postului de poliție, a observat cum dinspre direcția se deplasează „în zig-zag”, un autoturism de culoare gri cu numere de înmatriculare străine, care a virat brusc stânga și a intrat prin porțile postului de poliție, în curtea acestuia. Martorul l-a recunoscut pe conducător ca fiind numitul A. ce locuiește în zona ..., acesta lovind cu picioarele ușa de acces a postului de poliție, adresând totodată expresii jignitoare organelor de poliție. După ce a observat că ușa nu se deschide, inculpatul s-a dus la porțile de acces pe care a început să le scuture și să le lovească, în timp ce profera cuvinte și expresii jignitoare. Martorul l-a contactat pe șeful de post, iar în acest timp inculpatul a părăsit curtea postului de poliție la volanul autoturismului.

Declarația martorului D.V.E. se coroborează cu declarațiile martorului V.R. care a menționat că l-a văzut pe inculpat cum s-a oprit cu autoturismul lângă magazinul din com. ... pentru a vorbi cu vânzătoarea fiind vizibil sub influența alcoolului („își scapă capul și nu-l poate ține drept”), iar apoi și-a continuat deplasarea, virând la stânga în curtea postului de poliție.

În cursul urmăririi penale, inculpatul A.A. a fost reținut pe o durată de 24 ore (01.08.2019), iar mai apoi prin Ordonanța din 2.08.2018 s-a luat față de acesta măsura controlului judiciar pe o perioadă de 60 zile. Cu ocazia audierii în calitate de inculpat, acesta a recunoscut faptele reținute în sarcina sa, menționând că nu știe motivul pentru care a intrat cu autoturismul în curtea postului de poliție, iar în cursul judecății și-a menținut declarațiile date, solicitând ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și a înscrisurilor prezentate de părți.

În drept, fapta inculpatului A.A., care la data de 1.08.2018 a condus pe DJ din com. autoturismul marca BMW cu nr. cu nr., înmatriculat în Austria, circulând în direcția, iar cu ocazia opririi în trafic de către organele de poliție s-a stabilit că era sub influența alcoolului, întrucât în urma testării cu aparatul etilotest a rezultat o valoare de 1,40 alcool pur în aerul expirat, după care, fiind condus la UPU Cluj-Napoca pentru recoltare de probe de sânge în vederea stabilirii alcoolemiei, a refuzat prelevarea probelor de sânge, întrunește elementele constitutive a infracțiunii de refuzul sau sustragerea de la prelevarea de mostre biologice, prevăzută de art. 337 alin. (1) C.pen.

Elementul material al *laturii obiective* a infracțiunii prevăzute de art. 337 C.pen. s-a realizat prin refuzul inculpatului de a se supune recoltării probelor biologice în vederea stabilirii alcoolemiei, în condițiile în care a condus un autoturism pe drumurile publice și exista suspiciunea consumului de alcool confirmată și de declarațiile martorilor D.V.E. și V.R. Urmarea imediată, ca element al *laturii obiective*, este prezumată de lege și constă în starea de pericol pentru siguranța traficului rutier generată de conduita inculpatului. Infracțiunea prevăzută de art. 337 C.pen. este o infracțiune de pericol, starea de pericol pentru siguranța circulației rutiere este inerentă elementului material al infracțiunii și se produce în momentul manifestării refuzului inculpatului.

În ceea ce privește *latura subiectivă*, intenția inculpatului rezultă din împrejurarea că deși știa că a condus un autoturism pe drumurile publice în condițiile în care a consumat băuturi alcoolice, deși cunoștea obligația legală ce o avea de a se supune recoltării probelor biologice, a refuzat în mod nejustificat să se supună recoltării probelor biologice, cunoscând consecințele unui asemenea comportament.

În aceeași ordine de idei, fapta inculpatului A.A., care la data de 1.08.2018, în jurul orelor 15.00, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice, în mod intenționat a intrat cu autoturismul marca BMW cu nr., înmatriculat în Austria, în poarta din lemn a Postului de Poliție, pe care a distrus-o prin aceea că balamalele celor 2 porți au fost îndoite și s-a desprins o scândură din una dintre porți, după care a încercat să intre în sediul Postului de Poliție și văzând că ușa este închisă a lovit în aceasta de mai multe ori cu picioarele și a adresat cuvinte obscene la adresa lucrătorilor de poliție de la acest post de poliție, tulburând prin acțiunile sale ordinea și liniștea publică, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tulburarea ordinii și liniștii publice, prevăzută de art. 371 C.pen.

Sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de mai sus, elementul material constă în acțiunea de a exercita, în public, violențe asupra bunurilor, respectiv asupra ușii de intrare în sediul Postului Comunal de Poliție și asupra porții de acces în curtea instituției (pe care a degradat-o). Totodată, se reține și modalitatea alternativă de realizare a elementului material prin faptul că inculpatul a adresat cuvinte obscene și injurii la adresa lucrătorilor din postul de poliție. Toate aceste aspecte sunt confirmate de imaginile video și foto, cât și de martorii D.V.E. și V.R.

În ceea ce privește *latura subiectivă*, intenția inculpatului rezultă din împrejurarea că deși a observat că porțile de acces în curtea Postului Comunal de Poliție sunt închise, a pătruns cu autoturismul său în curtea instituției, provocând distrugerii; totodată, deși a observat că ușa de acces în instituție este închisă, a lovit-o în mod repetat cu pumnii și picioarele și deși se afla în public, și-a exprimat nemulțumirile la adresa lucrătorilor de poliție prin adresarea unor cuvinte și expresii jignitoare

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul A.A., cale de atac care a fost fixată pentru soluționare la 16.03.2020, iar la această dată apelantul a solicitat amânarea cauzei la un alt termen dată fiind apariția pandemiei cu virusul Covid-19, stabilindu-se data de 4 mai pentru judecarea apelului.

La data de 30.03.2020, apelantul a formulat o cerere prin care a solicitat prelungirea dreptului de circulație pe o durată de 30 de zile, în baza art. 111 alin. (6) din O.U.G. nr. 195/2002.

Cererea apelantului este nefondată sub două aspecte:

- în primul rând, potrivit art. 111 alin. (3) din O.U.G. nr. 195/2002, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 337 alin. (1) C.pen. de refuz sau sustragere de la prelevarea de probe biologice, dovada înlocuitoare a permisului de conducere se eliberează fără drept de circulație, rezultând astfel că inculpatul nu are drept de circulație, prin urmare nu are posibilitatea legală de a solicita prelungirea unui drept, care nu îi este acordat de normele legale;

- în al doilea rând, în fața instanței de fond nu s-a solicitat niciodată prelungirea dreptului de circulație, astfel că nu se poate direct în calea de atac, să se ceară ceva ce nu a fost supus atenției judecătorești, care avea obligația să cenzureze solicitarea inculpatului.

Mai mult, prelungirea acestui drept în ipoteza în care ar fi fost posibilă și permisă de dispozițiile legale, solicitarea inculpatului, rămâne la latitudinea instanței de judecată, neconstituind o obligație pentru magistrați, textul art. 111 alin. (6) din O.U.G. nr. 195/2002 prevăzând că „instanța de judecată investită cu soluționarea cauzei poate dispune prelungirea dreptului de circulație, cu câte cel mult 30 de zile, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești”.

Pentru motivele ce preced, în temeiul art. 111 alin. (3) și 6 din O.U.G. nr. 195/2002 va respinge ca nefondată cererea de prelungire a dreptului de a conduce formulată de inculpatul A.A., zis „A.”,

În temeiul art. 275 alin. (2) C.proc.pen. va obliga inculpatul la plata sumei de 150 lei reprezentând cheltuieli judiciare.

(decizie rezumată de Judecător Delia Purice)

[11] Determinarea eronată a locului de prestare a muncii neremunerată în folosul comunității**C.pen., art. 229****C.proc.pen., art. 404 alin. (2)**

Potrivit art. 404 alin. (2) C.proc.pen., în cazul în care dispune suspendarea executării pedepsei, instanța trebuie să menționeze în dispozitiv și măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute la art. 93 alin. (1)-(3) C.pen. pe care trebuie să le respecte inculpatul, i se pun în vedere acestuia consecințele nerespectării lor și ale săvârșirii de noi infracțiuni și se indică două entități din comunitate unde urmează a se executa obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, prevăzută la art. 93 alin. (3) C.pen., după consultarea listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune.

Instanța de fond nu a indicat două instituții din comunitate în care cele trei inculpate să presteze munca neremunerată în folosul comunității, dispunând ca inculpatele să execute această obligație în cadrul Primăriei (L1), deși doar inculpata (I1) domiciliază în (L1), inculpatele (I3) și (I2) având domiciliul în localitatea (L2).

Ca atare, Curtea a dispus ca inculpata (I1), care domiciliază în (L1), să presteze munca neremunerată în folosul comunității la Primăria (L1) sau la Asociația pentru Sprijin și Dezvoltare Comunitară (...), iar inculpatele (I3) și (I2) care au domiciliul în localitatea (L2) să presteze munca neremunerată în folosul comunității la Primăria comunei (L2) sau la Primăria (L1), oraș aflat în proximitatea comunei (L2).

Curtea de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori**Decizia nr. 275 din 9 iunie 2020**

Prin Sentința penală nr. (...) din 7.02.2020, Judecătoria (...), în baza art. 396 alin. (2) și alin. (10) C.proc.pen. a condamnat-o pe inculpata (I1) la o pedeapsă de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, prevăzută art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen. În baza art. 67 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară, pe o durată de 2 (doi) ani, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., în condițiile prevăzute de art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen. În baza art. 65 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. (3) C.pen. În baza art. 91 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, conform dispozițiilor art. 92 alin. (1) C.pen. În baza art. 93 alin. (1) C.pen. a fost obligată inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune (...), la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență. În baza art. 93 alin. (2) lit. a) C.pen. i s-a impus inculpatei obligația de a urma un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională.

În baza art. 93 alin. (3) C.pen., s-a dispus ca pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei localității (L1), pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare. În baza art. 65 alin. (3) și art. 91 C.pen., s-a constatat suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de supraveghere a suspendării executării pedepsei cu închisoarea. În baza art. 404 alin. (2) C.proc.pen. i s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 C.pen., privind consecințele nerespectării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor impuse, precum și cele ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, în condițiile art. 91 alin. (4) C.pen.. În baza art. 404 alin. (4) lit. a) C.proc.pen. și art. 72 C.pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatei durata reținerii pe o perioadă de 24 ore luată față de inculpată, începând de la data de 11.10.2017, ora 13:30 până la data de 12.10.2017, ora 13:30, conform ordonanței de reținere din 11.10.2017 emisă de organele de cercetare penală.

În baza art. 396 alin. (2) și alin. (10) C.proc.pen. a fost condamnată inculpata (I2) la o pedeapsă de 1 (unu) an și 6 (șase) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt calificat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 48 alin. (1) raportat la art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen. În baza art. 67 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară, pe o durată de 2 (doi) ani, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., în condițiile prevăzute de art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen.. În baza art. 65 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. (3) C.pen. În baza art. 91 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, conform dispozițiilor art. 92 alin. (1) C.pen. În baza art. 93 alin. (1) C.pen. a fost obligată inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune (...), la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență. În baza art. 93 alin. (2) lit. a) C.pen. i s-a impus inculpatei obligația de a urma un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională. În baza art. 93 alin. (3) C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere s-a dispus ca inculpata să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei localității (L1), pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În baza art. 65 alin. (3) și art. 91 C.pen., s-a constatat suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de supraveghere a suspendării executării pedepsei cu închisoarea.

În baza art. 404 alin. (2) C.proc.pen. i s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 C.pen., privind consecințele nerespectării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor impuse, precum și cele ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, în condițiile art. 91 alin. (4) C.pen..

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) C.proc.pen. și art. 72 C.pen., s-a dedus din pedeapsa aplicată durata reținerii pe o perioadă de 24 ore luată față de inculpată, începând de la data de 11.10.2017, ora 13:30 până la data de 12.10.2017, ora 13:30, conform ordonanței de reținere din 11.10.2017 emisă de organele cercetare penală. În baza art. 396 alin. (2) și alin. (10) C.proc.pen. a fost condamnată inculpata (I3) la o pedeapsă de 1 (unu) an și 2 (două) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat, faptă prevăzută și pedepsită de art. 228 alin. (1), art. 229 alin. (1) lit. b) C.pen., cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen. În baza art. 67 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară, pe o durată de 2 (doi) ani, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., în condițiile prevăzute de art. 68 alin. (1) lit. c) C.pen. În baza art. 65 alin. (1) C.pen. i s-a interzis inculpatei cu titlu de pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) C.pen., pe durata și în condițiile prevăzute de art. 65 alin. (3) C.pen. În baza art. 91 C.pen. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere și s-a stabilit un termen de supraveghere de 2 (doi) ani, conform dispozițiilor art. 92 alin. (1) C.pen.

În baza art. 93 alin. (1) C.pen. a fost obligată inculpata ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune (...), la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. (2) lit. a) C.pen. i s-a impus inculpatei obligația de a urma un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională.

În baza art. 93 alin. (3) C.pen., pe parcursul termenului de supraveghere, s-a dispus ca inculpata să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei localității (L1), pe o perioadă de 60 de zile lucrătoare.

În baza art. 65 alin. (3) și art. 91 C.pen., s-a constatat suspendată executarea pedepsei accesorii pe durata termenului de supraveghere a suspendării executării pedepsei cu închisoarea.

În baza art. 404 alin. (2) C.proc.pen. i s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 C.pen., privind consecințele nerespectării măsurilor de supraveghere și a obligațiilor impuse, precum și cele ale săvârșirii de noi infracțiuni în cursul termenului de supraveghere, în condițiile art. 91 alin. (4) C.pen..

În baza art. 404 alin. (4) C.proc.pen. s-a constatat că față de inculpată, în cauză, nu au fost luate măsuri preventive.

În baza art. 397 alin. (1) și art. 25 alin. (1) C.proc.pen. raportat la art. 1357 C.civ. combinat cu art. 1349 alin. (1) și alin. (2) C.civ., art. 1381 C.civ., art. 1385 alin. (1) C.civ. și art. 1382 C.civ., a fost admisă ca întemeiată acțiunea civilă exercitată în procesul penal de către partea civilă împotriva inculpatelor și, în consecință, a fost obligată inculpata (I3) să plătească părții civile (PC) suma de 250 lei, cu titlu de despăgubiri civile. Totodată, au fost obligate în solidar pe inculpatele (I1) și (I2) să plătească părții civile (PC) suma de 1557.38 lei cu titlu de despăgubiri civile.

În baza art. 274 alin. (1) și (3) C.proc.pen. au fost obligate inculpatele (I1), (I2) și (I3), în mod solidar, la plata sumei de 400 (patrusute) lei cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 272 alin. (1) și art. 275 alin. (6) C.proc.pen., s-a dispus ca onorariul avocatului din oficiu desemnat pentru inculpata (I1), în faza urmăririi penale, în cuantum de 360 lei, conform delegației de asistență juridică obligatorie nr. (...)/11.10.2017, să fie virat din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului (...), pe seama dl-ului avocat (...).

În baza art. 272 alin. (1) și art. 275 alin. (6) C.proc.pen., s-a dispus ca onorariul avocatului din oficiu desemnat pentru inculpata (I2), în faza urmăririi penale, în cuantum de 360 lei, conform delegației de asistență juridică obligatorie nr. (...)/11.10.2017, să fie virat din fondurile Ministerului Justiției, în contul Baroului (...), pe seama dnei avocat (...).

În considerentele sentinței prima instanță a reținut, în esență, că în perioada 4-08.10.2017 inculpata (I1), cu ajutorul nurorii sale inculpata (I2) care își desfășura activitatea în calitate de casieră I la magazinul SC (...) SRL administrat de persoana vătămată (PC), a sustras mai multe produse alimentare. Bunurile au fost sustrate în timp ce inculpata (I2) se afla în serviciu și își desfășura activitatea la casa de marcat, în sensul că inculpata (I1) pune bunurile pe bandă, simulând astfel o activitate legală de cumpărare, însă în realitate inculpata (I2) nu scana bunurile. Inculpata (I1) îi înmâna nurorii sale o sumă de bani, iar aceasta din urmă îi oferea rest sume de bani. Același mod de operare l-a folosit inculpata (I2) și în momentul în care a înlesnit sustragerea bunurilor de către inculpata (I3). La individualizarea pedepsei aplicate inculpatelor, instanța de fond a avut în vedere scopul pe care îl îndeplinesc pedepsele, precum și criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 C.pen.

În ceea ce privește infracțiunea săvârșită referitor la gradul de pericol concret al acesteia, instanța de fond l-a apreciat ca fiind unul relativ ridicat, prin prisma împrejurărilor în care a fost comisă fapta inclusiv, precum și prin perseverența infracțională de care au dat dovadă inculpatele, respectiv modul de comitere a infracțiunilor (și pe timp de noapte), starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită (constând în crearea unui sentiment de insecuritate în rândul celorlalți membri ai comunității).

La individualizarea pedepselor ce au fost aplicate inculpatelor s-a avut în vedere și valoarea relativ redusă a prejudiciului cauzat persoanei vătămate.

Totodată, instanța de fond a avut în vedere conduita inculpatelor după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială a acestora, dar și faptul că inculpatele au manifestat o atitudine cooperantă și sinceră în fața instanței de judecată, în sensul recunoașterii săvârșirii infracțiunilor pentru care au fost inculpate.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei, instanța de fond a apreciat că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 91 C.pen.

Împotriva sentinței penale mai sus arătate, în termenul legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Curtea de Apel (...), criticând-o sub aspectul nelegalității și solicitând desființarea acesteia în sensul stabilirii a două entități din comunitate în care inculpatele să presteze munca neremunerată la care au fost obligate.

S-a susținut că în mod nelegal, prin încălcarea dispozițiilor art. 404 alin. (3) C.proc.pen., instanța de fond a stabilit ca inculpatele să presteze munca neremunerată doar în cadrul Primăriei orașului (L1), desemnând astfel o singură entitate pentru prestarea acestei munci.

Analizând actele și lucrările dosarului prin raportare la motivele de apel, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept potrivit dispozițiilor art. 417 alin. (2) C.proc.pen., Curtea a reținut următoarele:

Din probele administrate în faza de urmărire penală, însușite de inculpatele (I1), (I3) și (I2), care au uzat de procedura prevăzută de art. 375 C.proc.pen., recunoscând în integralitate acuzațiile formulate de procuror rezultă, dincolo de orice îndoială rezonabilă, următoarea situație de fapt:

Inculpata (I2) a deținut funcția de casier la magazinul SC (...) SRL din (...), administrat de persoana vătămată (PC).

În perioada 4-08.10.2017, în timp ce își desfășura această activitate, inculpata (I2) a înlesnit sustragerea de către inculpatele (I1), (I3) a mai multor produse, fie prin nescanarea tuturor produselor puse pe banda de marcat de către cele două inculpate, fie prin oferire ca rest a unor sume de bani egale sau mai mari cu cele oferite ca preț de cele două inculpate.

În mod temeinic, prima instanță a reținut că faptele inculpatelor (I1), (I3) de a sustrage, în mai multe rânduri, uneori în timpul nopții, în perioada 4-08.10.2017 mai multe produse din magazinul SC (...) SRL este tipică, întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în formă continuată, prevăzută de art. 228 alin. (1)-art. 229 alin. (1) lit. b) C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen.

De asemenea, în mod corect s-a apreciat că fapta inculpatei (I2) care a înlesnit sustragerea de către inculpatele (I1), (I3) a produselor din magazinul SC (...) SRL este tipică, întrunind atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv elementele complicității la infracțiunea de furt calificat în formă continuată, prevăzută de art. 48 alin. (1) C.pen. raportat la art. 228 alin. (1)-art. 229 alin. (1) lit. b) C.pen. cu aplicarea art. 35 alin. (1) C.pen..

Pedepsele de câte 1 an și 6 luni închisoare cu suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de supraveghere de câte 2 ani aplicate inculpatelor (I2) și (I1) și cea de 1 an și 2 luni închisoare cu suspendarea sub supraveghere pe durata unui termen de supraveghere de 2 ani aplicată inculpatei (I3) au fost corect individualizate fiind proporționale cu gravitatea faptelor ce li se impută inculpatelor și cu pericolozitatea acestora.

În cazul în care se dispune suspendarea sub supraveghere a pedepsei închisorii aplicate inculpaților, este obligatorie aplicarea de către instanță a măsurilor de supraveghere prevăzute de art. 93 alin. (1) C.pen., a uneia sau mai multora dintre obligațiile prevăzute de art. 93 alin. (2) C.pen., precum și a obligației prevăzute de art. 93 alin. (3) C.pen., de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile.

Potrivit art. 404 alin. (2) C.proc.pen., în cazul în care dispune suspendarea executării pedepsei, instanța trebuie să menționeze în dispozitiv și măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute la art. 93 alin. (1)-(3) C.pen. pe care trebuie să le respecte inculpatul, i se pun în vedere acestuia consecințele nerespectării lor și ale săvârșirii de noi infracțiuni și se indică două entități din comunitate unde urmează a se executa obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, prevăzută la art. 93 alin. (3) C.pen., după consultarea listei privind posibilitățile concrete de executare existente la nivelul fiecărui serviciu de probațiune.

Supravegherea măsurilor și obligațiilor dispuse de instanță se face de către serviciul de probațiune competent teritorial, în funcție de domiciliul inculpatului.

Conform art. 51 din Legea nr. 252/2013 privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune, după primirea copiei de pe hotărârea judecătorească prin care a fost dispusă supravegherea unei persoane de către serviciul de probațiune, șeful serviciului desemnează un consilier de probațiune manager de caz, care coordonează procesul de supraveghere, întocmit dosarul de probațiune.

Consilierul manager de caz stabilește, potrivit art. 58 din Legea nr. 252/2013, conținutul concret al obligațiilor prevăzute la art. 93 alin. (2) lit. a) și b) și alin. (3) C.pen., în funcție de evaluarea inițială a persoanei supravegheate și de posibilitățile concrete de executare existente la nivelul comunității. Potrivit art. 61 din Legea nr. 252/2012, în vederea punerii în executare a obligației de prestare a unei munci neremunerate în folosul comunității, consilierul de probațiune manager de caz, în funcție de situația și de nevoile persoanei și în funcție de utilitatea activităților pentru comunitate stabilește în care din cele două instituții din comunitate menționate în hotărârea judecătorească urmează a se executa obligația. Având în vedere cele mai sus arătate, Curtea a considerat ca fiind fondate criticile formulate de parchet prin apelul declarat. Într-adevăr, instanța de fond nu a indicat două instituții din comunitate în care cele trei inculpate să presteze munca neremunerată în folosul comunității, dispunând ca inculpatele să execute această obligație în cadrul Primăriei (L1), deși doar inculpata (I1) domiciliază în (L1), inculpatele (I3) și (I2) având domiciliul în localitatea (L2).

Din informațiile puse la dispoziție de serviciile de probațiune, cuprinse în *Baza instituțiilor din comunitate, constituită în acord cu prevederile Legii nr. 252/2013 și ale Legii nr. 253/2013*, care poate fi consultată pe site-ul Ministerului de Justiție (www.just.ro), rezultă că în (L1) se poate presta muncă neremunerată în folosul comunității fie în cadrul Primăriei orașului (L1) – Serviciul administrarea domeniului public și privat în domeniul salubritate (lucrări de curățenie și de întreținere a domeniului public, parcuri trotuare, alei, parcuri; lucrări de ecologizare a râurilor ce traversează orașul; lucrări de dezapezire și împrăștiere a materialelor antiderapante cu mijloace manuale în parcuri, trotuare și alei în sezonul de iarnă), fie la Asociația pentru Sprijin și Dezvoltare Comunitară (...) (grădinarit, ecologizare, informare a comunității privind diverse activități ale asociației de interes social).

De asemenea, în comuna (L2), jud. (...) se poate presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Primăriei comunei (L2) (întreținerea pășunilor, întreținere spații verzi, decolmatore șanțuri, amenajare și întreținere curtea școlii, tăiat lemne).

Ca atare, Curtea a dispus ca inculpata (I1), care domiciliază în (L1), să presteze munca neremunerată în folosul comunității la Primăria (L1) sau la Asociația pentru Sprijin și Dezvoltare Comunitară (...), iar inculpatele (I3) și (I2) care au domiciliul în localitatea (L2) să presteze munca neremunerată în folosul comunității la Primăria comunei (L2) sau la Primăria (L1), oraș aflat în proximitatea comunei (L2).

Curtea a constatat că hotărârea instanței de fond este nelegală și sub un alt aspect, respectiv cel al obligării în solidar a inculpatelor la plata cheltuielilor judiciare în primă instanță în favoarea statului.

La individualizarea cheltuielilor judiciare în situația în care în cauză au fost trimiși în judecată mai mulți inculpați, instanța trebuie să țină seama de cheltuielile avansate de stat atât în faza de urmărire penală, cât și în fața instanței, pentru administrarea probelor în vederea dovedirii acuzațiilor aduse fiecărui inculpat în parte, neexistând o solidaritate între inculpați pentru achitarea acestor cheltuieli.

Cu toate acestea, având în vedere dispozițiile art. 417 C.proc.pen., precum și cele ale art. 418 C.proc.pen., constatând că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) este un apel în favoarea inculpatelor, în aplicarea principiului *non reformatio in peius*, care constituie o limită a principiului legalității, nu a modificat hotărârea instanței de fond sub acest aspect, pentru că în acest mod, prin înlăturarea elementului de nelegalitate, inculpatelor li s-ar agrava situația într-un apel declarat de parchet în favoarea lor.

Pentru aceste considerente, în baza art. 421 pct. (2) lit. a) C.proc.pen., a fost admis apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Judecătoria (...)** împotriva Sentinței penale nr. (...) din 7.02.2020 pronunțate de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...)/2019, care a fost desființată în parte și, rejudecând, având în vedere dispozițiile art. 404 alin. (2) C.proc.pen., a fost modificat conținutul obligației prevăzute de art. 93 alin. (3) C.pen. instituită în sarcina inculpatei (**II**), în sensul că s-a dispus ca pe parcursul termenului de supraveghere aceasta să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității la Primăria (L1) sau la Asociația pentru Sprijin și Dezvoltare Comunitară (...) pe o perioadă de 60 de zile.

Având în vedere dispozițiile art. 404 alin. (2) C.proc.pen., a fost modificat conținutul obligației prevăzute de art. 93 alin. (3) C.pen. instituită în sarcina inculpatelor (**I2**) și (**I3**) în sensul că s-a dispus ca pe parcursul termenului de supraveghere acestea să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității la Primăria (L1) sau la Primăria comunei (L2) pe o perioadă de 60 de zile.

(decizie redactată de judecător Mihail Udroiș și rezumată de judecător Adela Condrovici)

[12] Infracțiunea de hărțuire. Greșita evaluare a tipicității faptei

C.pen., art. 208 alin. (1)

Curtea a opinat că în cauză nu a fost dovedit la standardul de probă dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că inculpatul (I) a urmărit-o în mod repetat fără drept sau un interes legitim pe persoana vătămată (Pv2), în cauză nefiind întrunite nici sub aspect obiectiv și nici subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de hărțuire prevăzute de art. 208 alin. (1) C.pen., condiții în care mod corect instanța de fond a dispus achitarea inculpatului de sub acuzația comiterii acestei infracțiuni în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen.

Curtea a apreciat că fapta inculpatului (I) care, în perioada ianuarie-aprilie 2016 a urmărit-o în mod repetat, fără drept și fără un interes legitim pe persoana vătămată (Pv1) și a procedat la supravegherea locuinței acesteia, cauzându-i în acest mod o stare de temere, este tipică, întrunind atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen.

Curtea de Apel Oradea, Secția penală și pentru cauze cu minori

Decizia nr. 296 din 17 iunie 2020

Prin *Sentința penală nr. (...) din 28.10.2019, Judecătoria (...)*, în baza art. 396 alin. (1) și (5) C.proc.pen. cu referire la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen. l-a achitat pe inculpatul (I) sub aspectul săvârșirii infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. (persoană vătămată (Pv1)).

În baza art. 396 alin. (5) C.proc.pen. cu referire la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen. a fost achitat același inculpat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. [persoană vătămată (Pv2)].

În baza art. 25 alin. (5) C.proc.pen. a fost lăsată nesoluționată acțiunea civilă formulată de părțile civile (Pv1) și (Pv2).

S-a respins cererea privind obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare în favoarea părților civile.

În baza art. 272 alin. (1) C.proc.pen. s-a dispus ca onorariul parțial al apărătorului din oficiu (...) în sumă de 50 lei conform delegației nr. (...)/18.04.2019 să fie avansat Baroului (...) din fondurile Ministerului Justiției.

În baza art. 275 alin. (3) C.proc.pen. cheltuielile judiciare avansate au rămas în sarcina statului.

În *considerentele sentinței apelate prima instanță a reținut, în esență, că inculpatul (I) a fost trimis în judecată pentru comiterea infracțiunilor de hărțuire, prevăzute de art. 208 alin. (1) C.pen., reținându-se că, în perioada ianuarie-aprilie 2016, în mod repetat, le-a urmărit fără drept și fără un interes legitim pe fosta soție (Pv1) și pe fiica minoră, (Pv2), în locurile în care s-au aflat, respectiv, atât la locuința situată (...), cât și la școala din loc. (...), unde minora este elevă și de asemenea le-a supravegheat locuința filându-le și fotografiindu-le cu telefonul mobil, cauzându-le astfel o stare de temere. S-a considerat că infracțiunea de hărțuire în forma de bază presupune urmărirea persoanei vătămate, fie prin supravegherea locuinței, a locului de muncă, ori a altor locuri frecventate de către aceasta, dar pentru existența infracțiunii se impune ca activitățile care realizează elementul material să creeze o stare de temere persoanei vătămate. În ceea ce privește starea de temere, instanța de fond a reținut că aceasta trebuie să fie justificată, ceea ce în prezenta speță nu este îndeplinit deoarece nici persoana vătămată (Pv1) și nici minora nu au putut justifica starea de temere pe care au declarat că au trăit-o, minora a susținut că îi este teamă de reacțiile tatălui „fiindcă nu știe ce este în capul acestuia”, dar niciunul dintre martorii audiați în cauză nu au confirmat că acesta ar avea un comportament agresiv față de copil sau că ar fi încercat vreodată să ia fetița fără acordul mamei. În plus, din declarația învățătoarei, instanța de fond a reținut că inculpatul este un tată preocupat de situația școlară a minorei, care nici în vizitele făcute la școală nu a încercat să interacționeze cu copilul, rezumându-se la scopul pentru care s-a deplasat la școală.*

S-a arătat că nici persoana vătămată (Pv1) nu a putut da o justificare concretă pentru starea de temere care susține că a trăit-o în perioada ianuarie-aprilie 2016, din declarația acesteia reieșind că inculpatul nu este o persoană agresivă, ci mai degrabă ironică. Nici în ceea ce privește starea de temere pe care susține că a încercat-o fetița, nu a putut veni cu vreo justificare, precizând, în consens cu toți martorii audiați în cauză, că inculpatul nu a luat niciodată fetița împotriva voinței ei sau a mamei.

În raport de probatoriul administrat în cauză, instanța de fond a reținut că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor de hărțuire sub aspectul tipicității obiective și nici subiective. Astfel, activitatea de urmărire, de supraveghere, de filmare a persoanelor vătămate nu le-a cauzat acestora o stare de temere justificată, niciuna neputând relata vreun eveniment anterior traumatizant în asemenea măsură încât să justifice o stare de temere. Explicația „nu știu ce este în capul inculpatului” nu poate justifica o stare de frică. În ceea ce privește lipsa tipicității subiective, s-a reținut, tot din probatoriul administrat, că filmările făcute de inculpat nu au fost realizate cu intenția de a le crea persoanelor vătămate o stare de temere, ci acesta încerca să-și procure probe pe care să le folosească în procesele civile pe care părțile le aveau pe rolul instanței cu privire la stabilirea programului de vizitare.

Reținând că nu sunt întrunite elementele constitutive ale celor două infracțiuni, nici sub aspectul tipicității obiective, nici sub aspectul tipicității subiective, instanța a dispus achitarea inculpatului.

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) și părțile civile (Pv1) și (Pv2), prin reprezentantul său legal, (Pv1), criticând-o sub aspectul netemeinicii.

Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) a solicitat să se desființeze sentința în sensul de a se dispune condamnarea inculpatului (I) la pedeapsa amenzii penale pentru fiecare dintre cele două infracțiuni de hărțuire sub acuzația cărora a fost trimis în judecată, care ulterior să fie contopite conform art. 39 lit. c) C.pen. S-a susținut că în mod greșit instanța de fond a apreciat că nu sunt întrunite condițiile laturii obiective a celor două infracțiuni ca urmare a faptului că cele două persoane vătămate nu au putut să justifice starea de temere pe care au declarat că au trăit-o, apreciindu-se că, prin raportare la acțiunile inculpatului și la circumstanțele personale ale persoanelor vătămate, organul judiciar este cel care trebuie să aprecieze caracterul sincer sau nesincer al declarațiilor acestora în sensul că acțiunile inculpatului le-a produs o stare de temere.

S-a făcut referire la raportul întocmit de DGASPC (...) în ceea ce o privește pe persoana vătămată minoră și la declarația martorei (...), din care rezultă că minora prezintă simptome de *distres* emoțional cu privire la vizitele tatălui său, apreciindu-se că acțiunile inculpatului i-au produs minorei o stare de temere. S-a mai arătat că acțiunile inculpatului din 3.02.2016, constând în filmarea și fotografierea persoanei vătămate minore, inclusiv după sosirea la școală a mamei acesteia nu pot fi justificate de dorința inculpatului de a preconstitui probe, prin raportare la intervalul de timp și modul în care s-a desfășurat activitatea inculpatului, pentru că era suficient să facă una sau două fotografii soacrei sale și să se oprească, cu atât mai mult cu cât a văzut care este reacția minorei. Referitor la persoana vătămată (Pv1) s-a apreciat că acțiunile inculpatului i-au cauzat o stare de temere, care s-a concretizat în crearea unui climat de insecuritate, având în vedere faptul că acesta a supravegheat locuința acesteia, după programul de vizitare rămănea ore întregi în mașină și cobora ca să filmeze, iar uneori stătea în fața casei într-un interval de timp care nu avea legătură cu programul de vizitare.

Partea civilă (Pv1) și partea civilă (Pv2), prin reprezentantul său legal (Pv1), au solicitat să se desființeze sentința în sensul de a se dispune condamnarea inculpatului pentru ambele infracțiuni de hărțuire, admiterea acțiunii civile și obligarea inculpatului la plata în favoarea lor a sumei de câte 1.500 euro, cu titlu de daune morale, precum și la plata cheltuielilor judiciare în fond și apel, reprezentând onorariul avocațial.

S-a susținut că în mod neîntemeiat s-a dispus achitarea inculpatului și că temeiul achitării este unul greșit, câtă vreme infracțiunea de hărțuire este prevăzută de Codul penal.

De asemenea, s-a apreciat că instanța de fond a interpretat în mod greșit probele administrate în cauză, încălcând dreptul părților civile la un proces echitabil ca urmare a faptului că și-a bazat soluția pe probele administrate în etapa cercetării judecătorești în fond, fără a analiza probele administrate în faza de urmărire penală. S-a arătat că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de hărțuire a fost dovedit prin probele administrate în cauză, respectiv prin declarațiile celor două persoane vătămate și ale martorilor oculari, din care rezultă că, în perioada ianuarie-aprilie 2016, de aproximativ 10 ori, inculpatul le-a urmărit pe cele două persoane vătămate la locuința acestora, precum și la școala frecventată de minoră și le-a filmat și fotografiat fără acordul lor, fără a justifica un interes legitim, în afara programului de vizită pe care inculpatul îl are stabilit prin hotărâre judecătorească.

În ceea ce privește urmarea imediată s-a susținut că din probele administrate în cauză rezultă că ambele persoane vătămate au suferit o stare de temere ca urmare a acțiunilor repetate de urmărire și supraveghere, fiind afectate de un sentiment de frică, intimidare și disconfort psihic.

Sub aspectul laturii subiective s-a arătat că inculpatul a acționat cu intenție directă, având în vedere faptul că, deși persoanele vătămate i-au cerut acestuia să înceteze cu aceste activități, inculpatul a continuat să le realizeze. De asemenea, s-a arătat că este relevant sub acest aspect și faptul că inculpatul a fost auzit în timp ce vorbea la telefon spunând că stă în fața casei persoanelor vătămate pentru ca acestora să le fie frică, fiind evident că a urmărit șicanarea și intimidarea acestora.

Analizând actele și lucrările dosarului prin raportare la motivele de apel, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept potrivit dispozițiilor art. 417 alin. (2) C.proc.pen., Curtea a reținut următoarele:

Inculpatul (I) a fost trimis în judecată prin rechizitoriul emis în data de 2.11.2018 de Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) în dosarul nr. (...)P/2016 sub acuzația comiterii infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. [persoana vătămată (Pv1)] și hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. [persoană vătămată (Pv2)].

Actualul C.pen. prevede două variante alternative ale elementului material al infracțiunii de hărțuire în forma de bază a infracțiunii, prevăzută de alin. (1) al art. 208 C.pen., constând doar în acte comise, respectiv urmărirea unei persoane, în mod repetat, fără drept sau fără un interes legitim și supravegherea locuinței, locului de muncă ori a altor locuri frecventate de o persoană, în mod repetat, fără drept sau fără un interes legitim.

Infracțiunea de hărțuire în această variantă normativă este o infracțiune de obicei, fiind necesar ca urmărirea să aibă caracter repetat, un singur act nefiind suficient pentru reținerea acesteia, iar pentru a se reține caracterul penal al faptei trebuie procedat

la o analiză *in concreto* a actelor omogene de executare pentru a se determina, față de particularitățile fiecărei cauze, dacă a fost comis un număr suficient de acte care să releve obișnuința.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. se comite cu intenție directă sau indirectă.

Potrivit ipotezei acuzatoriale, în perioada ianuarie-aprilie 2016, în mod repetat, le-a urmărit fără drept și fără un interes legitim pe fosta sa soție, (Pv1) și pe fiica sa minoră, (Pv2), în locurile în care s-au aflat, respectiv atât în locuința situată în localitatea (...), str. (...), nr. (...), jud. (...), unde acestea locuiesc efectiv, cât și la școala din localitatea (...), unde este elevă minora și, de asemenea, le-a supravegheat locuința, filmându-le și fotografiindu-le cu telefonul mobil, cauzându-le astfel o stare de temere.

Probele care corespund acestei ipoteze acuzatoriale sunt atât *testimoniale* [declarațiile persoanei vătămate (Pv1) (filele 49-53, 54-58 din dosarul de urmărire penală, fila 35 din dosarul instanței de fond, fila 44 din dosarul acestei curți de apel), declarațiile persoanei vătămate (...) (filele 61-63, 64-67 din dosarul de urmărire penală, filele 29-30 din dosarul instanței de fond, filele 42-43 din dosarul acestei curți de apel), declarațiile martorilor (...) (filele 68-72, 73-76 din dosarul de urmărire penală, fila 36 din dosarul instanței de fond, filele 49-50 din dosarul acestei curți de apel), (...) (filele 77-80, 81-84 din dosarul de urmărire penală, filele 33-34 din dosarul instanței de fond, filele 51-52 din dosarul acestei curți de apel), (...) (filele 85-87 din dosarul de urmărire penală, fila 37 din dosarul instanței de fond), (...) (filele 41-42 din dosarul instanței de fond, filele 46-47 din dosarul acestei curți de apel, fila 48 din dosarul acestei curți de apel), (...) (fila 45 din dosarul acestei curți de apel), declarațiile inculpatului (filele 99-100, 102-103 din dosarul de urmărire penală, filele 19-20 din dosarul instanței de fond)], cât și *netestimoniale* [raportul de evaluare psihologică a minorei (...) întocmit de DGASPC (...) sub nr. (...) din 1.03.2018 (filele 119-121 din dosarul de urmărire penală) și raportul de evaluare psihologică a minorei întocmit de DGASPC (...) în data de 5.09.2016 (filele 144-151 din dosarul de urmărire penală), raportul de evaluare psihologică a minorei (...) nr. 38 din 2.05.2019 efectuat de psihologul (...) (filele 44-45 din dosarul instanței de fond)].

1. Referitor la acuzația de hărțuire a persoanei vătămate (Pv2)

Procedând la analiza probelor administrate în cauză, Curtea a reținut ca dovedite dincolo de orice dubiu rezonabil următoarele situații de fapt:

Inculpatul (I) a fost căsătorit cu persoana vătămată (Pv1), din căsătoria acestora rezultând minora (Pv2). Pe parcursul căsătoriei aceștia au locuit în (...), str. (...), nr. (...), jud. (...), la mama persoanei vătămate (Pv1), împreună cu familia surorii persoanei vătămate, martora (...). Prin sentința civilă nr. (...) din 30.05.2012 pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...)/2011, definitivă prin Decizia civilă nr. (...)/A din 24.01.2013 pronunțată de Tribunalul (...) în dosarul nr. (...)/2011, s-a dispus desfacerea căsătoriei încheiată între (I) și (...) la 24.04.2004 din culpă comună, s-a dispus ca (...) să-și reia numele avut anterior căsătoriei, acela de (...), s-a stabilit domiciliul minorei (...), născută la 6.04.2009 la mamă și exercitarea în comun a autorității părintești asupra minorei.

Prin hotărârea pronunțată de instanța de apel s-a consfințit tranzacția încheiată între părți cu privire la programul de vizitare a minorei, în sensul că inculpatul (I) avea drept de vizitare a minorei în prima și a treia săptămână din lună, de două ori pe săptămână, câte două ore, în a doua și a patra săptămână din lună câte 2 ore, de 3 ori pe săptămână, vizitele desfășurându-se uneori în cursul săptămânii, după-amiaza, iar alteori sâmbăta și duminica dimineata. De asemenea, s-a convenit ca zilele din săptămână când urmează să se desfășoare vizitarea minorei să se stabilească de comun acord, cu anunțarea mamei (Pv1) cu cel puțin 3 zile înainte și ca vizitarea minorei să aibă loc, de regulă, în prezența mamei. S-a convenit ca odată pe săptămână, începând cu luna aprilie 2012, inculpatul (I) să se poată deplasa cu minora în locurile alese de el, cu anunțarea exactă a locației unde se vor afla în cele două ore pe care le vor petrece împreună.

Din hotărârile la care s-a făcut referire mai sus și din declarațiile persoanei vătămate (Pv1) rezultă că neînțelegerile dintre inculpatul (I) și persoana vătămată (Pv1) au intervenit începând cu anul 2008, între aceștia producându-se mai multe despărțiri în fapt, în anul 2008 existând și o tentativă de divorț, iar la câteva luni după ce s-a născut persoana vătămată (...) aceștia s-au despărțit definitiv în fapt, moment după care nu au mai reluat conviețuirea.

Potrivit depozițiilor persoanelor vătămate (Pv1) și (...) și așa cum rezultă din raportul de evaluare psihologică efectuat în cauză de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului (...), în prezent relația dintre inculpatul (I) și fiica sa minoră, (...) nu este una funcțională și nici armonioasă, situație care se datorează, în mare parte, neînțelegerilor ivite între părinții săi.

Din raportul de evaluare psihologică întocmit în cauză rezultă că minora raportează stări de anxietate, teamă, depresie în relația cu tata, stări care nu se manifestă și în alte situații de viață (la școală, relație cu alte persoane, în situații noi), iar în vederea reducerii nivelului de stres emoțional s-a recomandat includerea minorei într-un program de consiliere, arătându-se că interesul superior al copilului este acela de a putea dezvolta relații pozitive cu ambii părinți și, în același timp, ambii părinți să țină cont de nevoile, preferințele, dorințele copilului și ori de câte ori este posibil să răspundă acestora. S-a mai arătat că minora are nevoie să simtă că are control asupra a ceea ce se întâmplă, că trăirile, emoțiile, dorințele sale sunt auzite și ascultate, că este și ea implicată în luarea deciziilor care o privesc în mod direct, că este iubită, apreciată și respectată, recomandându-se asigurarea unui mediu sigur, previzibil și de încredere în care să aibă loc întrevederile cu tata. Este de precizat că în data de 26.08.2015 inculpatul (I) a formulat o acțiune prin care a solicitat schimbarea programului de vizitare a minorei (...), acțiune ce a format obiectul dosarului nr. (...)/2015 al Judecătoriei (...). În ceea ce privește infracțiunea de hărțuire a persoanei vătămate (...) sub acuzația căreia a fost trimis în judecată inculpatul (I), Curtea a reținut următoarele:

În cauza ce a format dosarul nr. (...)/2015 al Judecătoriei (...), având ca obiect cererea formulată de inculpatul (I) privind schimbarea programului de vizitare a minorei s-a fixat primul termen de judecată în 16.12.2015, când s-a dispus amânarea judecării cauzei pentru 3.02.2015, printre altele, în vederea audierii martorilor (...) și (...).

La termenul de judecată din 3.02.2015 s-au prezentat în instanță atât inculpatul, cât și persoana vătămată, precum și martorul (...), lipsind martora (Pv1).

Persoana vătămată (**Pv1**) a depus la dosar o adeverință medicală privind-o pe martora (**Pv1**), susținând că aceasta nu s-a putut prezenta în instanță întrucât este bolnavă și obligându-se să o prezinte la următorul termen de judecată.

Întrucât nu știa cât o să dureze dezbaterile, persoana vătămată (**Pv1**) i-a cerut mamei sale, martora (...), să o aștepte pe persoana vătămată minoră (...) și să o conducă de la școală acasă.

Martora (...) a așteptat-o pe minoră în incinta școlii, însă, în jurul orei 12:00, la școală a ajuns și inculpatul (**I**), care a început să o filmeze și să o pozeze cu telefonul mobil.

Martora (...) s-a speriat și a sunat-o inițial pe fiica sa, martora (...), pe care a rugat-o să sune organele de poliție, însă aceasta nu a putut-o ajuta pentru că era la serviciu, motiv pentru care martora a sunat-o pe persoana vătămată (**Pv1**), care în acel moment se deplasa din (...) spre (...).

Persoana vătămată (**Pv1**) a mers la școală și l-a găsit pe inculpat în fața școlii, așteptând ca mama sa, (...) și minora (...) să iasă în stradă.

După ce martora (...) și minora (...) au ieșit de la școală, au urcat în autoturismul persoanei vătămate (**Pv1**), inculpatul filmându-le cu telefonul mobil, acesta începând să înconjoare autoturismul, fapt pentru care persoana vătămată (**Pv1**) nu a putut porni autoturismul, fiind nevoită să coboare și să-i ceară acestuia să nu le mai filmeze.

Din declarațiile date de persoana vătămată minoră (...) pe parcursul procesului penal, care se coroborează cu declarațiile persoanei vătămate (**Pv1**) și ale martorilor (...) – bunica minorei și (...) – învățătoarea minorei, rezultă că, într-adevăr, inculpatul le-a filmat pe cele două persoane vătămate și pe martora (...) cu această ocazie.

*Curtea a constatat că, în ceea ce privește pe persoana vătămată (...) în cauză nu a fost administrată nicio probă din care să rezulte că inculpatul (**I**) ar fi urmărit-o în alte ocazii pe minoră, sau ar fi supravegheat școala unde aceasta învață, fără drept sau fără vreun interes legitim.*

În acest sens, Curtea a reținut că în declarația dată în fața instanței de fond în ședința publică din 3.07.2020, persoana vătămată (**Pv1**) a arătat că inculpatul nu a luat-o niciodată pe minoră de la școală împotriva voinței acesteia, sau fără acordul ei și că o singură dată și-a manifestat intenția în acest sens, însă, ca urmare a discuției pe care au purtat-o, inculpatul a înțeles că nu are voie să facă acest lucru ca urmare a celor dispuse prin hotărârea judecătorească de stabilire a programului de vizitare. De asemenea, din declarațiile martorei (...), învățătoarea minorei, rezultă că inculpatul (**I**) venea de obicei la deschiderea anului școlar sau la serbări, la unele dintre ședințele cu părinții, nevăzându-l să vină frecvent în pauze sau în incinta școlii. De asemenea, martora a arătat că nu a existat vreun caz în care inculpatul să dorească să o ia pe minoră de la școală, astfel ca ea să fie obligată să intervină pentru a nu-i permite acest lucru. Din declarațiile persoanelor vătămate și ale martorelor (...) și (...) rezultă că minorei îi este frică ca tatăl său să nu o ia cu forța de lângă mama sa, deși din nicio probă administrată în cauză nu rezultă ca inculpatul să fi avut măcar vreodată o astfel de intenție și cu atât mai puțin să efectueze vreo acțiune în acest sens. În declarația dată în fața instanței de fond, inculpatul (**I**) a arătat că în ziua de 3.02.2015 s-a deplasat la școală pentru a se interesa de situația școlară a minorei și, pentru că a văzut-o pe bunica acesteia, martora (...), care nu se prezentase în acea zi în instanță pentru a fi audiată ca martor, persoana vătămată (**Pv1**) susținând că aceasta este bolnavă, a fost revoltat, acesta fiind motivul pentru care a filmat-o, în vederea preconstituirii unei probe pe care însă ulterior nu a folosit-o în procesul civil.

În fața acestei instanțe inculpatul (**I**) a susținut că relația sa cu fetița nu este una normală datorită atitudinii fostei sale soții, persoana vătămată (**Pv1**), respectiv datorită presiunii pe care aceasta o exercită asupra fetiței, din dorința de a se răzbuna pe el.

*În consecință, Curtea a opinat că în cauză nu a fost dovedit la standardul de probă dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că inculpatul (**I**) a urmărit-o în mod repetat fără drept sau un interes legitim pe persoana vătămată (...), în cauză nefiind întrunite nici sub aspect obiectiv și nici subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de hărțuire prevăzute de art. 208 alin. (1) C.pen., condiții în care mod corect instanța de fond a dispus achitarea inculpatului de sub acuzația comiterii acestei infracțiuni în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen.*

Susținerile parchetului formulate prin apelul declarat în cauză în sensul că din declarațiile martorei (...), care se coroborează cu raportul de evaluare psihologică nr. (...) /01.03.2018 întocmit de DGASPC (...) rezultă că părții civile i-ar fi fost cauzată o stare de temere prin acțiunile inculpatului vizează în fapt relația dintre inculpat și fiica sa, nefăcându-se referire la nicio probă din care să rezulte că minora ar resimți o stare de temere ca urmare a faptului că ar fi fost urmărită în mod repetat de tatăl ei.

Relevante în acest sens sunt declarațiile date pe parcursul procesului penal persoana vătămată minoră (...) a susținut că îi este frică de tatăl său, însă această stare de temere are alte motive, minora susținând că îi este temă de tatăl său pentru că „îi poate face rău, pentru că este impredictibil”, respectiv pentru că nu-i respectă dorințele și își impune propria voință.

Și în raportul de evaluare psihologică efectuat în cauză s-a arătat că minora a relatat că în mai multe situații s-a simțit în pericol, i-a fost teamă sau s-a simțit umilită și jignită, descriind relația cu tatăl său ca fiind una neplăcută și de neîncredere, nefiind niciodată apropiată, pentru că acesta a părăsit-o pe mama sa atunci când ea avea doar două luni. De asemenea, minora a relatat că atunci când este în vizită la tatăl său nu se simte bine, deoarece acesta nu se ocupă de ea, o critică și o ironizează.

În fața acestei curți de apel inculpatul (**I**) a susținut că nu poate avea o relație normală cu fetița sa datorită presiunii enorme pe care fosta sa soție, persoana vătămată (**Pv1**), din dorința de a se răzbuna pe el, o exercită asupra fetiței.

Curtea a considerat că relația tensionată existentă între inculpat, fosta sa soție și soacră s-a răsfrânt și asupra relației dintre inculpat și fetița sa și că, așa cum s-a reținut în raportul de evaluare psihologică efectuat de DGASPC, interesul superior al copilului este acela de a dezvolta relații pozitive cu ambii părinți și, în același timp, aceștia să țină cont de nevoile, preferințele, dorințele minorei și, ori de câte ori este posibil, să răspundă acestora.

Pentru aceste considerente, atât apelul parchetului, cât și apelul părții civile (...) au fost apreciate ca nefondate și au fost respinse ca atare.

În ce privește temeiul achitării, Curtea a considerat că în mod corect instanța de fond a dispus achitarea inculpatului (**I**) de sub acuzația comiterii infracțiunii de hărțuire a persoanei vătămate minore (...) în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C.proc.pen., prevederea faptei în legea penală semnificând, în fapt, întrunirea în concret a tuturor elementelor de conținut ale incriminării.

2. Cu privire la acuzația de hărțuire a persoanei vătămate (Pv1). Curtea a reținut că din declarațiile persoanei vătămate (Pv1), care se coroborează cu cele ale martorilor (...), (...) și (...) rezultă că, într-adevăr, în mod repetat, inculpatul (I), fără drept sau fără un interes legitim, a urmărit-o pe persoana vătămată (Pv1) și i-a supravegheat locuința. Astfel, persoana vătămată (Pv1) și martora (...) au arătat în declarațiile date în cursul urmăririi penale că, în perioada ianuarie-aprilie 2016, l-au văzut pe inculpatul (I) supraveghind imobilul unde locuiesc de 10 ori.

Declarațiile acestora se coroborează cu cele ale martorei (...) care a arătat că în perioada ianuarie-aprilie 2016, când era pe rol dosarul având ca obiect schimbarea programului de vizitare a minorei, l-a văzut pe inculpatul (I) de aproximativ 6 ori, stând în fața casei și după ce se termina programul de vizitare, iar odată l-a văzut pe geam cum supraveghea locuința și filma casa, precum și cele ale martorei (...), vecina persoanei vătămate (Pv1), care în fața instanței de fond și a acestei curți de apel, a arătat că l-a văzut de 3-4 ori pe inculpatul (I) stând pe stradă și făcând poze sau filmând locuința persoanelor vătămate.

Relevant este și faptul că, în declarația dată în faza de urmărire penală în 24.11.2016, persoana vătămată minoră (...) a arătat că l-a văzut de mai multe ori pe tatăl său venind în apropierea locuinței lor, de pe str. (...), nr. (...), din (...) cu mașina sa, iar într-o zi l-a auzit în timp ce vorbea la telefon și spunea că stă în fața casei lor, pentru ca lor să le fie frică, această alegație a minorei fiind confirmată de martora (...) în declarațiile date în fața acestei curți de apel, aceasta relatând că l-a auzit pe inculpatul vorbind la telefon în timp ce se afla în fața casei lor, comunicându-i interlocutorului că stă în fața casei lor pentru a „băga frica în ele”.

În raport de cele mai sus arătate, Curtea a considerat că în cauză s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, faptul că în perioada ianuarie-aprilie 2016, inculpatul (I) a urmărit-o pe fosta sa soție, persoana vătămată (Pv1), stând în afara orelor stabilite pentru vizitarea minorei, în fața casei în care acestea locuiau și supraveghind locuința.

Având în vedere relația tensionată existentă între inculpatul (I) și fosta sa soție, (Pv1), precum și fosta sa soacră, (...), tensiune accentuată în perioada în care s-a desfășurat procesul având ca obiect cererea inculpatului de schimbare a programului de vizitare a minorei (...), precum și comportamentul pe care inculpatul l-a avut pe durata căsătoriei față de fosta sa soție, Curtea a opinat că aceste acțiuni ale inculpatului au fost de natură a-i crea o temere persoanei vătămate.

Ca atare, Curtea a apreciat că fapta inculpatului (I) care, în perioada ianuarie-aprilie 2016 a urmărit-o în mod repetat, fără drept și fără un interes legitim pe persoana vătămată (Pv1) și a procedat la supravegherea locuinței acesteia, situată în (...), str. (...), cauzându-i în acest mod o stare de temere, este tipică, întrunind atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv elementele constitutive ale infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen.

Elementul material al **laturii obiective** constă în acțiunea inculpatului de a o urmări în mod repetat pe persoana vătămată (Pv1) și de a-i supraveghea locuința, fără drept și fără un interes legitim, *urmarea imediată* constă în starea de pericol creată la adresa libertății psihice a persoanei vătămate, încălcarea care i-a cauzat o stare de temere, iar între acțiunile inculpatului și starea de temere resimțită de persoana vătămată există o *legătură de cauzalitate* directă.

Sub aspectul **laturii subiective** inculpatul a acționat cu intenție, în modalitatea reglementată de art. 16 alin. (3) lit. (a) C.pen., prevăzând că prin acțiunile sale de a o urmări și de a supraveghea locuința persoanei vătămate îi creează acesteia o stare de temere și urmărind producerea acestei consecințe (*intenție directă*).

Analiza de ansamblu a materialului probator administrat în cauză relevă că sunt îndeplinite condițiile obiective și subiective prevăzute de art. 80 C.pen. pentru a dispune renunțarea la aplicarea pedepsei.

Cu privire la condițiile obiective, Curtea a constatat că:

(i) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. este închisoarea de la 3 la 6 luni sau amenda;

(ii) infracțiunea comisă de inculpat are o gravitate redusă *in concreto*, față de natura și întinderea urmărilor produse, mijloacele folosite, modul și împrejurările în care a fost comisă, motivul și scopul urmărit (inculpatul a comis infracțiunea în perioada în care se afla pe rol dosarul având ca obiect schimbarea programului de vizitare a minorei).

Cu privire la condițiile subiective, Curtea a constatat că:

(i) inculpatul (I) nu a mai fost anterior condamnat printr-o hotărâre definitivă, astfel cum rezultă din copia cazierului judiciar, nefiind cunoscut cu antecedente penale;

(ii) inculpatul (I) nu a beneficiat în ultimii 2 ani de măsura renunțării la aplicarea pedepsei;

(iii) inculpatul (I) nu s-a sustras de la urmărirea penală ori de la judecată și nici nu a încercat să zădărnicească aflarea adevărului ori tragerea sa la răspundere penală, prezentându-se atât în fața organelor de urmărire penală, cât și în fața instanței de fond și a celei de control judiciar.

Curtea a reținut totodată că inculpatul (I) este o persoană matură (46 de ani), este integrat social, are o ocupație și în prezent și un loc de muncă, are studii medii, iar anterior comiterii infracțiunii a avut o conduită corectă, până la această vârstă neexistând situații în care să încalce normele legale.

Deopotrivă, inculpatul (I) a conștientizat care sunt urmările adoptării unui comportament contrar normelor legale, condiții în care, în raport de posibilitățile sale de îndreptare, aplicarea unei pedepse ar fi inoportună având în vedere consecințele pe care le-ar avea asupra persoanei inculpatului.

Pentru aceste considerente, în baza art. 80 C.pen. s-a renunțat la aplicarea pedepsei față de inculpatul (I) pentru comiterea infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. și, în baza art. 81 C.pen., i s-a aplicat un avertisment.

În ceea ce privește acțiunea civilă exercitată în cauză, Curtea a reținut că persoana vătămată (Pv1) s-a constituit parte civilă solicitând obligarea inculpatului la plata sumei de 1.500 euro cu titlu de daune morale.

Curtea a constatat că în cauză sunt îndeplinite condițiile pentru a reține răspunderea civilă delictuală a inculpatului (I), prin fapta ilicită comisă de acesta cu vinovăție persoanei vătămate (Pv1) fiindu-i creat un prejudiciu, constând în starea de temere ce i-a fost cauzată ca urmare a încălcării libertății sale psihice, iar între fapta inculpatului și prejudiciul cauzat persoanei vătămate există legătură de cauzalitate.

Curtea a apreciat că evaluarea bănească a suferințelor părții civile trebuie să se realizeze în echitate, daunele materiale netrebuind să constituie o sancțiune excesivă pentru cel care este obligat și nicio sursă de îmbogățire nejustificată pentru cel cărui i se acordă.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în *cauza Tolstoy Miloslovsky c. Regatului Unit*, că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

În raport de circumstanțele concrete ale cauzei, de consecințele negative suferite de partea civilă pe plan psihic și de măsura în care libertatea sa psihică a fost încălcată prin acțiunile inculpatului, Curtea a apreciat că suma de 1.000 euro în echivalent în lei la cursul BNR la data plății este suficientă, echitabilă și proporțională, cu suferințele susceptibil a-i fi fost cauzate părții civile, nefiind nici pur simbolică și nici de natură să ducă la o îmbogățire fără just teme.

Față de cele ce preced, în baza art. 421 pct. (1) lit. b) C.proc.pen., a fost respins ca nefondat apelul declarat de partea civilă (PV2), prin reprezentantul legal (Pv1), împotriva sentinței penale nr. (...) din 28.10.2019 pronunțate de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...) /2018.

În baza art. 421 pct. (2) lit. a) C.proc.pen., au fost admise apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria (...) și de partea civilă (Pv1) împotriva sentinței penale nr. (...) din 28.10.2019 pronunțată de Judecătoria (...) în dosarul nr. (...) /2018, care a fost desființată în parte și, rejudecând, în baza art. 80 C.pen. s-a renunțat la aplicarea pedepsei față de inculpatul (I) pentru comiterea infracțiunii de hărțuire, prevăzută de art. 208 alin. (1) C.pen. [persoana vătămată (Pv1)].

În baza art. 81 C.pen. i s-a aplicat inculpatului (I) un avertisment.

În baza art. 397 C.proc.pen., cu referire la art. 25 alin. (1) C.proc.pen. și art. 1357 C.civ., a fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă (Pv1) și s-a dispus obligarea inculpatului (I) la plata în favoarea acesteia a sumei de 1.000 euro, în echivalent în lei la cursul Băncii Naționale a României de la data plății, cu titlu de daune morale.

În baza art. 276 alin. (1) și (2) C.proc.pen., a fost obligat inculpatul (I) la plata sumei de 3.700 lei în favoarea părții civile (Pv1) cu titlu de cheltuieli judiciare în primă instanță și apel.

În baza art. 274 alin. (1) C.proc.pen., a fost obligat inculpatul (I) la plata sumei de 600 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului (faza de urmărire penală, faza de cameră preliminară și faza de judecată).

În baza art. 275 alin. (2) C.proc.pen., a fost obligată partea civilă (PV2), prin reprezentantul legal (Pv1), la plata sumei de 100 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare în favoarea statului în apel.

În baza art. 275 alin. (3) C.proc.pen., cheltuielile judiciare avansate în apelurile parchetului și al părții civile (Pv1) au rămas în sarcina statului.

În baza art. 275 alin. (6) C.proc.pen. cu referire la art. 272 alin. (1) C.proc.pen., s-a dispus plata din fondul Ministerului Justiției a sumei de 69,45 lei, contravaloarea serviciului prestat de traducătorul autorizat de limbă maghiară (...) pe durata a trei ore.

(decizie redactată de judecător Mihail Udroiș și rezumată de judecător Adela Condrovici)

Index alfabetic

* Cifrele fac trimitere la numărul deciziei.

Lista deciziilor